

Obsah

I *Legislativní akty*

NAŘÍZENÍ

- ★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/847 ze dne 20. května 2015 o informacích doprovázejících převody peněžních prostředků a o zrušení nařízení (ES) č. 1781/2006⁽¹⁾ 1
- ★ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/848 ze dne 20. května 2015 o insolvenčním řízení 19

SMĚRNICE

- ★ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/849 ze dne 20. května 2015 o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES a směrnice Komise 2006/70/ES⁽¹⁾ 73

Opravy

- ★ Oprava nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 ze dne 11. července 2007, kterým se zavádí evropské řízení o drobných nárocích (Úř. věst. L 199, 31.7.2007) 118

⁽¹⁾ Text s významem pro EHP

I

(Legislativní akty)

NAŘÍZENÍ

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2015/847

ze dne 20. května 2015

o informacích doprovázejících převody peněžních prostředků a o zrušení nařízení (ES) č. 1781/2006

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 114 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropské centrální banky ⁽¹⁾,

o ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽²⁾,

v souladu s řádným legislativním postupem ⁽³⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Toky peněz získaných nezákonným způsobem prostřednictvím převodu peněžních prostředků mohou poškodit integritu, stabilitu a pověst finančního sektoru a ohrozit vnitřní trh Unie i mezinárodní rozvoj. Praní peněz, financování terorismu a organizovaná trestná činnost jsou i nadále závažnými problémy, které by měly být řešeny na úrovni Unie. Spolehlivost, integrita a stabilita systému převodu peněžních prostředků a důvěra ve finanční systém jako celek by mohly být vážně ohroženy snahami pachatelů trestné činnosti a jejich společníků buď zastírat původ výnosů z trestné činnosti, nebo směřovat peněžní prostředky na trestnou činnost nebo teroristické účely.
- (2) Ti, kdo perou peníze a financují terorismus, mohou využívat k usnadnění své trestné činnosti volného pohybu kapitálu v integrovaném finančním prostoru Unie, pokud nebudou na úrovni Unie přijata určitá koordinační opatření. Cílem mezinárodní spolupráce v rámci Finančního akčního výboru (FATF) a celosvětového provádění jeho doporučení je zabraňovat praní peněz a financování terorismu při převádění peněžních prostředků.
- (3) Z důvodu rozsahu opatření, které je třeba přijmout, by měla Unie zaručit, aby byly mezinárodní standardy pro boj proti praní peněz a financování terorismu a šíření zbraní, které 16. února 2012 přijal FATF (dále jen

⁽¹⁾ Úř. věst. C 166, 12.6.2013, s. 2.

⁽²⁾ Úř. věst. C 271, 19.9.2013, s. 31.

⁽³⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 11. března 2014 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a postoj Rady v prvním čtení ze dne 20. dubna 2015 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku). Postoj Rady ze dne 20. května 2015 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku).

„revidovaná doporučení FATF“), a zejména doporučení FATF č. 16 o bezhotovostních převodech (dále jen „doporučení FATF č. 16“) a revidovaná vysvětlivka k jeho provádění, v celé Unii prováděny jednotně, a zejména aby nedocházelo k rozlišování nebo rozporu mezi vnitrostátními platbami uvnitř členského státu na jedné straně a přeshraničními platbami mezi členskými státy na straně druhé. Nekoordinovaný samostatný postup členských států v oblasti přeshraničních převodů peněžních prostředků by mohl mít významný dopad na plynulé fungování platebních systémů na úrovni Unie, a tím poškodit vnitřní trh v oblasti finančních služeb.

- (4) Pro podporu soudržného přístupu k boji proti praní peněz a financování terorismu na mezinárodní úrovni a pro zvýšení účinnosti tohoto boje by další kroky Unie měly zohlednit vývoj na mezinárodní úrovni, totiž revidovaná doporučení FATF.
- (5) Provádění a prosazování tohoto nařízení včetně doporučení FATF č. 16 představuje vhodný a účinný prostředek předcházení praní peněz a financování terorismu a boje proti nim.
- (6) Účelem tohoto nařízení není vytvářet zbytečnou zátěž ani náklady pro poskytovatele nebo uživatele platebních služeb. Preventivní přístup by tudíž měl být cílený a přiměřený a měl by být plně v souladu s volným pohybem kapitálu, který je zaručen v celé Unii.
- (7) Revidovaná strategie Unie pro boj proti financování terorismu ze dne 17. července 2008 (dále jen „revidovaná strategie“) poukázala na to, že je třeba nadále vyvíjet úsilí s cílem zabránit financování terorismu a kontrolovat, jak osoby podezřelé z terorismu užívají své vlastní finanční zdroje. Uznává se, že se FATF neustále snaží zlepšovat svá doporučení a usiluje o jednotné chápání způsobů, jimiž by bylo možné tato doporučení provádět. Revidovaná strategie konstatuje, že způsob, jimiž všichni členové FATF a členové podobných regionálních subjektů revidovaná doporučení FATF provádějí, je pravidelně vyhodnocován a že je proto důležitý společný přístup členských států k jejich provádění.
- (8) S cílem předcházet financování terorismu byla přijata opatření za účelem zmrazení finančních prostředků a hospodářských zdrojů některých osob, skupin a subjektů, včetně nařízení Rady (ES) č. 2580/2001 ⁽¹⁾, nařízení Rady (ES) č. 881/2002 ⁽²⁾ a nařízení Rady (EU) č. 356/2010 ⁽³⁾. Za stejným účelem byla přijata i opatření zaměřená na ochranu finančních systémů před směřováním peněžních prostředků a jiných hospodářských zdrojů na teroristické účely. Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/849 ⁽⁴⁾ obsahuje řadu takových opatření. Tato opatření však dokonale nebrání přístupu teroristů nebo jiných pachatelů trestné činnosti k platebním systémům za účelem převodu jejich peněžních prostředků.
- (9) Zvláště důležitým a cenným nástrojem pro předcházení, odhalování a vyšetřování praní peněz a financování terorismu, jakož i pro provádění omezujících opatření, zejména těch, která ukládají nařízení (ES) č. 2580/2001, (ES) č. 881/2002 a (EU) č. 356/2010, a plně v souladu s nařízeními Unie tato opatření provádějícími, může být úplná dohledatelost převodů peněžních prostředků. Pro zajištění předávání informací v celém platebním řetězci je proto vhodné zavést systém, který ukládá poskytovatelům platebních služeb povinnost doprovázet převody peněžních prostředků informacemi o plátcích a příjemcích.
- (10) Toto nařízení by se mělo použít, aniž by byla dotčena omezující opatření zavedená nařízením na základě článku 215 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“), jako jsou nařízení (ES) č. 2580/2001, (ES) č. 881/2002 a (EU) č. 356/2010, v nichž může být požadováno, aby poskytovatelé platebních služeb plátce a příjemce a zprostředkující poskytovatelé platebních služeb přijali vhodná opatření ke zmrazení určitých peněžních prostředků nebo dodržovali určitá omezení týkající se některých převodů peněžních prostředků.

⁽¹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 2580/2001 ze dne 27. prosince 2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu (Úř. věst. L 344, 28.12.2001, s. 70).

⁽²⁾ Nařízení Rady (ES) č. 881/2002 ze dne 27. května 2002 o zavedení některých zvláštních omezujících opatření namířených proti některým osobám a subjektům spojeným se sítí Al-Kajdá (Úř. věst. L 139, 29.5.2002, s. 9).

⁽³⁾ Nařízení Rady (EU) č. 356/2010 ze dne 26. dubna 2010 o zavedení některých zvláštních omezujících opatření namířených proti některým fyzickým a právnickým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci v Somálsku (Úř. věst. L 105, 27.4.2010, s. 1).

⁽⁴⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/849 ze dne 20. května 2015 o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES a směrnice Komise 2006/70/ES (viz strana 73 v tomto čísle Úředního věstníku).

- (11) Toto nařízení by se rovněž mělo použít, aniž by byly dotčeny vnitrostátní předpisy, jimiž se provádí směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES⁽¹⁾. Například osobní údaje shromážděné pro účely splnění tohoto nařízení by se neměly dále zpracovávat způsobem, který není slučitelný se směrnicí 95/46/ES. Zejména by mělo být přísně zakázáno další zpracování osobních údajů pro komerční účely. Boj proti praní peněz a financování terorismu uznávají všechny členské státy jako důležitou otázku veřejného zájmu. Proto by při uplatňování tohoto nařízení mělo být v souladu s článkem 26 směrnice 95/46/ES povoleno předávání osobních údajů do třetí země, která nezajišťuje odpovídající úroveň ochrany v souladu s článkem 25 uvedené směrnice. Je důležité, aby poskytovatelům platebních služeb, kteří působí ve více jurisdikcích a jejichž pobočky či dceřiné společnosti se nacházejí mimo Unii, nebylo bráněno v předávání informací o podezřelých transakcích uvnitř téže organizace, pokud použijí odpovídající zabezpečení. Kromě toho by poskytovatelé platebních služeb plátce a příjemce a zprostředkující poskytovatelé platebních služeb měli mít zavedena vhodná technická a organizační opatření na ochranu osobních údajů před jejich náhodnou ztrátou, změnou, neoprávněným sdělením nebo neoprávněným přístupem.
- (12) Toto nařízení se nevztahuje na osoby, jejichž jedinou činností je převádění dokumentů v listinné podobě na elektronické údaje a které jednájí na základě smlouvy s poskytovatelem platebních služeb, ani na osoby, jejichž jedinou činností je poskytování komunikačních nebo jiných podpůrných systémů pro převody peněžních prostředků nebo systémů pro clearing a vypořádacích systémů poskytovatelům platebních služeb.
- (13) Toto nařízení se nevztahuje na převody peněžních prostředků odpovídající službám uvedeným v čl. 3 písm. a) až m) a o) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES⁽²⁾. Je rovněž vhodné vyjmout z jeho oblasti působnosti převody peněžních prostředků, které představují malé riziko praní peněz nebo financování terorismu. Tato vynětí by měla zahrnovat platební karty, nástroje elektronických peněz, mobilní telefony nebo jiná digitální zařízení nebo zařízení informačních technologií s podobnými charakteristikami, a to předplacené i placené následně, jsou-li použity výhradně k nákupu zboží nebo služeb a číslo uvedené karty, nástroje nebo zařízení doprovází všechny převody. Avšak použití platební karty, nástroje elektronických peněz, mobilního telefonu nebo jakéhokoli jiného digitálního zařízení nebo zařízení informačních technologií s podobnými charakteristikami, a to předplaceného i placeného následně, pro převod peněžních prostředků mezi osobami spadá do oblasti působnosti tohoto nařízení. Kromě toho by z oblasti působnosti tohoto nařízení měly být vyňaty výběry z bankomatů, platby daní, pokut nebo jiných odvodů, převody prostředků uskutečněné výměnou digitálního obrazu šeků, včetně šeků převedených do elektronické podoby, nebo směnek, a převody peněžních prostředků, kdy jsou plátce i příjemce platby poskytovateli platebních služeb a jednájí svým vlastním jménem.
- (14) S cílem zohlednit zvláštnosti vnitrostátních platebních systémů a za podmínky, že je vždy možné dohledat převod peněžních prostředků zpět k plátcí, by členské státy měly mít možnost vyjmout z oblasti působnosti tohoto nařízení některé domácí převody peněžních prostředků nízké hodnoty včetně elektronických žirových plateb využívané k nákupu zboží nebo služeb.
- (15) Poskytovatelé platebních služeb by měli zajistit, aby informace o plátcí a příjemci nechyběly nebo nebyly neúplné.
- (16) Aby nedocházelo ke snižování účinnosti platebních systémů a aby se vyvážilo riziko přesunu transakcí do šedé zóny v důsledku uplatňování příliš přísných identifikačních požadavků na jedné straně a riziko potenciálních teroristických hrozeb představovaných malými převody peněžních prostředků na straně druhé, měla by se povinnost kontrolovat správnost informací o plátcí nebo příjemci v případě převodů peněžních prostředků, u nichž zatím nedošlo k ověření, ukládat pouze u jednotlivých převodů peněžních prostředků přesahujících částku 1 000 EUR, ledaže se převod zdá být spojen s jinými převody peněžních prostředků, s nimiž by dohromady přesáhly částku 1 000 EUR, peněžní prostředky byly obdrženy nebo vyplaceny v hotovosti nebo v anonymních elektronických peněžích, nebo existuje důvodné podezření na praní peněz nebo financování terorismu.
- (17) U převodů peněžních prostředků, u nichž se má za to, že došlo k ověření, by se od poskytovatelů platebních služeb nemělo vyžadovat, aby ověřovali informace o plátcí nebo příjemci doprovázející každý převod peněžních prostředků, pokud jsou splněny povinnosti stanovené ve směrnici (EU) 2015/849.

(1) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31).

(2) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES a 2006/48/ES a zrušuje směrnice 97/5/ES (Úř. věst. L 319, 5.12.2007, s. 1).

- (18) S ohledem na legislativní akty Unie týkající se platebních služeb, totiž nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 924/2009 ⁽¹⁾, nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 260/2012 ⁽²⁾ a směrnici 2007/64/ES, by mělo stačit, aby byly k převodům peněžních prostředků uvnitř Unie poskytovány pouze zjednodušené informace, jako je číslo platebního účtu či účtů nebo jedinečný identifikátor transakce.
- (19) Aby se orgánům třetích zemí příslušným pro boj proti praní peněz nebo financování terorismu umožnilo dohledat zdroj peněžních prostředků používaných k těmto účelům, měly by být převody peněžních prostředků z Unie mimo Unii doprovázeny úplnými informacemi o plátcích a příjemcích. Uvedeným orgánům by měl být poskytnut přístup k úplným informacím o plátcích a příjemcích pouze za účelem předcházení, odhalování a vyšetřování praní peněz a financování terorismu.
- (20) Orgány členských států příslušné pro boj proti praní peněz a financování terorismu a příslušné justiční a donucovací orgány v členských státech by měly zintenzivnit vzájemnou spolupráci a spolupráci s příslušnými orgány třetích zemí, včetně rozvojových zemí, aby tak ještě více posílily transparentnost a sdílení informací a osvědčených postupů.
- (21) Pokud jde o převody peněžních prostředků od jediného plátce několika příjemcům, které jsou zasílány hromadným příkazem obsahujícím jednotlivé převody z Unie mimo Unii, je třeba stanovit, že k těmto jednotlivým převodům lze uvádět pouze číslo platebního účtu plátce nebo jedinečný identifikátor transakce, jakož i úplné informace o příjemci, pokud hromadný příkaz obsahuje úplné informace o plátcích, jejichž správnost byla ověřena, a úplné informace o příjemci, které jsou zcela dohledatelné.
- (22) V zájmu kontroly, zda převody peněžních prostředků doprovázejí požadované informace o plátcích a příjemcích, a s cílem napomoci zjišťování podezřelých transakcí by poskytovatel platebních služeb příjemce a zprostředkující poskytovatel platebních služeb měli mít k dispozici účinné postupy pro zjišťování, zda informace o plátcích a příjemcích chybějí nebo jsou neúplné. Mezi tyto postupy by tam, kde je to vhodné, mělo patřit sledování ex post a sledování v reálném čase. Příslušné orgány by měly zajistit, aby poskytovatelé platebních služeb v celém platebním řetězci připojovali požadované informace o transakci k bezhotovostnímu převodu nebo je uváděli v související zprávě.
- (23) Vzhledem k možné hrozbě praní peněz a financování terorismu, kterou představují anonymní převody, je vhodné požadovat, aby poskytovatelé platebních služeb vyžadovali informace o plátcích a příjemcích. V souladu s přístupem založeným na posouzení rizik, který vypracoval FATF, je vhodné určit oblasti s vyšším a nižším rizikem pro lepší zacílení na riziko praní peněz a financování terorismu. Poskytovatel platebních služeb příjemce a zprostředkující poskytovatel platebních služeb by tedy měli mít účinné postupy založené na posouzení rizik, které se použijí, pokud převod peněžních prostředků nedoprovázejí požadované informace o plátcích nebo příjemcích, aby mohli rozhodnout, zda tento převod peněžních prostředků provést, odmítnout nebo pozastavit a jaká následná opatření učinit.
- (24) Poskytovatel platebních služeb příjemce a zprostředkující poskytovatel platebních služeb by měli při zjištění chybějících nebo neúplných informací o plátcích nebo příjemcích postupovat zvláště obezřetně a na základě posouzení rizik a měli by podezřelé transakce oznamovat příslušným orgánům v souladu s oznamovací povinností stanovenou ve směrnici (EU) 2015/849 a s vnitrostátními předpisy, které ji provádějí.
- (25) Ustanovení o převodech peněžních prostředků s chybějícími nebo neúplnými informacemi o plátcích či příjemcích se použijí, aniž by byly dotčeny povinnosti poskytovatelů platebních služeb a zprostředkujících poskytovatelů platebních služeb pozastavit nebo odmítnout převody peněžních prostředků, které porušují občanské, správní nebo trestní právní předpisy.
- (26) S cílem pomoci poskytovatelům platebních služeb zavést účinné postupy za účelem zjišťování případů, kdy obdrží převody peněžních prostředků s chybějícími nebo neúplnými informacemi o plátcích či příjemcích, a přijímání navazujících opatření by Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví), zřízený nařízením

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 924/2009 ze dne 16. září 2009 o přeshraničních platbách ve Společenství a zrušení nařízení (ES) č. 2560/2001 (Úř. věst. L 266, 9.10.2009, s. 11).

⁽²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 260/2012 ze dne 14. března 2012, kterým se stanoví technické a obchodní požadavky pro úhrady a inkasa v eurech a kterým se mění nařízení (ES) č. 924/2009 (Úř. věst. L 94, 30.3.2012, s. 22).

Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 ⁽¹⁾, Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění), zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1094/2010 ⁽²⁾, a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy), zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 ⁽³⁾, měly vydat obecné pokyny.

- (27) Aby bylo možné v rámci boje proti praní peněz a financování terorismu podniknout okamžité kroky, měli by poskytovatelé platebních služeb urychleně reagovat na žádosti o informace o plátcích a příjemcích podané orgány příslušnými pro boj proti praní peněz nebo financování terorismu v členském státě, v němž jsou tyto poskytovatelé usazeni.
- (28) Počet dnů, ve kterém má být dána odpověď na žádost o informace o plátcích, je určen počtem pracovních dnů v členském státě poskytovatele platebních služeb plátce.
- (29) Protože při vyšetřování trestné činnosti lze často identifikovat požadované údaje nebo osoby zúčastněné na transakci až po mnoha měsících či dokonce letech po uskutečnění původního převodu peněžních prostředků a aby bylo možné mít v rámci vyšetřování přístup k zásadním důkazům, je vhodné vyžadovat, aby poskytovatelé platebních služeb uchovávali záznamy s informacemi o plátcích a příjemcích po určitou dobu pro účely předcházení, odhalování a vyšetřování praní peněz a financování terorismu. Délka této doby by měla být omezena na pět let a po jejím uplynutí by měly být veškeré osobní údaje smazány, nestanoví-li vnitrostátní právní předpisy jinak. Je-li to nezbytné pro účely předcházení, odhalování nebo vyšetřování praní peněz nebo financování terorismu, a po posouzení nezbytnosti a přiměřenosti tohoto opatření, měly by členské státy mít možnost povolit nebo požadovat, aby byly záznamy uchovávány po další dobu nejvýše pěti let, aniž by tím byly dotčeny vnitrostátní trestněprávní předpisy týkající se důkazů použitelné pro probíhající trestní vyšetřování a soudní řízení.
- (30) Aby se zlepšilo dodržování tohoto nařízení a v souladu se sdělením Komise ze dne 9. prosince 2010 s názvem „Posílení sankčních režimů v odvětví finančních služeb“, měla by být posílena pravomoc příslušných orgánů přijímat opatření v rámci dohledu a ukládat sankce. Měly by být stanoveny správní sankce a opatření a vzhledem k významu boje proti praní peněz a financování terorismu by členské státy měly stanovit sankce a opatření, které jsou účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy by je měly oznámit Komisi a společnému výboru Evropského orgánu pro bankovníctví, Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění a Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy (společně dále jen „evropské orgány dohledu“).
- (31) V zájmu zajištění jednotných podmínek pro provádění kapitoly V tohoto nařízení by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ⁽⁴⁾.
- (32) Řada zemí a území, které nejsou součástí území Unie, sdílí s některým členským státem měnovou unii, jsou součástí měnového prostoru některého členského státu nebo podepsaly s Uníí zastupovanou některým členským státem měnovou dohodu a mají poskytovatele platebních služeb, kteří se přímo nebo nepřímo podílejí na platebních a vypořádacích systémech daného členského státu. S cílem zabránit uplatňování tohoto nařízení na převody peněžních prostředků mezi dotyčnými členskými státy a zmíněnými zeměmi či územími, což by mělo značně nepříznivý dopad na hospodářství těchto zemí či území, je vhodné umožnit, aby se s takovými převody nakládalo jako s převody peněžních prostředků uvnitř dotyčných členských států.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/78/ES (Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 12).

⁽²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1094/2010, ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/79/ES (Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 48).

⁽³⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/77/ES (Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 84).

⁽⁴⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (33) Vzhledem k počtu změn, které by bylo třeba učinit v nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1781/2006 ⁽¹⁾ v souvislosti s tímto nařízením, by uvedené nařízení mělo být v zájmu jasnosti zrušeno.
- (34) Jelikož cílů tohoto nařízení nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, ale spíše jich může být, z důvodu rozsahu či účinků akce, lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“). V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.
- (35) Toto nařízení ctí základní práva a zachovává zásady uznávané Listinou základních práv Evropské unie, zejména právo na respektování soukromého a rodinného života (článek 7), právo na ochranu osobních údajů (článek 8), právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces (článek 47) a zásadu *ne bis in idem*.
- (36) Aby se zajistilo hladké zavedení nového rámce pro boj proti praní peněz a financování terorismu zavedeného tímto nařízením, je vhodné, aby se den, od kterého se toto nařízení použije, shodoval se dnem, kdy končí lhůta pro provedení směrnice (EU) 2015/849.
- (37) Evropský inspektor ochrany údajů byl konzultován v souladu s čl. 28 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ⁽²⁾ a vydal stanovisko dne 4. července 2013 ⁽³⁾,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

PŘEDMĚT, OBLAST PŮSOBNOSTI A DEFINICE

Článek 1

Předmět

Toto nařízení stanoví pravidla pro informace o plátcích a příjemcích doprovázející převody peněžních prostředků v jakékoli měně za účelem předcházení, odhalování a vyšetřování praní peněz a financování terorismu v případech, kdy je alespoň jeden z poskytovatelů platebních služeb zapojených do daného převodu peněžních prostředků usazen v Unii.

Článek 2

Oblast působnosti

1. Toto nařízení se vztahuje na převody peněžních prostředků v libovolné měně, které odesílá nebo přijímá poskytovatel platebních služeb nebo zprostředkující poskytovatel platebních služeb usazený v Unii.
2. Toto nařízení se nevztahuje na služby uvedené v čl. 3 písm. a) až m) a o) směrnice 2007/64/ES.
3. Toto nařízení se nevztahuje na převody peněžních prostředků uskutečněné pomocí platební karty, nástroje elektronických peněz, mobilního telefonu nebo jakéhokoli jiného digitálního zařízení či zařízení informačních technologií s podobnými charakteristikami, a to předplaceného i placeného následně, pokud jsou splněny tyto podmínky:
 - a) uvedená karta, nástroj nebo zařízení jsou použity výhradně k platbě za zboží nebo služby a
 - b) veškeré převody plynoucí z této transakce doprovází číslo uvedené karty, nástroje nebo zařízení.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1781/2006 ze dne 15. listopadu 2006 o informacích o plátcích doprovázejících převody peněžních prostředků (Úř. věst. L 345, 8.12.2006, s. 1).

⁽²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ Úř. věst. C 32, 4.2.2014, s. 9.

Toto nařízení se však použije v případě, kdy se platební karta, nástroj elektronických peněz, mobilní telefon nebo jakékoli jiné digitální zařízení či zařízení informačních technologií s podobnými charakteristikami, a to předplacené i placené následně, použijí pro převod peněžních prostředků mezi osobami.

4. Toto nařízení se nevztahuje na osoby, jejichž jedinou činností je převádění dokumentů v listinné podobě na elektronické údaje a které jednají na základě smlouvy s poskytovatelem platebních služeb, ani na osoby, jejichž jedinou činností je poskytování komunikačních nebo jiných podpůrných systémů pro převod peněžních prostředků nebo systémů pro clearing a vypořádacích systémů poskytovatelům platebních služeb.

Toto nařízení se nevztahuje na převody peněžních prostředků:

- a) při nichž plátce vybírá hotovost z vlastního platebního účtu;
- b) orgánům veřejné moci k platbě daní, pokut nebo jiných odvodů uvnitř členského státu;
- c) kdy jsou plátce i příjemce poskytovateli platebních služeb a jednají svým vlastním jménem;
- d) uskutečněné výměnou digitálního obrazu šeků, včetně šeků převedených do elektronické podoby.

5. Členský stát se může rozhodnout neuplatňovat toto nařízení na převody peněžních prostředků na svém území na platební účet příjemce umožňující výhradně platby za dodání zboží nebo poskytnutí služeb, pokud jsou splněny všechny tyto podmínky:

- a) na poskytovatele platebních služeb příjemce se vztahuje směrnice (EU) 2015/849;
- b) poskytovatel platebních služeb příjemce je schopen pomocí jedinečného identifikátoru transakce vysledovat skrze příjemce převod peněžních prostředků od osoby, která má s příjemcem smlouvu o dodání zboží nebo poskytnutí služeb;
- c) hodnota převáděných peněžních prostředků nepřesahuje 1 000 EUR.

Článek 3

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- 1) „financováním terorismu“ financování terorismu ve smyslu čl. 1 odst. 5 směrnice (EU) 2015/849;
- 2) „praní peněz“ činnosti praní peněz uvedené v čl. 1 odst. 3 a 4 směrnice (EU) 2015/849;
- 3) „plátcem“ osoba, která je majitelem platebního účtu a umožní převod peněžních prostředků z něj, nebo v případě neexistence platebního účtu osoba, která zadá příkaz k převodu peněžních prostředků;
- 4) „příjemcem“ osoba, která je zamýšleným příjemcem převodu peněžních prostředků;
- 5) „poskytovatelem platebních služeb“ poskytovatel platebních služeb spadající do některé z kategorií uvedených v čl. 1 odst. 1 směrnice 2007/64/ES, fyzická nebo právnická osoba, na niž se vztahuje výjimka podle článku 26 uvedené směrnice, a právnická osoba, na niž se vztahuje výjimka podle článku 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/110/ES ⁽¹⁾, která poskytuje služby převodu peněžních prostředků;
- 6) „zprostředkujícím poskytovatelem platebních služeb“ poskytovatel platebních služeb, který není poskytovatelem platebních služeb plátce ani příjemce a který přijímá a odesílá převod peněžních prostředků jménem poskytovatele platebních služeb plátce či příjemce nebo jiného zprostředkujícího poskytovatele platebních služeb;
- 7) „platebním účtem“ platební účet ve smyslu čl. 4 bodu 14 směrnice 2007/64/ES;
- 8) „peněžními prostředky“ peněžní prostředky ve smyslu čl. 4 bodu 15 směrnice 2007/64/ES;

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/110/ES ze dne 16. září 2009 o přístupu k činnosti institucí elektronických peněz, o jejím výkonu a o obezřetnostním dohledu nad touto činností, o změně směrnic 2005/60/ES a 2006/48/ES a o zrušení směrnice 2000/46/ES (Úř. věst. L 267, 10.10.2009, s. 7).

- 9) „převodem peněžních prostředků“ jakákoli transakce uskutečněná alespoň zčásti elektronicky jménem plátce prostřednictvím poskytovatele platebních služeb s cílem zpřístupnit peněžní prostředky prostřednictvím poskytovatele platebních služeb příjemci bez ohledu na to, zda je plátce a příjemce jedna a tatáž osoba, a bez ohledu na to, zda je poskytovatel platebních služeb plátce totožný s poskytovatelem platebních služeb příjemce, včetně:
- a) úhrad ve smyslu čl. 2 bodu 1 nařízení (EU) č. 260/2012;
 - b) inkasa ve smyslu čl. 2 bodu 2 nařízení (EU) č. 260/2012;
 - c) poukazování peněz ve smyslu čl. 4 bodu 13 směrnice 2007/64/ES, vnitrostátního nebo přeshraničního;
 - d) převodů provedených pomocí platební karty, nástroje elektronických peněz, mobilního telefonu nebo jakéhokoli jiného digitálního zařízení či zařízení informačních technologií s podobnými charakteristikami, a to předplaceného i placeného následně;
- 10) „převodem hromadným příkazem“ soubor několika jednotlivých převodů peněžních prostředků, které jsou zaslány společně;
- 11) „jedinečným identifikátorem transakce“ kombinace písmen, čísel nebo symbolů určená poskytovatelem platebních služeb v souladu s protokoly platebních a vypořádacích systémů nebo komunikačních systémů používaných k provedení převodu peněžních prostředků, která umožňuje vysledovatelnost transakce k plátcí a příjemci;
- 12) „převodem peněžních prostředků mezi osobami“ transakce mezi fyzickými osobami jednajícími, jakožto spotřebitelé, za jiným než obchodním, podnikatelským nebo profesním účelem.

KAPITOLA II

POVINNOSTI POSKYTOVATELŮ PLATEBNÍCH SLUŽEB

ODDÍL 1

Povinnosti poskytovatele platebních služeb plátce

Článek 4

Informace doprovázející převody peněžních prostředků

1. Poskytovatel platebních služeb plátce zajistí, aby převod peněžních prostředků doprovázely tyto informace o plátcí:
 - a) jméno plátce;
 - b) číslo platebního účtu plátce a
 - c) adresa, číslo úředního osobního dokladu, identifikační číslo klienta nebo datum a místo narození plátce.
2. Poskytovatel platebních služeb plátce zajistí, aby převody peněžních prostředků doprovázely tyto informace o příjemci:
 - a) jméno příjemce a
 - b) číslo platebního účtu příjemce.
3. Odchylně od odst. 1 písm. b) a odst. 2 písm. b) zajistí poskytovatel platebních služeb plátce, aby převody peněžních prostředků, které nejsou prováděny z platebního účtu ani na platební účet, spíše než číslo platebního účtu nebo účtů doprovázel jedinečný identifikátor transakce.
4. Před převedením peněžních prostředků poskytovatel platebních služeb plátce ověří správnost informací uvedených v odstavci 1 na základě dokladů, údajů nebo informací získaných ze spolehlivého a nezávislého zdroje.
5. Ověření uvedené v odstavci 4 se považuje za provedené, pokud:
 - a) byla totožnost plátce ověřena v souladu s článkem 13 směrnice (EU) 2015/849 a informace získané při tomto ověření byly uchovány v souladu s článkem 40 uvedené směrnice, nebo
 - b) se na plátce vztahuje čl. 14 odst. 5 směrnice (EU) 2015/849.

6. Aniž jsou dotčeny odchylky stanovené v člancích 5 a 6, nesmí poskytovatel platebních služeb plátce provádět jakékoli převody peněžních prostředků, dokud nezajistí úplné dodržení tohoto článku.

Článek 5

Převody peněžních prostředků uvnitř Unie

1. Odchylně od čl. 4 odst. 1 a 2 musí v případech, kdy jsou všichni poskytovatelé platebních služeb zapojeni do platebního řetězce usazení v Unii, převody peněžních prostředků doprovázet alespoň čísla platebních účtů plátce i příjemce, nebo pokud se použije čl. 4 odst. 3, jedinečný identifikátor transakce, aniž jsou dotčeny informace případně požadované podle nařízení (EU) č. 260/2012.

2. Bez ohledu na odstavec 1 dá poskytovatel platebních služeb plátce do tří pracovních dnů od obdržení žádosti o informace podané poskytovatelem platebních služeb příjemce nebo zprostředkujícím poskytovatelem platebních služeb k dispozici:

- a) v případě převodů peněžních prostředků přesahujících 1 000 EUR, ať jsou tyto převody provedeny jednou transakcí nebo více transakcemi, které se zdají být spojeny, informace o plátcovi nebo příjemci v souladu s článkem 4;
- b) v případě převodů peněžních prostředků nepřesahujících 1 000 EUR, které se nezdají být spojeny s jinými převody peněžních prostředků, s nimiž by dohromady přesáhly částku 1 000 EUR, alespoň
 - i) jména plátce a příjemce a
 - ii) čísla platebních účtů plátce i příjemce, nebo pokud se použije čl. 4 odst. 3, jedinečný identifikátor transakce.

3. Odchylně od čl. 4 odst. 4 nemusí poskytovatel platebních služeb plátce v případě převodů peněžních prostředků uvedených v odst. 2 písm. b) tohoto článku ověřovat informace o plátcovi, ledaže tento poskytovatel:

- a) obdržel peněžní prostředky, které mají být převedeny, v hotovosti nebo v anonymních elektronických penězích, nebo
- b) má důvodné podezření na praní peněz nebo financování terorismu.

Článek 6

Převody peněžních prostředků mimo Unii

1. V případě převodů hromadným příkazem od jediného plátce, u nichž jsou poskytovatelé platebních služeb příjemců usazení mimo Unii, se čl. 4 odst. 1 nepoužije na jednotlivé převody spojené do souboru, pokud hromadný příkaz obsahuje informace uvedené v čl. 4 odst. 1, 2 a 3 a tyto informace byly ověřeny v souladu s čl. 4 odst. 4 a 5 a pokud jsou jednotlivé převody doprovázeny číslem platebního účtu plátce nebo, pokud se použije čl. 4 odst. 3, jedinečným identifikátorem transakce.

2. Odchylně od čl. 4 odst. 1, a aniž jsou dotčeny informace případně požadované podle nařízení (EU) č. 260/2012, pokud je poskytovatel platebních služeb příjemce usazen mimo Unii, doprovázejí převody peněžních prostředků nepřesahující 1 000 EUR a nezdají se být spojeny s jinými převody peněžních prostředků, s nimiž by dohromady přesáhly částku 1 000 EUR, alespoň:

- a) jména plátce a příjemce a
- b) čísla platebních účtů plátce i příjemce nebo, pokud se použije čl. 4 odst. 3, jedinečný identifikátor transakce.

Odchylně od čl. 4 odst. 4 nemusí poskytovatel platebních služeb plátce ověřovat informace o plátcovi, ledaže tento poskytovatel:

- a) obdržel peněžní prostředky, které mají být převedeny, v hotovosti nebo formou anonymních elektronických peněz, nebo
- b) má důvodné podezření na praní peněz nebo financování terorismu.

ODDÍL 2

Povinnosti poskytovatele platebních služeb příjemce

Článek 7

Zjišťování chybějících informací o plátcích nebo příjemcích

1. Poskytovatel platebních služeb příjemce zavede účinné postupy ke zjišťování toho, zda byla v komunikačním systému nebo v platebním a vypořádacím systému využitým k uskutečnění převodu peněžních prostředků vyplněna pole týkající se informací o plátcích a příjemcích za použití znaků nebo vstupů, které jsou přípustné v souladu s pravidly tohoto systému.

2. Poskytovatel platebních služeb příjemce zavede účinné postupy, zahrnující tam, kde je to vhodné, sledování ex post nebo sledování v reálném čase, ke zjišťování toho, zda chybějí tyto informace o plátcích nebo příjemcích:

- a) pokud jde o převody peněžních prostředků, u nichž je poskytovatel platebních služeb plátce usazen v Unii, informace uvedené v článku 5;
- b) pokud jde o převody peněžních prostředků, u nichž je poskytovatel platebních služeb plátce usazen mimo Unii, informace uvedené v čl. 4 odst. 1 a 2;
- c) pokud jde o převody hromadným příkazem, u nichž je poskytovatel platebních služeb plátce usazen mimo Unii, informace uvedené v čl. 4 odst. 1 a 2 týkající se daného převodu hromadným příkazem.

3. Aniž jsou dotčeny požadavky stanovené v člancích 69 a 70 směrnice 2007/64/ES, ověří poskytovatel platebních služeb příjemce v případě převodů peněžních prostředků přesahujících 1 000 EUR, ať jsou tyto převody provedeny jednou transakcí nebo více transakcemi, které se zdají být spojeny, nejdříve správnost informací o příjemcích uvedených v odstavci 2 tohoto článku na základě dokladů, údajů nebo informací získaných ze spolehlivého a nezávislého zdroje, a teprve poté částku připíše na platební účet příjemce nebo mu dané peněžní prostředky zpřístupní.

4. V případě převodů peněžních prostředků nepřesahujících 1 000 EUR, které se nezdají být spojeny s jinými převody peněžních prostředků, s nimiž by dohromady přesáhly částku 1 000 EUR, nemusí poskytovatel platebních služeb příjemce ověřovat správnost informací o příjemcích, ledaže tento poskytovatel:

- a) vyplácí peněžní prostředky v hotovosti nebo v anonymních elektronických peněžích, nebo
- b) má důvodné podezření na praní peněz nebo financování terorismu.

5. Ověření uvedené v odstavcích 3 a 4 se považuje za provedené, pokud:

- a) byla totožnost příjemce ověřena v souladu s článkem 13 směrnice (EU) 2015/849 a informace získané při tomto ověření byly uchovány v souladu s článkem 40 uvedené směrnice; nebo
- b) se na příjemce vztahuje čl. 14 odst. 5 směrnice (EU) 2015/849.

Článek 8

Převody peněžních prostředků s chybějícími nebo neúplnými informacemi o plátcích nebo příjemcích

1. Poskytovatel platebních služeb příjemce zavede účinné postupy založené na posouzení rizik, včetně postupů zohledňujících míru rizika podle článku 13 směrnice (EU) 2015/849, pro rozhodování, zda provést, odmítnout nebo pozastavit převod peněžních prostředků, u něhož chybí požadované úplné informace o plátcích a příjemcích, a pro přijímání vhodných následných opatření.

Pokud poskytovatel platebních služeb příjemce při přijetí převodů peněžních prostředků zjistí, že informace o plátcích nebo příjemcích uvedené v čl. 4 odst. 1 nebo 2, čl. 5 odst. 1 nebo článku 6 chybějí nebo jsou neúplné nebo nebyly vyplněny za použití znaků nebo vstupů, které jsou přípustné podle pravidel daného komunikačního nebo platebního a vypořádacího systému, jak je uvedeno v čl. 7 odst. 1, při zohlednění míry rizika převod odmítne nebo před tím, než částku připíše na platební účet příjemce nebo mu dané peněžní prostředky zpřístupní, nebo poté požádá o požadované informace o plátcích a příjemcích.

2. Nedodá-li poskytovatel platebních služeb požadované informace o plátcí nebo příjemci mnohokrát, poskytovatel platebních služeb příjemce před tím, než buď odmítne všechny budoucí převody peněžních prostředků od tohoto poskytovatele platebních služeb, nebo omezí nebo ukončí svůj obchodní vztah s tímto poskytovatelem platebních služeb, učiní kroky, které mohou nejprve zahrnovat vydání varování a stanovení lhůt.

Poskytovatel platebních služeb příjemce oznámí toto mnohonásobné nedodání a učiněné kroky orgánu příslušnému pro sledování souladu s předpisy v oblasti boje proti praní peněz nebo financování terorismu.

Článek 9

Hodnocení a oznamování

Poskytovatel platebních služeb příjemce vezme skutečnost, že informace o plátcí nebo příjemci chybějí či jsou neúplné, v úvahu při hodnocení toho, zda je převod peněžních prostředků nebo jakákoli související transakce podezřelý a zda se má oznámit finanční zpravodajské jednotce v souladu se směrnicí (EU) 2015/849.

ODDÍL 3

Povinnosti zprostředkujícího poskytovatele platebních služeb

Článek 10

Uchování informací o plátcí a příjemci s převodem

Zprostředkující poskytovatelé platebních služeb zajistí, aby všechny obdržené informace o plátcí a příjemci, které doprovázejí převod peněžních prostředků, zůstaly s převodem uchovány.

Článek 11

Zjišťování chybějících informací o plátcí nebo příjemci

1. Zprostředkující poskytovatel platebních služeb zavede účinné postupy ke zjišťování toho, zda byla v komunikačním systému nebo v platebním a vypořádacím systému využitým k uskutečnění převodu peněžních prostředků vyplněna pole týkající se informací o plátcí a příjemci za použití znaků nebo vstupů, které jsou přípustné v souladu s pravidly tohoto systému.
2. Zprostředkující poskytovatel platebních služeb zavede účinné postupy, zahrnující tam, kde je to vhodné, sledování ex post nebo sledování v reálném čase, ke zjišťování toho, zda chybějí tyto informace o plátcí nebo příjemci:
 - a) pokud jde o převody peněžních prostředků, u nichž jsou poskytovatelé platebních služeb plátce a příjemce usazeni v Unii, informace uvedené v článku 5;
 - b) pokud jde o převody peněžních prostředků, u nichž je poskytovatel platebních služeb plátce nebo příjemce usazen mimo Unii, informace uvedené v čl. 4 odst. 1 a 2;
 - c) pokud jde o převody hromadným příkazem, u nichž je poskytovatel platebních služeb plátce nebo příjemce usazen mimo Unii, informace uvedené v čl. 4 odst. 1 a 2 týkající se tohoto převodu hromadným příkazem.

Článek 12

Převody peněžních prostředků s chybějícími informacemi o plátcí nebo příjemci

1. Zprostředkující poskytovatel platebních služeb zavede účinné postupy založené na posouzení rizik pro rozhodování, zda provést, odmítnout nebo pozastavit převod peněžních prostředků, u něhož chybí požadované informace o plátcí a příjemci, a pro přijímání vhodných následných opatření.

Zjistí-li zprostředkující poskytovatel platebních služeb při přijetí převodů peněžních prostředků, že informace uvedené v čl. 4 odst. 1 nebo 2, čl. 5 odst. 1 nebo článku 6 chybějí nebo nebyly vyplněny za použití znaků nebo vstupů, které jsou přípustné podle pravidel daného komunikačního nebo platebního a vypořádacího systému, jak je uvedeno v čl. 7 odst. 1, při zohlednění míry rizika převod odmítne nebo před předáním převodu peněžních prostředků nebo po jeho předání požádá o požadované informace o plátcí a příjemci.

2. Nedodá-li poskytovatel platebních služeb požadované informace o plátcí nebo příjemci mnohokrát, zprostředkující poskytovatel platebních služeb před tím, než buď odmítne všechny budoucí převody peněžních prostředků od tohoto poskytovatele platebních služeb, nebo omezí nebo ukončí svůj obchodní vztah s tímto poskytovatelem platebních služeb, učiní kroky, které mohou nejprve zahrnovat vydání varování a stanovení lhůt.

Zprostředkující poskytovatel platebních služeb oznámí toto mnohonásobné nedodání a učiněné kroky orgánu příslušnému pro sledování souladu s předpisy v oblasti boje proti praní peněz nebo financování terorismu.

Článek 13

Hodnocení a oznamování

Zprostředkující poskytovatel platebních služeb vezme skutečnost, že informace o plátcí nebo příjemci chybějí, v úvahu při hodnocení toho, zda je převod peněžních prostředků nebo jakákoli související transakce podezřelý a zda se má oznámit finanční zpravodajské jednotce v souladu se směrnicí (EU) 2015/849.

KAPITOLA III

INFORMACE, OCHRANA ÚDAJŮ A UCHOVÁVÁNÍ ZÁZNAMŮ

Článek 14

Poskytování informací

Poskytovatelé platebních služeb reagují v plném rozsahu a neprodleně, mimo jiné prostřednictvím ústředního kontaktního místa v souladu s čl. 45 odst. 9 směrnice (EU) 2015/849, bylo-li určeno, a v souladu s procedurálními požadavky stanovenými ve vnitrostátním právu členského státu, ve kterém jsou usazeni, na dotazy týkající se informací požadovaných podle tohoto nařízení učiněné výhradně orgány příslušnými pro předcházení praní peněz nebo financování terorismu a boj proti nim v dotčeném členském státě.

Článek 15

Ochrana údajů

1. Na zpracovávání osobních údajů podle tohoto nařízení se vztahuje směrnice 95/46/ES, tak jak je provedena ve vnitrostátním právu. Na osobní údaje, které zpracovávají podle tohoto nařízení Komise nebo evropské orgány dohledu, se vztahuje nařízení (ES) č. 45/2001.

2. Osobní údaje smějí poskytovatelé platebních služeb zpracovávat na základě tohoto nařízení pouze pro účely předcházení praní peněz a financování terorismu a nesmějí je dále zpracovávat způsobem, který je s těmito účely neslučitelný. Zpracovávání osobních údajů na základě tohoto nařízení pro komerční účely se zakazuje.

3. Poskytovatelé platebních služeb poskytnou novým klientům informace požadované podle článku 10 směrnice 95/46/ES před navázáním obchodního vztahu nebo provedením příležitostné transakce. Tyto informace obsahují zejména obecné upozornění na právní povinnosti poskytovatelů platebních služeb podle tohoto nařízení při zpracovávání osobních údajů pro účely předcházení praní peněz a financování terorismu.

4. Poskytovatelé platebních služeb zajistí respektování důvěrné povahy zpracovávaných údajů.

Článek 16

Uchovávání záznamů

1. Informace o plátcích a příjemcích nesmějí být uchovávány déle, než je nezbytně nutné. Poskytovatelé platebních služeb plátců a příjemců uchovávají záznamy o informacích uvedených v článcích 4 až 7 po dobu pěti let.
2. Po uplynutí doby uchovávání uvedené v odstavci 1 zajistí poskytovatelé platebních služeb, aby byly osobní údaje smazány, pokud vnitrostátní právní předpisy nestanoví jinak a neurčují, za jakých podmínek poskytovatelé platebních služeb smějí nebo musí údaje dále uchovávat. Členské státy mohou další uchovávání osobních údajů povolit nebo požadovat pouze poté, co provedou důkladné posouzení jeho nezbytnosti a přiměřenosti, a pokud shledají, že je odůvodněné, neboť je nezbytné pro předcházení, odhalování nebo vyšetřování praní peněz nebo financování terorismu. Doba dalšího uchovávání nesmí přesáhnout pět let.
3. Pokud ke dni 25. června 2015 probíhá v některém členském státě soudní řízení týkající se předcházení, odhalování, vyšetřování nebo stíhání domnělého praní peněz nebo financování terorismu a poskytovatel platebních služeb má informace nebo dokumenty vztahující se k tomuto řízení, může tyto informace nebo dokumenty uchovávat v souladu s vnitrostátním právem po dobu pěti let ode dne 25. června 2015. Aniž jsou dotčeny vnitrostátní trestněprávní předpisy týkající se důkazů platné pro probíhající vyšetřování trestné činnosti a soudní řízení, mohou členské státy povolit nebo vyžadovat uchovávání takových informací nebo dokumentů po dalších pěti let, bylo-li zjištěno, že je další uchovávání nezbytné a přiměřené pro předcházení, odhalování, vyšetřování nebo stíhání domnělého praní peněz a financování terorismu.

KAPITOLA IV

SANKCE A SLEDOVÁNÍ

Článek 17

Správní sankce a opatření

1. Aniž je dotčeno právo stanovovat a ukládat trestní sankce, stanoví členské státy pravidla pro ukládání správních sankcí a opatření za porušení tohoto nařízení a přijmou veškerá opatření nezbytná pro jejich uplatňování. Stanovené sankce a opatření musí být účinné, přiměřené a odrazující a musí být v souladu se sankcemi stanovenými podle kapitoly VI oddílu 4 směrnice (EU) 2015/849.

Členské státy se mohou rozhodnout, že nestanoví pravidla pro správní sankce nebo opatření za ta porušení tohoto nařízení, na která se podle jejich vnitrostátního práva vztahují trestní sankce. V takovém případě sdělí členské státy Komisi příslušná ustanovení svého trestního práva.

2. Členské státy zajistí, aby v případě, že se určité povinnosti vztahují na poskytovatele platebních služeb, mohly být při porušení tohoto nařízení sankce nebo opatření uloženy, v souladu s vnitrostátním právem, členům vedoucího orgánu a dalším fyzickým osobám odpovědným podle vnitrostátního práva za toto porušení.

3. Členské státy oznámí pravidla uvedená v odstavci 1 do 26. června 2017 Komisi a společnému výboru evropských orgánů dohledu. Neprodleně jim také oznámí všechny následné změny těchto pravidel.

4. V souladu s čl. 58 odst. 4 směrnice (EU) 2015/849 musí mít příslušné orgány veškeré dozorové a vyšetřovací pravomoci, které jsou nezbytné pro výkon jejich funkcí. Při výkonu svých pravomocí ukládat správní sankce a opatření příslušné orgány úzce spolupracují, aby zajistily, že tyto správní sankce či opatření povedou k žádoucím výsledkům, a v přeshraničních případech své kroky koordinují.

5. Členské státy zajistí, aby právnické osoby mohly být činěny odpovědnými za porušení uvedená v článku 18, spáchaná v jejich prospěch jakoukoli osobou jednající samostatně nebo jako člen orgánu této právnické osoby a působící v této právnické osobě ve vedoucím postavení na základě:

- a) oprávnění zastupovat tuto právnickou osobu;
- b) pravomoci přijímat rozhodnutí jménem této právnické osoby, nebo
- c) pravomoci vykonávat kontrolu v rámci této právnické osoby.

6. Členské státy rovněž zajistí, aby právnické osoby mohly být činěny odpovědnými v případech, kdy nedostatek dohledu nebo kontroly ze strany osoby uvedené v odstavci 5 tohoto článku umožnil spáchání některého z porušení uvedených v článku 18 ve prospěch této právnické osoby osobou spadající do její pravomoci.

7. Příslušné orgány vykonávají své pravomoci ukládat správní sankce a opatření podle tohoto nařízení kterýmkoli z těchto způsobů:

- a) přímo;
- b) ve spolupráci s jinými orgány;
- c) v rámci vlastní odpovědnosti přenesením na jiné orgány;
- d) podáním návrhu příslušným justičním orgánům.

Při výkonu svých pravomocí ukládat správní sankce a opatření příslušné orgány úzce spolupracují s cílem zajistit, aby tyto správní sankce nebo opatření vedly k žádoucím výsledkům, a v přeshraničních případech své kroky koordinují.

Článek 18

Zvláštní ustanovení

Členské státy zajistí, aby jejich správní sankce a opatření zahrnovaly alespoň opatření a sankce stanovené v čl. 59 odst. 2 a 3 směrnice (EU) 2015/849 v případě následujících porušení tohoto nařízení:

- a) poskytovatel platebních služeb mnohokrát nebo systematicky porušil článek 4, 5 nebo 6 tím, že nedodal požadované informace o plátcí nebo příjemci;
- b) poskytovatel platebních služeb mnohokrát, systematicky nebo závažným způsobem porušil článek 16 tím, že neuchovával záznamy;
- c) poskytovatel platebních služeb porušil článek 8 nebo 12 tím, že nezavedl účinné postupy založené na posouzení rizik;
- d) zprostředkující poskytovatel platebních služeb závažným způsobem porušil článek 11 nebo 12.

Článek 19

Zveřejňování sankcí a opatření

V souladu s čl. 60 odst. 1, 2 a 3 směrnice (EU) 2015/849 příslušné orgány bez zbytečného odkladu zveřejní správní sankce a opatření, jež byly uloženy v případech, na něž odkazují články 17 a 18, tohoto nařízení včetně informací o typu a povaze porušení povinností a o totožnosti osob odpovědných za toto porušení, je-li to nezbytné a přiměřené po individuálním posouzení každého případu.

Článek 20

Uplatňování sankcí a opatření příslušnými orgány

1. Při určování druhu správních sankcí nebo opatření a výše správních pokut zohlední příslušné orgány všechny relevantní okolnosti, včetně okolností uvedených v čl. 60 odst. 4 směrnice (EU) 2015/849.

2. Na správní sankce a opatření uložené v souladu s tímto nařízením se použije článek 62 směrnice (EU) 2015/849.

Článek 21

Hlášení případů porušení povinností

1. Členské státy zavedou účinné mechanismy na podporu hlášení případů porušení tohoto nařízení příslušným orgánům.

Tyto mechanismy zahrnují alespoň mechanismy uvedené v čl. 61 odst. 2 směrnice (EU) 2015/849.

2. Poskytovatelé platebních služeb ve spolupráci s příslušnými orgány zavedou vhodné vnitřní postupy pro své zaměstnance nebo osoby ve srovnatelném postavení k internímu hlášení případů porušení povinností prostřednictvím zabezpečeného, nezávislého, specifického a anonymního kanálu, jež jsou přiměřené povaze a velikosti dotčeného poskytovatele platebních služeb.

Článek 22

Sledování

1. Členské státy vyžadují, aby příslušné orgány účinně sledovaly dodržování tohoto nařízení a aby pro tento účel přijaly nezbytná opatření a prostřednictvím účinných mechanismů, a vybízejí k tomu, aby byly případy porušení tohoto nařízení hlášeny příslušným orgánům.

2. Poté, co členské státy oznámí Komisi a společnému výboru evropských orgánů dohledu v souladu s čl. 17 odst. 3 pravidla uvedená v odstavci 1 tohoto článku, předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování kapitoly IV, zejména s ohledem na přeshraniční případy.

KAPITOLA V

PROVÁDĚCÍ PRAVOMOCI

Článek 23

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen Výbor pro předcházení praní peněz a financování terorismu (dále jen „výbor“). Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

KAPITOLA VI

ODCHYLKY

Článek 24

Dohody se zeměmi a územími, které nejsou součástí území Unie

1. Komise může povolit členskému státu, aby uzavřel dohodu se třetí zemí nebo s územím mimo územní působnost Smlouvy o EU a Smlouvy o fungování EU ve smyslu článku 355 Smlouvy o fungování EU (dále jen „dotčená země nebo území“), jež se odchylují od tohoto nařízení, s cílem zacházet s převody peněžních prostředků mezi touto zemí nebo územím a dotčným členským státem jako s převody peněžních prostředků uvnitř uvedeného členského státu.

Takové dohody lze povolit jen tehdy, pokud jsou splněny všechny tyto podmínky:

- a) dotčená země nebo území sdílí s dotyčným členským státem měnovou unii, je součástí měnového prostoru tohoto členského státu nebo podepsala s Uníí zastoupenou členským státem měnovou dohodu;
- b) poskytovatelé platebních služeb v dotčené zemi nebo na dotčeném území se přímo nebo nepřímo účastní platebních a vypořádacích systémů v uvedeném členském státě a
- c) dotčená země nebo území vyžaduje od poskytovatelů platebních služeb ve své jurisdikci uplatňování stejných pravidel, jaká stanoví toto nařízení.

2. Členský stát, který si přeje uzavřít dohodu uvedenou v odstavci 1, podá Komisi žádost a poskytne jí veškeré informace nezbytné k posouzení této žádosti.

3. Poté, co Komise obdrží takovou žádost členského státu, se až do přijetí rozhodnutí podle tohoto článku s převody finančních prostředků mezi daným členským státem a dotčenou zemí či územím nakládá prozatímně jako s převody finančních prostředků uvnitř daného členského státu.

4. Shledá-li Komise do dvou měsíců od obdržení žádosti, že nemá všechny informace nezbytné k posouzení žádosti, obrátí se na dotyčný členský stát a upřesní, jaké další informace požaduje.

5. Do jednoho měsíce od obdržení všech informací, které považuje za nezbytné k posouzení žádosti, o tom Komise vyzoomí žádající členský stát a postoupí žádost ostatním členským státům.

6. Do tří měsíců od oznámení uvedeného v odstavci 5 tohoto článku Komise v souladu s čl. 23 odst. 2 rozhodne, zda dotčenému členskému státu povolí uzavřít dohodu, která je předmětem žádosti.

Komise v každém případě přijme rozhodnutí uvedené v prvním pododstavci do osmnácti měsíců od obdržení žádosti.

7. Členské státy, kterým bylo uzavření dohod s dotčenou zemí nebo územím povoleno prováděcím rozhodnutím Komise 2012/43/EU⁽¹⁾, rozhodnutím Komise 2010/259/EU⁽²⁾, rozhodnutím Komise 2009/853/ES⁽³⁾ nebo rozhodnutím Komise 2008/982/ES⁽⁴⁾, poskytnou Komisi do 26. března 2017 aktualizované informace nezbytné pro posouzení podle odst. 1 druhého pododstavce písm. c).

Komise tyto informace posoudí do tří měsíců od jejich obdržení s cílem zajistit, aby dotčená země nebo území vyžadovaly od poskytovatelů platebních služeb ve své jurisdikci uplatňování stejných pravidel, jaká stanoví toto nařízení. Domnívá-li se Komise na základě takového posouzení, že podmínka stanovená v odst. 1 druhém pododstavci písm. c) již není splněna, zruší příslušné rozhodnutí Komise nebo prováděcí rozhodnutí Komise.

⁽¹⁾ Prováděcí rozhodnutí Komise 2012/43/EU ze dne 25. ledna 2012, kterým se Dánskému království povoluje uzavírat dohody s Grónskem a Faerskými ostrovy o převodu peněžních prostředků mezi Dánskem a každým z uvedených území, aby se s nimi zacházelo jako s převody peněžních prostředků v rámci Dánska, podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1781/2006 (Úř. věst. L 24, 27.1.2012, s. 12).

⁽²⁾ Rozhodnutí Komise 2010/259/EU ze dne 4. května 2010, kterým se Francouzská republika zmocňuje s Monackým knížectvím uzavřít dohodu o tom, aby se s převody peněžních prostředků mezi Francouzskou republikou a Monackým knížectvím zacházelo v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1781/2006 jako s převody peněžních prostředků v rámci Francouzské republiky (Úř. věst. L 112, 5.5.2010, s. 23).

⁽³⁾ Rozhodnutí Komise 2009/853/ES ze dne 26. listopadu 2009, na jehož základě se Francie zmocňuje uzavřít dohodu se Saint Pierrem a Miquelonem, Mayotte, Novou Kaledonií, Francouzskou Polynésií a Wallisem a Futunou, pokud jde o to, aby se s převody finančních prostředků mezi Francií a těmito územími zacházelo jako s převody finančních prostředků v rámci Francie, v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1781/2006 (Úř. věst. L 312, 27.11.2009, s. 71).

⁽⁴⁾ Rozhodnutí Komise 2008/982/ES ze dne 8. prosince 2008, kterým se Spojené království zmocňuje k uzavření dohody se správní oblastí Jersey, správní oblastí Guernsey a s ostrovem Man s cílem zacházet s převody peněžních prostředků mezi Spojeným královstvím a každým z uvedených území jako s převody v rámci Spojeného království, podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1781/2006 (Úř. věst. L 352, 31.12.2008, s. 34).

Článek 25

Obecné pokyny

Do 26. června 2017 vydají evropské orgány dohledu příslušným orgánům a poskytovatelům platebních služeb obecné pokyny v souladu s článkem 16 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 a nařízení (EU) č. 1095/2010 týkající se opatření, která mají být přijata podle tohoto nařízení, zejména pokud jde o provádění jeho článků 7, 8, 11 a 12.

KAPITOLA VII

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 26

Zrušení nařízení (ES) č. 1781/2006

Nařízení (ES) č. 1781/2006 se zrušuje.

Odkazy na zrušené nařízení se považují za odkazy na toto nařízení v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze.

Článek 27

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Použije se ode dne 26. června 2017.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 20. května 2015.

Za Evropský parlament

předseda

M. SCHULZ

Za Radu

předsedkyně

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

PŘÍLOHA

SROVNÁVACÍ TABULKA

Nařízení (ES) č. 1781/2006	Toto nařízení
Článek 1	Článek 1
Článek 2	Článek 3
Článek 3	Článek 2
Článek 4	Čl. 4 odst. 1
Článek 5	Článek 4
Článek 6	Článek 5
Článek 7	Článek 7
Článek 8	Článek 7
Článek 9	Článek 8
Článek 10	Článek 9
Článek 11	Článek 16
Článek 12	Článek 10
—	Článek 11
—	Článek 12
—	Článek 13
Článek 13	—
Článek 14	Článek 15
Článek 15	Články 17 až 22
Článek 16	Článek 23
Článek 17	Článek 24
Článek 18	—
Článek 19	—
—	Článek 26
Článek 20	Článek 27

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2015/848**ze dne 20. května 2015****o insolvenčním řízení****(přepřacované znění)**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 81 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,v souladu s řádným legislativním postupem ⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Komise dne 12. prosince 2012 přijala zprávu o uplatňování nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ⁽³⁾. Tato zpráva konstatuje, že nařízení obecně funguje dobře, ale bylo by žádoucí zlepšit uplatňování některých jeho ustanovení, aby byla posílena účinnost vedení přeshraničních úpadekových (insolvenčních) řízení. Vzhledem k tomu, že uvedené nařízení bylo několikrát pozměněno a další změny mají být ještě provedeny, mělo by být v zájmu srozumitelnosti a přehlednosti přepracováno.
- (2) Unie si stanovila za cíl vytvořit prostor svobody, bezpečnosti a práva.
- (3) Řádné fungování vnitřního trhu vyžaduje, aby přeshraniční insolvenční řízení probíhala účinně a rychle. Toto nařízení je třeba přijmout z důvodů dosažení tohoto cíle, který spadá do oblasti soudní spolupráce v občanských věcech ve smyslu článku 81 Smlouvy.
- (4) Činnosti podniků mají ve vzrůstající míře přeshraniční účinky, a jsou proto ve zvýšené míře upravovány právem Unie. Platební neschopnost takových podniků ovlivňuje rovněž řádné fungování vnitřního trhu a je třeba aktu Unie, který by koordinoval opatření, která je třeba učinit vůči majetku dlužníka neschopného plnit své peněžité závazky.
- (5) Pro řádné fungování vnitřního trhu je nezbytné vyhnout se podnětům, které motivují strany k převodům majetku nebo soudních řízení z jednoho členského státu do druhého za účelem získání výhodnějšího sudiště na úkor společného zájmu věřitelů (tzv. „forum shopping“).
- (6) Toto nařízení by mělo obsahovat ustanovení, která upravují příslušnost pro zahájení insolvenčních řízení a řízení, která z insolvenčních řízení přímo vyplývají a úzce s nimi souvisejí. Toto nařízení by mělo rovněž obsahovat ustanovení o uznávání a výkonu rozhodnutí vydaných v takových řízeních a ustanovení o právu rozhodném pro insolvenční řízení. Kromě toho by toto nařízení mělo stanovit pravidla pro koordinaci insolvenčních řízení, která se týkají stejného dlužníka nebo několika členů téže skupiny společností.
- (7) Insolvenční řízení a podobná řízení jsou vyňata z působnosti nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ⁽⁴⁾. Na tato řízení by se mělo vztahovat toto nařízení. Výklad tohoto nařízení by měl v největší možné míře vyloučit případné právní mezery mezi těmito dvěma nástroji. Pouhá skutečnost, že určitý vnitrostátní postup není uveden v příloze A tohoto nařízení, by však neměla znamenat, že se na něj vztahuje nařízení (EU) č. 1215/2012.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 271, 19.9.2013, s. 55.

⁽²⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 5. února 2014 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a postoj Rady v prvním čtení ze dne 12. března 2015 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku). Postoj Evropského parlamentu ze dne 20. května 2015 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku).

⁽³⁾ Nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ze dne 29. května 2000 o úpadekovém řízení (Úř. věst. L 160, 30.6.2000, s. 1).

⁽⁴⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 351, 20.12.2012, s. 1).

- (8) K dosažení cíle zvýšení účinnosti a zrychlení insolvenčních řízení s přeshraničním dopadem je nezbytné a vhodné, aby ustanovení o příslušnosti, uznávání a rozhodném právu v této oblasti byla obsažena v právním aktu Unie, který je závazný a přímo použitelný v členských státech.
- (9) Toto nařízení by se mělo vztahovat na insolvenční řízení, která splňují podmínky v něm stanovené, bez ohledu na to, zda je dlužníkem fyzická, nebo právnická osoba, podnikatel, či soukromá osoba. Tato insolvenční řízení jsou taxativně vyjmenována v příloze A. Pokud jde o vnitrostátní řízení uvedená v příloze A, mělo by se toto nařízení použít, aniž by soudy jiného členského státu dále přezkoumávaly, zda jsou splněny podmínky uvedené v tomto nařízení. Na vnitrostátní insolvenční řízení, která nejsou uvedena v příloze A, by se toto nařízení vztahovat nemělo.
- (10) Oblast působnosti tohoto nařízení by měla být rozšířena, aby zahrnovala řízení, jež usilují o záchranu hospodářsky životaschopných podniků v obtížné situaci a o poskytnutí druhé šance podnikatelům. Měla by se zejména rozšířit na řízení, která upravují restrukturalizaci dlužníka ve fázi, kdy existuje pouze určitá pravděpodobnost úpadku, nebo která dlužníkovi ponechávají plnou či částečnou kontrolu nad jeho majetkem a záležitostmi. Měla by rovněž zahrnovat řízení, která upravují oddlužení nebo úpravu dluhu spotřebitelů a osob samostatně výdělečně činných, například snížením částky, kterou má dlužník uhradit, nebo prodloužením lhůty pro platbu poskytnuté dlužníkovi. Jelikož v takových řízeních nedochází vždy nutně ke jmenování insolvenčního správce, mělo by se toto nařízení na ně vztahovat, pokud probíhají pod kontrolou nebo dohledem soudu. V této souvislosti by pojem „kontrola“ měl zahrnovat situace, ve kterých soud zasahuje pouze na výzvu věřitele či jiných zúčastněných osob.
- (11) Toto nařízení by se mělo rovněž vztahovat na postupy, v jejichž rámci je nařízeno dočasné odložení návrhů na výkon rozhodnutí podaných jednotlivými věřiteli, pokud by tyto návrhy mohly nepříznivě ovlivnit jednání a bránit vyhlídkám na restrukturalizaci činnosti dlužníka. Tyto postupy by neměly poškozovat společný zájem věřitelů, a pokud se nepodaří dosáhnout dohody o restrukturalizačním plánu, měly by být předběžným opatřením pro další postupy, na něž se vztahuje toto nařízení.
- (12) Toto nařízení by se mělo vztahovat na řízení, jejichž zahájení se zveřejňuje, aby se věřitelé mohli o řízení dozvědět a mohli přihlásit své pohledávky, čímž se zajistí kolektivní povaha řízení, a aby věřitelé měli příležitost napadnout příslušnost soudu, který řízení zahájil.
- (13) Toto nařízení by se tak nemělo vztahovat na důvěrná insolvenční řízení. Přestože v některých členských státech mohou taková řízení hrát důležitou roli, věřitelé nebo soud nacházející se v jiném členském státě nemohou vzhledem k jejich důvěrné povaze vědět, že takovéto řízení bylo zahájeno, což ztěžuje zajištění uznání jeho účinků v celé Unii.
- (14) Kolektivní řízení, na něž se vztahuje toto nařízení, by měla zahrnovat všechny věřitele nebo významnou část věřitelů, vůči nimž má dlužník veškeré své nesplacené dluhy nebo jejich podstatnou část, za podmínky, že tím nebudou dotčeny pohledávky věřitelů, kteří nejsou účastníky daného řízení. Toto nařízení by se rovněž mělo vztahovat na řízení, jejichž účastníky jsou pouze finanční věřitelé dlužníka. Řízení, jež nezahrnují všechny věřitele dlužníka, by měla být řízení, jejichž cílem je dlužníka zachránit. Řízení, která vedou k úplnému ukončení činnosti dlužníka nebo zpeněžení jeho majetku, by měla zahrnovat všechny jeho věřitele. Skutečnost, že některá insolvenční řízení pro fyzické osoby vylučují u určitých kategorií pohledávek, jako například u pohledávek na výživném, možnost prominutí dluhu, by neměla znamenat, že daná řízení nejsou kolektivní.
- (15) Toto nařízení by se mělo rovněž vztahovat na řízení, která jsou podle práva některých členských států zahájena a po určitou dobu vedena na předběžném či dočasném základě, dokud soud nevydá rozhodnutí, kterým potvrdí pokračování řízení na jiném než předběžném základě. Tato řízení by přesto, že jsou označována jako „předběžná“, měla splňovat všechny ostatní požadavky tohoto nařízení.
- (16) Toto nařízení by se mělo vztahovat na řízení, jež jsou založena na právu upravujícím úpadek. Za řízení založená na právu upravujícím úpadek by však neměla být považována řízení, jež jsou založena na obecném právu obchodních společností, které není určeno výhradně pro situace platební neschopnosti. Obdobně by řízení za účelem úpravy dluhu neměla zahrnovat specifická řízení, při kterých dochází k odepsání dluhů fyzické osoby s velmi nízkými příjmy a velmi nízkou hodnotou majetku, za podmínky, že se v tomto druhu řízení za žádných okolností nestanoví úhrada věřitelům.

- (17) Oblast působnosti tohoto nařízení by měla zahrnovat řízení zahájená v situaci, kdy se dlužník potýká s obtížemi nefinanční povahy, za předpokladu, že tyto obtíže skutečně a vážně ohrožují současnou nebo budoucí schopnost dlužníka dostát svým splatným závazkům. Příslušný časový rámec pro určení toho, zda toto ohrožení existuje, může být nastaven na období několika měsíců nebo i déle, aby byly zohledněny případy, kdy se dlužník potýká s obtížemi nefinanční povahy, jež ohrožují pokračování jeho činnosti a ve střednědobém horizontu jeho platební schopnost. Mohlo by se například jednat o situaci, kdy dlužník ztratil zakázku, která pro něj byla klíčová.
- (18) Tímto nařízením by neměla být dotčena pravidla pro zpětné získávání státní podpory od společností v úpadku, jak jsou vykládána v judikatuře Soudního dvora Evropské unie.
- (19) Insolvenční řízení, která se týkají pojišťoven, úvěrových institucí, investičních podniků a dalších institucí či podniků, na něž vztahuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES⁽¹⁾, a subjektů kolektivního investování, by měla být z oblasti působnosti tohoto nařízení vyloučena, neboť se na ně vztahuje zvláštní úprava a vnitrostátní orgány dohledu jsou vybaveny rozsáhlými pravomocemi k zásahu.
- (20) Insolvenční řízení nemusí nezbytně zahrnovat zásah soudního orgánu. Pojem „soud“ by proto měl mít v některých ustanoveních tohoto nařízení širší význam a zahrnovat osobu nebo orgán oprávněný vnitrostátním právem zahájit insolvenční řízení. Aby se toto nařízení mohlo použít, mělo by být řízení (tvořené jednáními a formalitami stanovenými právem) v souladu nikoli pouze s tímto nařízením, ale mělo by být rovněž úředně uznáno a mít právní účinky v členském státě, ve kterém bylo insolvenční řízení zahájeno.
- (21) Insolvenční správci jsou definováni v tomto nařízení a uvedeni v příloze B. Pro insolvenční správce, kteří jsou jmenováni bez zapojení soudního orgánu, by mělo vnitrostátní právo stanovit vhodná pravidla a oprávnění k jednání v rámci insolvenčního řízení. Vnitrostátní právní úprava by měla stanovit vhodná opatření pro řešení možného střetu zájmů.
- (22) Toto nařízení vychází ze skutečnosti, že z důvodů značných odlišností v oblasti hmotného práva není účelné zavádět insolvenční řízení s obecnou působností v celé Unii. Bezvýjimečné uplatňování práva státu, který řízení zahájil, by za tohoto stavu často vedlo k obtížím. To platí například pro vnitrostátní právní úpravu zajištění závazků, která je v rámci Unie značně rozdílná. Také přednostní práva, která mají někteří věřitelé v průběhu insolvenčního řízení, jsou v některých případech zcela odlišná. Při příštím přezkumu tohoto nařízení bude nezbytné určit další opatření zaměřená na zlepšení přednostních práv zaměstnanců na evropské úrovni. Toto nařízení by mělo tuto odlišnou vnitrostátní právní úpravu brát v úvahu dvěma způsoby. Za prvé tím, že stanoví zvláštní pravidla pro rozhodné právo v případě zvláště významných práv a právních vztahů (například věcná práva nebo pracovní smlouvy). Za druhé tím, že souběžně s vnitrostátními řízeními, která se týkají pouze majetku nacházejícího se ve státě, který řízení zahájil, umožní rovněž hlavní insolvenční řízení s obecnou působností.
- (23) Toto nařízení umožňuje zahájit hlavní insolvenční řízení ve státě, ve kterém jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka. Tato řízení mají obecnou působnost a vztahují se na veškerý majetek dlužníka. Za účelem ochrany různých zájmů umožňuje toto nařízení zahájit vedlejší insolvenční řízení, která probíhají souběžně s hlavním insolvenčním řízením. Vedlejší insolvenční řízení může být zahájeno v členském státě, ve kterém má dlužník provozovnu. Účinky vedlejších insolvenčních řízení se omezují na majetek, který se nachází v tomto státě. Potřeba jednotnosti v Unii je naplněna závaznými pravidly o koordinaci s hlavním insolvenčním řízením.
- (24) V případě, kdy bylo hlavní insolvenční řízení týkající se právnické osoby nebo obchodní společnosti zahájeno v jiném členském státě, než ve kterém se nachází jejich sídlo, mělo by být možné zahájit vedlejší insolvenční řízení v členském státě, v němž se jejich sídlo nachází, pokud dlužník v daném státě vykonává hospodářskou činnost za pomoci lidských zdrojů a majetku, jak vyplývá z judikatury Soudního dvora Evropské unie.
- (25) Toto nařízení se týká pouze řízení, ve kterých se místo, kde jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, nachází v Unii.

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES ze dne 4. dubna 2001 o reorganizaci a likvidaci úvěrových institucí (Úř. věst. L 125, 5.5.2001, s. 15).

- (26) Pravidla příslušnosti stanovená tímto nařízením upravují pouze mezinárodní příslušnost, tedy členský stát, jehož soudy mohou zahájit insolvenční řízení. Místní příslušnost uvnitř členského státu by mělo upravovat vnitrostátní právo dotčeného státu.
- (27) Před zahájením insolvenčního řízení by měl příslušný soud z vlastního podnětu přezkoumat, zda se místo, kde jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, nebo provozovna dlužníka skutečně nachází v oblasti jeho příslušnosti.
- (28) Při určování, zda je místo, kde jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, zjistitelné třetími osobami, by měla být zvláštní pozornost věnována věřitelům a jejich názoru na to, kde dlužník spravuje své zájmy. V případě změny místa, kde jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, to může vyžadovat včasné informování věřitelů o novém místě, kde dlužník vykonává svou činnost, například upozorněním na změnu adresy v obchodní korespondenci nebo zveřejněním nového místa jiným vhodným způsobem.
- (29) Toto nařízení by mělo obsahovat řadu ochranných opatření, jejichž cílem je zabránit nekalému jednání, kterým si chce dlužník zajistit nejvýhodnější sudiště.
- (30) Domněnky, že místem, kde jsou soustředěny hlavní zájmy, je sídlo, hlavní místo podnikání a obvyklé místo pobytu, by proto měly být vyvratitelné a příslušný soud členského státu by měl pečlivě posoudit, zda se místo, kde jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, skutečně nachází v daném členském státě. V případě obchodní společnosti by tuto domněnku mělo být možné vyvrátit, pokud se ústřední správa obchodní společnosti nachází v jiném členském státě než její sídlo a z komplexního hodnocení všech relevantních faktorů způsobem zjistitelným pro třetí osoby vyplývá, že skutečné středisko správy, kontroly a řízení jejích zájmů se nachází v tomto jiném členském státě. V případě fyzické osoby, jež není samostatně výdělečně činná, by mělo být možné tuto domněnku vyvrátit například tehdy, pokud se převážná část majetku dlužníka nachází mimo členský stát, v němž má dlužník obvyklé místo pobytu, nebo pokud lze prokázat, že hlavním důvodem pro jeho přesun bylo podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení v nové jurisdikci, a pokud by toto podání významně poškodilo zájmy věřitelů, jejichž obchody s dlužníkem se uskutečnily před jeho přesunem.
- (31) Stejně tak by se za účelem předcházení podvodnému nebo nekalému jednání, kterým si chce dlužník zajistit nejvýhodnější sudiště, neměla domněnka, že jsou hlavní zájmy soustředěny do místa, kde se nachází sídlo, nebo do hlavního místa podnikání fyzické osoby nebo obvyklého místa pobytu fyzické osoby, použít v situaci, kdy v případě obchodní společnosti, právnické osoby nebo fyzické osoby samostatně výdělečně činné k přesunu sídla nebo hlavního místa podnikání došlo v období tří měsíců předcházejících podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení nebo v případě fyzické osoby, která není samostatně výdělečně činná, k přesunu obvyklého místa pobytu dlužníka do jiného členského státu došlo v období šesti měsíců předcházejících podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení.
- (32) Pokud okolnosti věci vedou k pochybnostem o příslušnosti soudu, měl by soud v každém případě po dlužníkovi požadovat předložení dalších důkazů na podporu jeho tvrzení, a pokud to právo rozhodné pro insolvenční řízení umožňuje, poskytnout dlužníkovi věřitelům příležitost vyjádřit svá stanoviska k otázce příslušnosti.
- (33) Pokud soud, u kterého byl podán návrh na zahájení insolvenčního řízení, shledá, že se místo, kde jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, nenachází na jeho území, neměl by hlavní insolvenční řízení zahájit.
- (34) Každý věřitel dlužníka by navíc měl mít účinný prostředek právní ochrany proti rozhodnutí o zahájení insolvenčního řízení. Důsledky napadnutí rozhodnutí o zahájení insolvenčního řízení by se měly řídit vnitrostátním právem.
- (35) Soudy členského státu, na jehož území bylo zahájeno insolvenční řízení, by měly být rovněž příslušné pro žaloby, které z insolvenčního řízení přímo vyplývají a úzce s ním souvisejí. Tyto žaloby by měly zahrnovat vylučovací žaloby proti žalovaným v jiných členských státech a žaloby týkající se závazků, které vznikají v průběhu insolvenčního řízení, jako je například záloha na náklady řízení. Naopak žaloby na plnění závazků vyplývajících ze smlouvy, kterou dlužník uzavřel před zahájením řízení, z insolvenčního řízení přímo nevyplývají. Pokud taková žaloba souvisí s jinou žalobou založenou na obecném občanském a obchodním právu, měl by mít insolvenční správce možnost podat obě žaloby k soudu bydliště žalovaného, považuje-li tento postup za

účelnější. Může tomu tak být například, pokud si insolvenční správce přeje spojit žalobu o odpovědnosti za škodu na vedení společnosti na základě insolvenčního práva s žalobou založenou na právu společností nebo obecné odpovědnosti za škodu.

- (36) Soud, který je příslušný k zahájení hlavního insolvenčního řízení, by měl mít možnost nařídit od okamžiku podání návrhu na zahájení řízení předběžná a ochranná opatření. Ochranná opatření před zahájením insolvenčního řízení a po jeho zahájení jsou vysoce důležitou zárukou účinnosti insolvenčního řízení. V této souvislosti by toto nařízení mělo stanovit různé možnosti. Na jedné straně by měl soud, který je příslušný k vedení hlavního insolvenčního řízení, mít rovněž možnost nařídit předběžná ochranná opatření týkající se majetku, který se nachází na území jiných členských států. Na druhé straně by měl insolvenční správce dočasně jmenovaný před zahájením hlavního insolvenčního řízení mít v členských státech, ve kterých má dlužník provozovnu, možnost učinit ochranná opatření, která jsou podle práva těchto členských států možná.
- (37) Před zahájením hlavního insolvenčního řízení by právo na podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení v členském státě, ve kterém má dlužník provozovnu, mělo být omezeno na místní věřitele a na veřejné orgány nebo na případy, kdy hlavní insolvenční řízení nemůže být zahájeno podle práva členského státu, ve kterém jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka. Důvod tohoto omezení spočívá v tom, že případy, kdy je požadavek na zahájení místního insolvenčního řízení uplatněn před zahájením hlavního insolvenčního řízení, by měly být omezeny na míru nezbytně nutnou.
- (38) Toto nařízení neomezuje právo podat po zahájení hlavního insolvenčního řízení návrh na zahájení insolvenčního řízení v členském státě, ve kterém má dlužník provozovnu. Návrh na zahájení vedlejšího insolvenčního řízení může podat insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení nebo jiná osoba oprávněná podle vnitrostátního práva tohoto členského státu.
- (39) Toto nařízení by mělo stanovit pravidla pro zjištění, kde se nachází majetek dlužníka, a ta by se měla použít při určování toho, který majetek patří do hlavního nebo vedlejšího insolvenčního řízení, nebo na situace dotýkající se věcných práv třetích osob. V tomto nařízení by zejména mělo být stanoveno, že evropské patenty s jednotným účinkem, ochranné známky Společenství nebo další podobná práva, jako například odrůdová práva Společenství nebo vzory Společenství, by měly být zahrnuty pouze do hlavního insolvenčního řízení.
- (40) Vedlejší insolvenční řízení může vedle ochrany místních zájmů sloužit i jiným účelům. Mohou nastat případy, kdy je struktura dlužnickovy majetkové podstaty natolik složitá, že je obtížné ji spravovat jako jedinou jednotku, nebo kdy jsou dotčené právní řády natolik odlišné, že mohou nastat obtíže plynoucí z rozšíření účinků práva státu, který řízení zahájil, na jiné členské státy, ve kterých se nachází majetek. Z tohoto důvodu může insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení navrhnout zahájení vedlejšího insolvenčního řízení, vyžaduje-li to účinná správa majetkové podstaty.
- (41) Vedlejší insolvenční řízení však může rovněž bránit účinné správě majetkové podstaty. Proto jsou v tomto nařízení stanoveny dvě konkrétní situace, v nichž by soud, u kterého byl podán návrh na zahájení vedlejšího insolvenčního řízení, měl mít možnost na návrh insolvenčního správce v hlavním insolvenčním řízení zahájení vedlejšího insolvenčního řízení odložit nebo zamítnout.
- (42) Za prvé toto nařízení světuje insolvenčnímu správci v hlavním insolvenčním řízení možnost učinit příslib místním věřitelům, že s nimi bude zacházeno, jako by bylo zahájeno vedlejší insolvenční řízení. Tento příslib musí splnit řadu podmínek stanovených v nařízení, zejména musí být schválen kvalifikovanou většinou místních věřitelů. Byl-li takový příslib učiněn, měl by soud, u kterého byl podán návrh na zahájení vedlejšího insolvenčního řízení, mít možnost tento návrh zamítnout, pokud shledá, že příslib dostatečně chrání společný zájem místních věřitelů. Při posuzování tohoto zájmu by měl soud zohlednit skutečnost, že příslib schválila kvalifikovaná většina místních věřitelů.
- (43) Pro účely učinění příslibu místním věřitelům by měly majetek a práva, které se nacházejí v členském státě, v němž má dlužník provozovnu, tvořit podkategorii majetkové podstaty a při rozdělení daného majetku nebo výtěžku z jeho zpeněžení by měl insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení dodržet práva týkající se pořadí pohledávek, která by věřitelé měli, pokud by v daném členském státě bylo zahájeno vedlejší insolvenční řízení.

- (44) Na schválení příslibu by se případně mělo použít vnitrostátní právo. Zejména v případech, kdy pravidla hlasování pro přijetí restrukturalizačního plánu vyžadují podle vnitrostátního práva předchozí schválení pohledávek věřitelů, by tyto pohledávky měly být pro účely hlasování o příslibu považovány za schválené. Existují-li podle vnitrostátního práva pro přijímání restrukturalizačních plánů různé postupy, měly by členské státy určit konkrétní postup, který bude v této souvislosti relevantní.
- (45) Za druhé by toto nařízení mělo stanovit možnost, aby soud dočasně odložil zahájení vedlejšího insolvenčního řízení, pokud bylo v hlavním insolvenčním řízení přiznáno dočasné přerušení vymáhání individuálních nároků, s cílem zabezpečit účinnost odložení hlavního insolvenčního řízení. Soud by měl mít možnost dočasné odložení řízení přiznat, pokud shledá, že jsou uplatněna vhodná opatření na ochranu společného zájmu místních věřitelů. V takovém případě by všichni věřitelé, na něž by mohl mít výsledek jednání o restrukturalizačním plánu vliv, měli být o jednání informováni a měli by mít možnost se ho účastnit.
- (46) V zájmu zajištění účinné ochrany místních zájmů by insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení neměl mít možnost nekalým způsobem zpeněžovat nebo přemísťovat majetek nacházející se v členském státě, kde je umístěna provozovna, a to zejména ne za účelem zmařit možnost, že by tyto zájmy byly účinně uspokojeny, pokud by následně bylo zahájeno vedlejší insolvenční řízení.
- (47) Toto nařízení by nemělo bránit soudům členského státu, v němž bylo zahájeno vedlejší insolvenční řízení, v uplatňování sankcí za porušení povinností vůči vedoucím pracovníkům dlužníka, pokud jsou tyto soudy k řešení takových sporů podle svého vnitrostátního práva příslušné.
- (48) Hlavní insolvenční řízení a vedlejší insolvenční řízení mohou přispět k účinné správě majetkové podstaty dlužníka nebo k účelnému zpeněžení celkového majetku, pokud spolu aktéři zapojení do všech souběžně probíhajících řízení řádně spolupracují. Podmínkou řádné spolupráce je, aby jednotliví zapojení insolvenční správci a soudy úzce spolupracovali, a zejména si vyměňovali dostatečné množství informací. K zajištění rozhodující úlohy hlavního insolvenčního řízení by měl mít insolvenční správce v tomto řízení možnost různými způsoby zasahovat do vedlejších insolvenčních řízení, která probíhají ve stejné době. Měl by mít zejména možnost navrhnout restrukturalizační plán nebo vyrovnání nebo požádat o přerušení zpeněžování majetku ve vedlejším insolvenčním řízení. Při spolupráci by insolvenční správci a soudy měli rovněž zohlednit osvědčené postupy spolupráce v přeshraničních úpadekových věcech, jak jsou stanoveny v zásadách a pokynech pro komunikaci a spolupráci, které přijaly evropské a mezinárodní organizace působící v oblasti úpadekového práva, a zejména příslušné směrnice vypracované Komisí Organizace spojených národů pro mezinárodní obchodní právo (UNCITRAL).
- (49) S ohledem na tuto spolupráci by insolvenční správci a soudy měli mít možnost uzavírat dohody a protokoly za účelem usnadnění přeshraniční spolupráce v případě souběhu insolvenčních řízení v různých členských státech, která jsou vedena proti témuž dlužníkovi nebo členům téže skupiny společností, je-li to slučitelné s pravidly platnými pro každé z daných řízení. Tyto dohody a protokoly mohou mít různou formu, ať už písemnou či ústní, i obsah, ať už obecný či specifický, a mohou být uzavřeny různými stranami. Prosté obecné dohody mohou zdůrazňovat potřebu úzké spolupráce mezi stranami, aniž se zabývají konkrétními otázkami, zatímco podrobnější, specifické dohody mohou vytvářet rámec zásad upravujících souběh insolvenčních řízení a mohou být schváleny zapojenými soudy, vyžaduje-li to vnitrostátní právo. Může v nich být vyjádřeno, že se strany dohodly učinit, nebo naopak nečinit určité kroky či opatření.
- (50) Obdobně mohou soudy z různých členských států spolupracovat prostřednictvím koordinace při jmenování insolvenčních správců. V této souvislosti mohou jmenovat jediného insolvenčního správce pro několik insolvenčních řízení proti témuž dlužníkovi nebo pro různé členy skupiny společností, je-li to slučitelné s pravidly platnými pro každé z těchto řízení, zejména s případnými požadavky týkajícími se kvalifikace a licence insolvenčního správce.
- (51) Toto nařízení by mělo zajistit účinné vedení insolvenčních řízení týkajících se různých společností, jež jsou součástí skupiny společností.

- (52) Pokud byla zahájena insolvenční řízení proti několika společnostem z téže skupiny, měli by aktéři zapojení do těchto řízení řádně spolupracovat. Jednotliví zapojení insolvenční správci a soudy by měli proto mít obdobnou povinnost navzájem spolupracovat a komunikovat jako ti, kteří jsou zapojeni do hlavního a vedlejšího insolvenčního řízení, jež jsou vedena proti stejnému dlužníkovi. Spolupráce mezi insolvenčními správci by nikdy neměla být v rozporu se zájmy věřitelů v jednotlivých řízeních a cílem takové spolupráce by mělo být nalezení řešení, které by posílilo synergie napříč danou skupinou.
- (53) Zavedení pravidel o insolvenčních řízeních proti skupinám společností by nemělo omezit možnost soudu zahájit v jediné jurisdikci insolvenční řízení proti několika společnostem náležejícím do téže skupiny, shledá-li, že se místo, kde jsou soustředěny jejich hlavní zájmy, nachází v jediném členském státě. V takových případech by soud měl mít rovněž možnost jmenovat případně stejného insolvenčního správce ve všech dotčených řízeních, není-li to neslučitelné s pravidly platnými pro daná řízení.
- (54) Za účelem dalšího zlepšení koordinace insolvenčních řízení proti členům skupiny společností a s cílem umožnit koordinovanou restrukturalizaci skupiny by toto nařízení mělo zavést procesní pravidla pro koordinaci insolvenčních řízení proti členům skupiny společností. Tato koordinace by měla usilovat o zajištění účelné koordinace řízení a současně respektovat samostatnou právní subjektivitu každého člena skupiny.
- (55) Insolvenční správce jmenovaný v insolvenčním řízení, které bylo zahájeno ve vztahu k některému členu skupiny společností, by měl mít možnost podat návrh na zahájení koordinace řízení proti skupině. Avšak vyžaduje-li tak právo rozhodné pro insolvenční řízení, měl by tento insolvenční správce před podáním tohoto návrhu získat potřebné povolení. V návrhu by měly být uvedeny podstatné prvky koordinace, zejména nástin plánu koordinace, návrh osoby, která by měla být jmenována koordinátorem, a nástin odhadovaných nákladů na koordinaci.
- (56) Za účelem zajištění dobrovolnosti koordinace řízení proti skupině by měli mít zapojení insolvenční správci možnost vznést ve stanovené lhůtě námitku proti své účasti v koordinacím řízení proti skupině. Aby mohli zapojení insolvenční správci přijmout informované rozhodnutí o účasti v koordinacím řízení, měli by být v rané fázi informováni o podstatných prvcích koordinace. Insolvenční správce, který původně vznesl námitku proti zahrnutí do koordinacím řízení proti skupině, by však měl mít možnost následně požádat o účast na koordinaci. Koordinátor by měl v takovém případě rozhodnout o přípustnosti žádosti. Všichni insolvenční správci včetně žádajícího insolvenčního správce by měli být o rozhodnutí koordinátora vyrozuměni a měli by mít příležitost dané rozhodnutí napadnout u soudu, který koordinacím řízení proti skupině zahájil.
- (57) Koordinacím řízení proti skupině by mělo vždy usilovat o usnadnění účelného vedení insolvenčních řízení týkajících se členů skupiny a mít obecně příznivý dopad na věřitele. Toto nařízení by proto mělo zajistit, aby soud, u kterého byl podán návrh na zahájení koordinacím řízení proti skupině, před jeho zahájením tato kritéria posoudil.
- (58) Náklady na koordinacím řízení proti skupině by neměly převážit nad jeho výhodami. Proto je nezbytné zajistit, aby náklady na koordinaci a podíl nákladů, který musí každý člen skupiny uhradit, byly odpovídající, přiměřené a rozumné a aby byly určeny v souladu s vnitrostátním právem členského státu, v němž bylo koordinacím řízení proti skupině zahájeno. Zapojení insolvenční správci by měli rovněž mít možnost tyto náklady kontrolovat již od rané fáze řízení. Vyžaduje-li tak vnitrostátní právo, měl by si insolvenční správce za účelem kontroly nákladů již od rané fáze řízení vyžádat souhlas soudu nebo výboru věřitelů.
- (59) Usoudí-li koordinátor, že si plnění jeho úkolů vyžádá výrazný nárůst nákladů v porovnání s prvotním odhadem nákladů, a v každém případě pokud nárůst nákladů překročí 10 % odhadovaných nákladů, měl by koordinátor pro účely překročení nákladů získat povolení soudu, který koordinacím řízení proti skupině zahájil. Tento soud by měl před svým rozhodnutím poskytnout zapojeným insolvenčním správcům příležitost se vyjádřit, aby mohli sdělit své připomínky k vhodnosti návrhu koordinátora.

- (60) Pro členy skupiny společností, kteří se koordinačního řízení proti skupině neúčastní, by toto nařízení mělo rovněž stanovit alternativní mechanismus k dosažení koordinované restrukturalizace skupiny. Insolvenční správce jmenovaný v řízení proti členovi skupiny společností by měl mít možnost navrhnout odklad jakéhokoli opatření týkajícího se zpeněžení majetku v řízení, které bylo zahájeno proti jiným členům téže skupiny, na něž se koordinační řízení proti skupině nevztahuje. Tento odklad by mělo být možné navrhnout pouze v případě, že byl členům dotčené skupiny předložen restrukturalizační plán, pokud je tento plán k užítku věřitelů v řízení, v souvislosti s nímž je odklad požadován, a pokud je tento odklad nezbytný k zajištění řádného provedení daného plánu.
- (61) Toto nařízení by nemělo bránit členským státům ve stanovení vnitrostátních pravidel, která by doplnila pravidla týkající se spolupráce, komunikace a koordinace v souvislosti s insolvenčními řízeními proti členům skupin společností uvedené v tomto nařízení, za podmínky, že se oblast působnosti těchto vnitrostátních pravidel omezí na vnitrostátní pravomoc a že jejich použití nebude mít dopad na účinnost pravidel stanovených v tomto nařízení.
- (62) Pravidla upravující spolupráci, komunikaci a koordinaci v rámci insolvenčních řízení proti členům skupiny společností, která jsou stanovena v tomto nařízení, by se měla použít pouze v rozsahu, v jakém byla řízení proti různým členům téže skupiny společností zahájena ve více než jednom členském státě.
- (63) Každý věřitel, který má své obvyklé místo pobytu, bydliště nebo sídlo v Unii, by měl mít právo přihlásit své pohledávky v každém z insolvenčních řízení, která v Unii v souvislosti s majetkem dlužníka probíhají. Totéž by mělo platit pro správce daně a orgány sociálního zabezpečení. Toto nařízení by insolvenčnímu správci nemělo bránit v přihlášení pohledávek jménem určitých skupin věřitelů, například zaměstnanců, pokud tak stanoví vnitrostátní právo. Pro zajištění rovného zacházení s věřiteli by však mělo být rozdělení výnosů koordinováno. Každý věřitel by měl mít možnost ponechat si trvale to, čeho v průběhu insolvenčního řízení nabyl, ale k účasti na rozdělení celkového majetku v jiných řízeních by měl být oprávněn pouze tehdy, pokud věřitelé, kteří jsou ve stejném postavení, získají stejnou poměrnou část svých nároků.
- (64) Je zásadní, aby věřitelé, kteří mají obvyklé místo pobytu, bydliště nebo sídlo v Unii, byli informováni o zahájení insolvenčního řízení, jež se týká majetku jejich dlužníka. V zájmu zajištění hladkého přenosu informací k věřitelům by se nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007⁽¹⁾ nemělo použít v situacích, kde toto nařízení odkazuje na povinnost informovat věřitele. Přihlašování pohledávek v řízení zahájeném v jiném členském státě by mělo být pro věřitele snazší díky standardním formulářům dostupným ve všech úředních jazycích orgánů Unie. Vymezení důsledků neúplného vyplnění standardních formulářů by mělo upravovat vnitrostátní právo.
- (65) Toto nařízení by mělo stanovit okamžité uznávání rozhodnutí o zahájení, vedení a skončení insolvenčních řízení, která spadají do oblasti jeho působnosti, a rozhodnutí učiněných v přímé souvislosti s takovými insolvenčními řízeními. Automatické uznávání by tedy mělo znamenat, že se účinky vyplývající z těchto řízení podle práva členského státu, ve kterém bylo řízení zahájeno, rozšiřují na jiné členské státy. Uznávání rozhodnutí soudů členských států se musí zakládat na zásadě vzájemné důvěry. Důvody pro odepření uznání by měly být omezeny na nezbytné minimum. Podle této zásady by měl být rovněž řešen spor, kdy se soudy dvou členských států považují za příslušné k zahájení hlavního insolvenčního řízení. Rozhodnutí soudu, který zahájil řízení jako první, by mělo být uznáváno v jiných členských státech, aniž by byly tyto členské státy oprávněny rozhodnutí tohoto soudu přezkoumávat.
- (66) Toto nařízení stanoví v oblasti své působnosti jednotná pravidla pro kolizní normy jednotlivých států, které nahrazují předpisy mezinárodního práva soukromého jednotlivých států. Pokud není stanoveno jinak, měly by být použity právní předpisy státu, který řízení zahájil (*lex concursus*). Tato kolizní norma jednotlivých států by měla platit pro hlavní i místní insolvenční řízení. *Lex concursus* určuje veškeré procesní i hmotněprávní účinky insolvenčního řízení na osoby a právní vztahy. Řídí se jím veškeré podmínky pro zahájení, vedení a skončení insolvenčního řízení.
- (67) Automatické uznávání insolvenčního řízení, na které se zpravidla vztahují právo státu, který řízení zahájil, se může dostat do rozporu s pravidly, na jejichž základě jsou právní jednání prováděna v jiném členském státě. K ochraně oprávněných očekávání a právní jistoty v členských státech jiných než ve státě, ve kterém bylo řízení zahájeno, by měly být přijaty určité výjimky z obecného pravidla.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1393/2007 ze dne 13. listopadu 2007 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech (doručování písemností) a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1348/2000 (Úř. věst. L 324, 10.12.2007, s. 79).

- (68) Zvláště nezbytné je stanovit zvláštní úpravu odchylnou od práva státu, ve kterém bylo řízení zahájeno, v případě věcných práv, neboť ta mají při poskytování úvěrů značný význam. Základ, platnost a rozsah takového věcného práva se tedy obvykle řídí právem místa, ve kterém se věc nachází (*lex situs*), a nejsou zahájením insolvenčního řízení dotčeny. Osobě, které věcné právo náleží, by mělo být tedy nadále umožněno pokračovat v uplatňování jejího práva na oddělení nebo oddělené vypořádání zajištění závazku. Podléhá-li majetek v jednom členském státě věcnému právu podle *lex situs*, ale hlavní insolvenční řízení probíhá v jiném členském státě, mělo by být insolvenčnímu správci v hlavním insolvenčním řízení umožněno podat návrh na zahájení vedlejšího insolvenčního řízení v místě, kde existuje věcné právo, pokud tam má dlužník provozovnu. Pokud k zahájení vedlejšího insolvenčního řízení nedojde, měl by být jakýkoli přebytek z prodeje majetku, ke kterému se vztahuje věcné právo, zaplacen insolvenčnímu správci v hlavním řízení.
- (69) Toto nařízení na několika místech stanoví soudní odklad řízení nebo soudní odklad vymáhání. Žádný takový odklad by neměl ovlivnit věcná práva věřitelů či třetích osob.
- (70) Pokud právo státu, který řízení zahájil, nepřipouští započtení pohledávek, měl by být věřitel přesto oprávněn domáhat se započtení pohledávek, pokud je možné na základě práva, kterým se řídí pohledávka dlužníka v úpadku. Tímto způsobem by započtení pohledávek získalo funkci určité záruky založené na právních předpisech, na které se může věřitel spoléhat v době vzniku pohledávky.
- (71) Vzniká rovněž potřeba zvláštní ochrany v případě platebních systémů a finančních trhů, například ve vztahu k vyrovnávacím dohodám a dohodám o vzájemném započtení (*netting*), které v takových systémech existují, jakož i o prodeji cenných papírů a záruk poskytovaných na provádění těchto transakcí upravených zejména směrnicí Evropského parlamentu a Rady 98/26/ES⁽¹⁾. Pro takové transakce by mělo být rozhodným pouze právo uvedeného systému nebo trhu. Účelem tohoto pravidla je zabránit možnosti, aby se mechanismy pro platbu a vyrovnávání transakcí stanovené v platebních systémech a systémech vypořádání nebo na regulovaných finančních trzích členských států změnil v případě úpadku obchodního partnera. Směrnice 98/26/ES obsahuje zvláštní ustanovení, která mají přednost před obecnými pravidly stanovenými v tomto nařízení.
- (72) Pro zajištění ochrany zaměstnanců a pracovních míst by měly být účinky insolvenčního řízení na trvání nebo skončení pracovního vztahu nebo na práva a povinnosti všech stran podílejících se na takovém vztahu stanoveny rozhodným právem dotyčné pracovní smlouvy v souladu s obecnými kolizními normami. V případech, kdy je k výpovědi pracovních smluv nezbytný souhlas soudu nebo správního orgánu, by si měl členský stát, v němž se nachází provozovna dlužníka, ponechat soudní příslušnost pro udělení tohoto souhlasu, přestože v tomto členském státě nebylo zahájeno insolvenční řízení. Jakékoli další otázky související s úpadkovým právem, jako zda jsou pohledávky zaměstnanců chráněny přednostními právy a jaké právní postavení mají taková přednostní práva zaujímat, by se měly řídit právem členského státu, v němž bylo hlavní či vedlejší insolvenční řízení zahájeno, s výjimkou případů, kdy byl v souladu s tímto nařízením učiněn příslib v zájmu nezahájení vedlejšího insolvenčního řízení.
- (73) Právem rozhodným pro účinky insolvenčního řízení na probíhající soudní řízení nebo probíhající rozhodčí řízení, která se týkají majetku nebo práva náležejících do majetkové podstaty dlužníka, by mělo být právo členského státu, ve kterém soudní řízení probíhá nebo ve kterém se rozhodčí řízení koná. Tímto pravidlem by však neměla být dotčena vnitrostátní pravidla týkající se uznávání a výkonu rozhodčích nálezů.
- (74) Je třeba stanovit nezbytnou pružnost v souvislosti s určitými pravidly tohoto nařízení, aby se přihlédlo ke zvláštním rysům procesních pravidel soudních systémů v některých členských státech. Odkazy v tomto nařízení na oznámení soudního orgánu členského státu by proto v případě, kdy to procesní pravidla určitého členského státu vyžadují, měly zahrnovat i příkaz daného soudního orgánu k vydání tohoto oznámení.
- (75) Vzhledem k podnikatelským aspektům by hlavní obsah rozhodnutí o zahájení řízení měl být na návrh insolvenčního správce zveřejněn v jiném členském státě, než je stát, jehož soud uvedené rozhodnutí vydal. Nachází-li se v dotčeném členském státě provozovna, mělo by být toto zveřejnění povinné. V žádném případě by však zveřejnění nemělo být podmínkou pro uznání řízení vedeného v jiném členském státě.

(1) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/26/ES ze dne 19. května 1998 o neodvolatelnosti zúčtování v platebních systémech a v systémech vypořádání obchodů s cennými papíry (Úř. věst. L 166, 11.6.1998, s. 45).

- (76) Aby se zlepšilo poskytování informací věřitelům a soudům a aby se zabránilo zahajování souběžných insolvenčních řízení, měly by mít členské státy povinnost zveřejňovat příslušné informace z přeshraničních úpadekových věcí ve veřejně přístupných elektronických rejstřících. Aby se zlepšil přístup věřitelů a soudů s bydlištěm nebo sídlem v jiném členském státě k těmto informacím, mělo by toto nařízení stanovit propojení těchto insolvenčních rejstříků prostřednictvím portálu evropské e-justice. Členské státy by měly mít možnost zveřejňovat příslušné informace v několika rejstřících a mělo by být možné propojit více než jeden rejstřík každého členského státu.
- (77) Toto nařízení by mělo určit minimální rozsah informací, které mají být v insolvenčních rejstřících zveřejňovány. Členským státům by nemělo být bráněno v zahrnování dalších informací. Je-li dlužníkem fyzická osoba, mělo by být v insolvenčních rejstřících uváděno registrační číslo pouze tehdy, je-li dlužník osobou samostatně výdělečně činnou. Tímto registračním číslem by se mělo rozumět jedinečné registrační číslo samostatné výdělečné činnosti dlužníka zveřejněné v obchodním rejstříku, existuje-li.
- (78) Informace o určitých aspektech insolvenčního řízení, jako například o lhůtách pro přihlášení pohledávek nebo pro napadení rozhodnutí, jsou pro věřitele zcela zásadní. Toto nařízení by však nemělo členským státům ukládat povinnost vypočítávat tyto lhůty v jednotlivých případech. Členské státy by měly mít možnost splnit své povinnosti tím, že na portál evropské e-justice doplní hypertextové odkazy, kde budou uvedeny zcela jasné informace o kritériích pro výpočet těchto lhůt.
- (79) V zájmu zajištění dostatečné ochrany informací týkajících se fyzických osob, jež nejsou samostatně výdělečně činné, by členské státy měly mít možnost stanovit pro přístup k těmto informacím dodatečná kritéria vyhledávání, jako například osobní identifikační číslo dlužníka, adresu, datum narození nebo místně příslušný soud, nebo přístup k těmto informacím podmínit podáním žádosti k příslušnému orgánu nebo přezkoumáním existence oprávněného zájmu.
- (80) Členské státy by rovněž měly mít možnost určit informace týkající se fyzických osob, jež nejsou samostatně výdělečně činné, do svého insolvenčního rejstříku nezahrnout. V takovém případě by členské státy měly zajistit, že příslušné informace budou věřitelům předány prostřednictvím individuálního oznámení a že pohledávky věřitelů, kteří dané informace neobdrželi, nebudou řízením dotčeny.
- (81) Může nastat případ, kdy některá z dotčených osob neví, že bylo zahájeno insolvenční řízení, a jedná v dobré víře způsobem, který je v rozporu s novými okolnostmi. K zajištění ochrany takových osob, které, nevědouce o zahájení řízení v jiném členském státě, uskuteční platbu dlužníkovi místo platby insolvenčnímu správci v jiném členském státě, je třeba stanovit, že tato platba má účinek vyrovnání dluhu.
- (82) Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení tohoto nařízení by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ⁽¹⁾.
- (83) Toto nařízení ctí základní práva a dodržuje zásady uznané Listinou základních práv Evropské unie. Toto nařízení zejména usiluje o podporu uplatňování článků 8, 17 a 47 týkajících se ochrany osobních údajů, práva na vlastnictví a práva na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces.
- (84) Na zpracovávání osobních údajů v rámci tohoto nařízení se vztahují směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ⁽²⁾ a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ⁽³⁾.
- (85) Tímto nařízením není dotčeno nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1182/71 ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31).

⁽³⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁽⁴⁾ Nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1182/71 ze dne 3. června 1971, kterým se určují pravidla pro lhůty, data a termíny (Úř. věst. L 124, 8.6.1971, s. 1).

- (86) Jelikož cíle tohoto nařízení nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy, ale spíše jich, z důvodu vytvoření právního rámce pro řádnou správu přeshraničních insolvenčních řízení, může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“). V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.
- (87) V souladu s článkem 3 a čl. 4a odst. 1 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o fungování Evropské unie, oznámily Spojené království a Irsko své přání účastnit se přijímání a používání tohoto nařízení.
- (88) V souladu s články 1 a 2 Protokolu č. 22 o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, se Dánsko neúčastní přijímání tohoto nařízení a toto nařízení pro ně není závazné ani použitelné.
- (89) Evropský inspektor ochrany údajů byl konzultován a vydal stanovisko dne 27. března 2013 ⁽¹⁾,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Oblast působnosti

1. Toto nařízení se vztahuje na veřejná kolektivní řízení, včetně předběžných řízení, která jsou založena na právu upravujícím úpadek a ve kterých, za účelem záchrany, úpravy dluhu, reorganizace nebo likvidace,

- a) je dlužník zcela či zčásti zbaven dispozičních oprávnění ke svému majetku a je jmenován insolvenční správce,
- b) jsou majetek a záležitosti dlužníka pod kontrolou či dohledem soudu, nebo
- c) je soudem nebo na základě zákona přiznáno dočasné přerušování řízení na vymáhání individuálních nároků s cílem umožnit jednání mezi dlužníkem a jeho věřiteli, za předpokladu, že dané řízení, v jehož rámci bylo přerušeno přiznáno, zajistí vhodná opatření na ochranu věřitelů obecně a je předběžným řízením k některému z řízení uvedených v písmeni a) nebo b), nepodaří-li se dosáhnout dohody.

Pokud lze řízení podle tohoto odstavce zahájit v situaci, kdy existuje pouze určitá pravděpodobnost úpadku, musí být jeho účelem zabránit úpadku dlužníka nebo ukončení jeho obchodní činnosti.

Seznam řízení podle tohoto odstavce je obsažen v příloze A.

2. Toto nařízení se nepoužije na řízení uvedená v odstavci 1, která se týkají:

- a) pojišťoven;
- b) úvěrových institucí;
- c) investičních podniků a dalších institucí a podniků v rozsahu, v jakém se na ně vztahuje směrnice 2001/24/ES, nebo
- d) subjektů kolektivního investování.

Článek 2

Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

- 1) „kolektivním řízením“ řízení, které buď zahrnuje všechny věřitele dlužníka, anebo zahrnuje jejich významnou část a nedotýká se pohledávek těch věřitelů, kteří nejsou účastníky tohoto řízení;

⁽¹⁾ Úř. věst. C 358, 7.12.2013, s. 15.

- 2) „subjekty kolektivního investování“ subjekty kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP) ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/65/ES ⁽¹⁾ a alternativní investiční fondy ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/61/EU ⁽²⁾;
- 3) „dlužníkem s dispozičními oprávněními“ dlužník, ve vztahu k němuž bylo zahájeno insolvenční řízení, které nezahrnuje nutně jmenování insolvenčního správce nebo úplný převod práv a povinností ke správě dlužníkovy majetku na insolvenčního správce, a dlužníkovi tedy zůstává úplná nebo alespoň částečná kontrola nad jeho majetkem a záležitostmi;
- 4) „insolvenčním řízením“ kterékoli z řízení uvedených v příloze A;
- 5) „insolvenčním správcem“ jakákoli osoba nebo subjekt, jejichž funkcí, a to i dočasně, je
- prověřovat a přiznávat pohledávky přihlášené v insolvenčním řízení,
 - zastupovat kolektivní zájmy věřitelů,
 - spravovat zcela nebo zčásti majetek, ke kterému byl dlužník zbaven dispozičních oprávnění,
 - zpeněžovat majetek uvedený v bodě iii) nebo
 - dohlížet na správu záležitostí dlužníka.
- Seznam osob a subjektů uvedených v prvním pododstavci je obsažen v příloze B;
- 6) „soudem“
- v čl. 1 odst. 1 písm. b) a c), čl. 4 odst. 2, článcích 5 a 6, čl. 21 odst. 3, čl. 24 odst. 2 písm. j) a článcích 36 a 39 a článcích 61 až 77 soudní orgán členského státu,
 - ve všech ostatních článcích soudní orgán nebo jiný příslušný subjekt členského státu, který je oprávněn zahájit insolvenční řízení, potvrdit zahájení takového řízení nebo v průběhu takového řízení rozhodovat;
- 7) „rozhodnutím o zahájení insolvenčního řízení“ mimo jiné
- rozhodnutí soudu o zahájení insolvenčního řízení nebo o potvrzení zahájení takového řízení a
 - rozhodnutí soudu o jmenování insolvenčního správce;
- 8) „okamžikem zahájení řízení“ okamžik, kdy rozhodnutí o zahájení insolvenčního řízení nabývá účinnosti, bez ohledu na to, zda se jedná o konečné rozhodnutí či nikoli;
- 9) „členským státem, ve kterém se nachází majetek“, v případě
- akcií na jméno jiných než uvedených v bodě ii) členský stát, na jehož území má společnost vydávající akcie své sídlo,
 - finančních nástrojů, u kterých je vlastnické právo prokazováno záznamem v rejstříku nebo na účtu vedených zprostředkovatelem nebo na jeho jméno („zaknihované cenné papíry“), členský stát, ve kterém je veden rejstřík nebo účet se záznamy,
 - hotovosti na bankovních účtech u úvěrové instituce členský stát uvedený v čísle IBAN účtu, nebo, v případě hotovosti na bankovních účtech u úvěrové instituce, která nemá číslo IBAN, členský stát, v němž má úvěrová instituce, u níž je účet veden, ústředí, nebo pokud je účet veden u pobočky, zastoupení nebo jiné provozovny, členský stát, v němž se daná pobočka, zastoupení nebo provozovna nachází,
 - majetku nebo práv, v souvislosti s nimiž se vlastnictví nebo nároky zapisují do veřejného rejstříku a které nejsou majetkem ani právy uvedenými v bodě i), členský stát, pod jehož pravomoc rejstřík spadá,
 - evropských patentů členský stát, pro který byl evropský patent udělen,

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/65/ES ze dne 13. července 2009 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se subjektů kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP) (Úř. věst. L 302, 17.11.2009, s. 32).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/61/EU ze dne 8. června 2011 o správcích alternativních investičních fondů a o změně směrnic 2003/41/ES a 2009/65/ES a nařízení (ES) č. 1060/2009 a (EU) č. 1095/2010 (Úř. věst. L 174, 1.7.2011, s. 1).

- vi) autorských práv a souvisejících práv členský stát, na jehož území má vlastník těchto práv obvyklé místo pobytu nebo sídlo,
 - vii) hmotného majetku, který není majetkem uvedeným v bodech i) až iv), členský stát, na jehož území se daný majetek nachází,
 - viii) pohledávek vůči třetím osobám, které nejsou pohledávkami vztahujícími se k majetku uvedenému v bodě iii), členský stát, na jehož území jsou soustředěny hlavní zájmy povinné třetí osoby, určený v souladu s čl. 3 odst. 1;
- 10) „provozovnou“ jakékoli provozní místo, kde dlužník vykonává nebo po dobu tří měsíců před podáním návrhu na zahájení hlavního insolvenčního řízení vykonával nikoli přechodnou hospodářskou činnost za pomoci lidských zdrojů a majetku;
- 11) „místním věřitelem“ věřitel, jehož pohledávky vůči dlužníkovi vznikly z provozu provozovny nacházející se v jiném členském státě, než ve kterém jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, nebo v souvislosti s takovým provozem;
- 12) „zahraničním věřitelem“ věřitel, včetně správců daně a orgánů sociálního zabezpečení, který má obvyklé místo pobytu, bydliště nebo sídlo v jiném členském státě, než je stát, který zahájil řízení;
- 13) „skupinou společností“ mateřský podnik a všechny jeho dceřiné podniky;
- 14) „mateřským podnikem“ podnik, který má přímou nebo nepřímou kontrolu nad jedním či více dceřinými podniky. Podnik, který sestavuje konsolidovanou účetní závěrku v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2013/34/EU ⁽¹⁾, se považuje za mateřský podnik.

Článek 3

Mezinárodní příslušnost

1. Soudy členského státu, na jehož území jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, jsou příslušné k zahájení insolvenčního řízení („hlavní insolvenční řízení“). Místem, kde jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, je místo, ze kterého dlužník své zájmy pravidelně spravuje a které je zjištěné třetími osobami.

V případě společnosti nebo právnické osoby se za místo, kde jsou soustředěny její hlavní zájmy, považuje její sídlo, pokud není prokázán opak. Tato domněnka platí pouze v případě, že v období tří měsíců před podáním návrhu na zahájení insolvenčního řízení nedošlo k přesunu sídla do jiného členského státu.

V případě osoby samostatně výdělečně činné se za místo, kde jsou soustředěny její hlavní zájmy, považuje hlavní místo jejího podnikání, není-li prokázán opak. Tato domněnka platí pouze v případě, že v období tří měsíců před podáním návrhu na zahájení insolvenčního řízení nedošlo k přesunu hlavního místa podnikání této fyzické osoby do jiného členského státu.

V případě ostatních fyzických osob se za místo, kde jsou soustředěny jejich hlavní zájmy, považuje jejich obvyklé místo pobytu, není-li prokázán opak. Tato domněnka platí pouze v případě, že v období šesti měsíců před podáním návrhu na zahájení insolvenčního řízení nedošlo k přesunu obvyklého místa pobytu do jiného členského státu.

2. Pokud jsou hlavní zájmy dlužníka soustředěny na území některého členského státu, jsou soudy jiného členského státu příslušné k zahájení insolvenčního řízení proti tomuto dlužníkovi pouze tehdy, pokud má provozovnu na území tohoto jiného členského státu. Účinky takového řízení jsou omezeny na majetek, který se nachází na území tohoto členského státu.

3. Pokud bylo zahájeno insolvenční řízení podle odstavce 1, stávají se jakákoli řízení následně zahájená podle odstavce 2 vedlejšími insolvenčními řízeními.

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/34/EU ze dne 26. června 2013 o ročních účetních závěrkách, konsolidovaných účetních závěrkách a souvisejících zprávách některých forem podniků, o změně směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/43/ES a o zrušení směrnice Rady 78/660/EHS a 83/349/EHS (Úř. věst. L 182, 29.6.2013, s. 19).

4. Místní insolvenční řízení uvedená v odstavci 2 mohou být zahájena před zahájením hlavního insolvenčního řízení podle odstavce 1 pouze tehdy, pokud

- a) insolvenční řízení podle odstavce 1 nemůže být zahájeno z důvodů stanovených právem členského státu, na jehož území jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, nebo
- b) návrh na zahájení místního insolvenčního řízení podává
 - i) věřitel, jehož pohledávky vznikly z provozu provozovny nacházející se v členském státě, v němž je zahájení místního řízení požadováno, nebo v souvislosti s takovým provozem, nebo
 - ii) veřejný orgán, který má podle práva členského státu, na jehož území se dotčená provozovna nachází, právo podat návrh na zahájení insolvenčního řízení.

Je-li zahájeno hlavní insolvenční řízení, stávají se místní insolvenční řízení vedlejšími insolvenčními řízeními.

Článek 4

Přezkoumání příslušnosti

1. Soud, u kterého byl podán návrh na zahájení insolvenčního řízení, přezkoumá z vlastního podnětu, zda je příslušný podle článku 3. V rozhodnutí o zahájení insolvenčního řízení soud uvede důvody, na nichž se zakládá jeho příslušnost, a zejména uvede, zda je příslušnost založena na čl. 3 odst. 1, nebo odst. 2.

2. Bez ohledu na odstavec 1, je-li insolvenční řízení zahájeno v souladu s vnitrostátním právem bez soudního rozhodnutí, mohou členské státy insolvenčního správce jmenovaného v takovém řízení pověřit, aby přezkoumal, zda je členský stát, ve kterém byl návrh na zahájení řízení podán, příslušný podle článku 3. Shledá-li insolvenční správce, že daný členský stát je příslušný, uvede v rozhodnutí o zahájení řízení důvody, na kterých se příslušnost zakládá, a zejména uvede, zda je příslušnost založena na čl. 3 odst. 1, nebo odst. 2.

Článek 5

Soudní přezkum rozhodnutí o zahájení hlavního insolvenčního řízení

1. Dlužník nebo kterýkoli z věřitelů může u soudu napadnout rozhodnutí o zahájení hlavního insolvenčního řízení z důvodu mezinárodní příslušnosti.

2. Rozhodnutí o zahájení hlavního insolvenčního řízení mohou napadnout i jiné osoby než osoby uvedené v odstavci 1 nebo může být toto rozhodnutí napadeno z jiných důvodů než pro nedostatek mezinárodní příslušnosti soudu, pokud tak stanoví vnitrostátní právo.

Článek 6

Příslušnost pro projednání žalob přímo vyplývajících z insolvenčního řízení a úzce s ním souvisejících

1. Soudy členského státu, na jehož území bylo zahájeno insolvenční řízení podle článku 3, jsou příslušné pro projednání žalob, které přímo vyplývají z insolvenčního řízení a úzce s ním souvisejí, jako jsou například vylučovací žaloby.

2. Pokud žaloba uvedená v odstavci 1 souvisí se žalobou v občanských a obchodních věcech proti stejnému žalovanému, může insolvenční správce podat obě žaloby k soudům v členském státě, na jehož území má žalovaný bydliště, nebo je-li podávána žaloba na několik žalovaných, k soudům členského státu, na jehož území má bydliště kterýkoliv z nich, jsou-li dané soudy příslušné podle nařízení (EU) č. 1215/2012.

První pododstavec se vztahuje i na dlužníka s dispozičními oprávněními, pokud vnitrostátní právo umožňuje dlužníkovi s dispozičními oprávněními podávat žalobu jménem majetkové podstaty.

3. Pro účely odstavce 2 se má za to, že žaloby navzájem souvisejí, pokud je mezi nimi tak úzký vztah, že jejich společné projednání a rozhodnutí je vhodné k tomu, aby se zabránilo vydání vzájemně si odporujících rozhodnutí v oddělených řízeních.

Článek 7

Rozhodné právo

1. Pokud toto nařízení nestanoví jinak, je právem rozhodným pro insolvenční řízení a jeho účinky právo toho členského státu, na jehož území bylo insolvenční řízení zahájeno (dále jen „stát, který řízení zahájil“).
2. Právo státu, který řízení zahájil, určuje podmínky pro zahájení tohoto řízení, jeho vedení a skončení. Určuje zejména:
 - a) proti kterým typům dlužníků může být insolvenční řízení zahájeno;
 - b) majetek, který tvoří součást majetkové podstaty, a způsob nakládání s majetkem, který dlužník nabyt po zahájení insolvenčního řízení;
 - c) oprávnění dlužníka a insolvenčního správce;
 - d) podmínky, za kterých může dojít k započtení pohledávek;
 - e) účinky insolvenčního řízení na probíhající smlouvy, jichž je dlužník smluvní stranou;
 - f) účinky insolvenčního řízení na řízení zahájená jednotlivými věřiteli, s výjimkou probíhajících soudních řízení;
 - g) pohledávky, které mají být přihlášeny proti majetkové podstatě dlužníka, a způsob nakládání s pohledávkami, které vznikly po zahájení insolvenčního řízení;
 - h) pravidla pro přihlašování, přezkoumání a přiznávání pohledávek;
 - i) pravidla pro provedení rozvrhu výtěžku ze zpeněžení dlužníkovy majetku, pořadí pohledávek a práv věřitelů, kteří byli částečně uspokojeni po zahájení insolvenčního řízení na základě věcného práva nebo započtením pohledávek;
 - j) podmínky a účinky skončení insolvenčního řízení, zejména vyrovnáním;
 - k) práva věřitelů po skončení insolvenčního řízení;
 - l) kdo má nést náklady vzniklé v insolvenčním řízení;
 - m) pravidla týkající se neplatnosti, odporovatelnosti nebo neúčinnosti právních jednání poškozujících společný zájem věřitelů.

Článek 8

Věcná práva třetích osob

1. Zahájením insolvenčního řízení nejsou dotčena věcná práva věřitelů nebo třetích osob, pokud jde o hmotný nebo nehmotný, movitý nebo nemovitý, individuálně nebo genericky určený majetek, který patří dlužníkovi a nachází se v okamžiku zahájení řízení na území jiného členského státu.
2. Práva uvedená v odstavci 1 jsou zejména:
 - a) právo majetek zcizit nebo jej nechat zcizit a dosáhnout z tohoto majetku uspokojení z výnosu nebo příjmu, zejména na základě zástavního práva nebo hypotéky;
 - b) výhradní právo na uspokojení pohledávky, zejména právo zajištěné zástavním právem vztahujícím se k této pohledávce nebo postoupením pohledávky jako záruky;
 - c) právo žádat vydání nebo navrácení majetku na každém, v jehož držbě se nachází nebo kdo jej užívá proti vůli oprávněného;
 - d) věcné právo k výnosu z majetku.
3. Právo zapsané do veřejného rejstříku a vymahatelné vůči třetím osobám, na jehož základě může být nabyto věcné právo ve smyslu odstavce 1, se považuje za věcné právo.

4. Odstavec 1 nevylučuje podání žaloby z důvodů neplatnosti, odporovatelnosti nebo neúčinnosti podle čl. 7 odst. 2 písm. m).

Článek 9

Započtení pohledávek

1. Zahájením insolvenčního řízení nejsou dotčena práva věřitelů žádat započtení pohledávek proti pohledávkám vůči dlužníkovi, pokud toto započtení umožňuje právo rozhodné pro pohledávky dlužníka v úpadku.
2. Odstavec 1 nevylučuje podání žaloby z důvodů neplatnosti, odporovatelnosti nebo neúčinnosti podle čl. 7 odst. 2 písm. m).

Článek 10

Výhrada vlastnictví

1. Zahájením insolvenčního řízení proti kupujícímu určité věci není dotčeno právo prodávajícího založené na výhradě vlastnictví, pokud se v okamžiku zahájení řízení věc nacházela na území jiného členského státu než státu, který řízení zahájil.
2. Zahájením insolvenčního řízení proti prodávajícímu věci po jejím předání nezakládá důvod pro zrušení této kupní smlouvy nebo odstoupení od ní a nebrání kupujícímu v nabytí vlastnického práva, pokud se věc v okamžiku zahájení řízení nachází na území jiného členského státu než státu, který řízení zahájil.
3. Odstavce 1 a 2 nevylučují podání žaloby z důvodů neplatnosti, odporovatelnosti nebo neúčinnosti podle čl. 7 odst. 2 písm. m).

Článek 11

Smlouvy týkající se nemovitostí

1. Účinky insolvenčního řízení na smlouvy zakládající právo na nabytí nebo užívání nemovitostí se řídí výhradně právem členského státu, na jehož území se nemovitost nachází.
2. Soud, který zahájil hlavní insolvenční řízení, je příslušný ke schválení výpovědi nebo změny smluv uvedených v tomto článku, pokud
 - a) právo členského státu, které se na dané smlouvy použije, stanoví, že dané smlouvy lze vypovědět nebo změnit pouze se souhlasem soudu, který zahájil insolvenční řízení, a
 - b) v uvedeném členském státě nebylo zahájeno žádné insolvenční řízení.

Článek 12

Platební systémy a finanční trhy

1. Aniž je dotčen článek 8, řídí se účinky insolvenčního řízení na práva a povinnosti stran, které se účastní platebního systému, systému vypořádání nebo finančního trhu, výhradně právem členského státu vztahujícím se na dotčený systém nebo trh.
2. Odstavec 1 nevylučuje podání žaloby z důvodů neplatnosti, odporovatelnosti nebo neúčinnosti plateb nebo transakcí podle práva, kterým se řídí daný platební systém nebo finanční trh.

Článek 13

Pracovní smlouvy

1. Účinky insolvenčního řízení na pracovní smlouvy a pracovněprávní vztahy se řídí výhradně právem členského státu, kterým se řídí daná pracovní smlouva.
2. Soudy členského státu, ve kterém může být zahájeno vedlejší insolvenční řízení, zůstávají příslušné ke schválení výpovědi nebo změny smluv uvedených v tomto článku i v případě, že v daném členském státě nebylo zahájeno žádné insolvenční řízení.

První pododstavec se vztahuje i na orgán, který má podle vnitrostátního práva pravomoc schvalovat výpověď nebo změnu smluv uvedených v tomto článku.

Článek 14

Účinky na práva podléhající zápisu

Účinky insolvenčního řízení na práva dlužníka k nemovitosti, plavidlu nebo letadlu, která podléhají zápisu do veřejného rejstříku, se řídí výhradně právem členského státu, pod jehož pravomoc rejstřík spadá.

Článek 15

Evropské patenty s jednotným účinkem a ochranné známky Společenství

Pro účely tohoto nařízení lze evropské patenty s jednotným účinkem, ochranné známky Společenství a jakákoli obdobná práva založená právem Unie zahrnout pouze do řízení podle čl. 3 odst. 1.

Článek 16

Jednání poškozující všechny věřitele

Ustanovení čl. 7 odst. 2 písm. m) se nepoužije, pokud osoba, která má prospěch z jednání, které poškozují všechny věřitele, prokáže, že

- a) je pro toto jednání rozhodné právo jiného členského státu než státu, který řízení zahájil, a
- b) že právo uvedeného členského státu neumožňuje v daném případě toto jednání žádným způsobem napadnout.

Článek 17

Ochrana kupující třetí osoby

Pokud na základě jednání učiněného po zahájení insolvenčního řízení dlužník za úplaty zcizí:

- a) nemovitost,
- b) plavidlo nebo letadlo podléhající zápisu do veřejného rejstříku nebo
- c) cenné papíry, jejichž existence vyžaduje zápis do zákonem stanoveného rejstříku,

řídí se platnost tohoto jednání právem státu, na jehož území se nemovitost nachází nebo do jehož pravomoci rejstřík spadá.

Článek 18

Účinky insolvenčního řízení na probíhající soudní nebo rozhodčí řízení

Účinky insolvenčního řízení na probíhající soudní nebo rozhodčí řízení, která se týkají majetku nebo práva náležejících do majetkové podstaty dlužníka, se řídí výlučně právem členského státu, ve kterém se probíhající soudní řízení koná nebo ve kterém má sídlo rozhodčí soud.

KAPITOLA II

UZNÁVÁNÍ INSOLVENČNÍHO ŘÍZENÍ

Článek 19

Zásady

1. Rozhodnutí o zahájení insolvenčního řízení učiněné soudem členského státu, který je příslušný podle článku 3, je uznáváno ve všech ostatních členských státech od okamžiku, kdy nabude účinnosti ve státě, který řízení zahájil.

Pravidlo stanovené v prvním pododstavci platí i v případě, kdy insolvenční řízení nemůže být v jiném členském státě proti tomuto dlužníku zahájeno z důvodu jeho nezpůsobilosti.

2. Uznání insolvenčního řízení podle čl. 3 odst. 1 nevylučuje zahájení řízení podle čl. 3 odst. 2 soudem v jiném členském státě. Řízení zahájené později se stává vedlejším insolvenčním řízením ve smyslu kapitoly III.

Článek 20

Účinky uznání

1. Rozhodnutí o zahájení insolvenčního řízení podle čl. 3 odst. 1 má bez dalších formalit v kterémkoli jiném členském státě stejné účinky jako podle práva státu, který řízení zahájil, pokud toto nařízení nestanoví jinak a dokud ve výše uvedeném členském státě není zahájeno řízení podle čl. 3 odst. 2.

2. Účinky řízení podle čl. 3 odst. 2 nemohou být v jiných členských státech napadány. Každé omezení práv věřitelů, zejména odklad platby nebo prominutí dluhu v důsledku tohoto řízení, má účinky na majetek nacházející se na území jiného členského státu pouze v případě těch věřitelů, kteří s tím vyslovili souhlas.

Článek 21

Pravomoci insolvenčního správce

1. Insolvenční správce jmenovaný soudem příslušným podle čl. 3 odst. 1 může vykonávat veškeré pravomoci, které mu svěřuje právo státu, který řízení zahájil, v jiném členském státě, dokud v tomto státě není na základě návrhu na zahájení insolvenčního řízení zahájeno jiné insolvenční řízení ani schváleno ochranné opatření bránící jejich výkonu. S výhradou článků 8 a 10 může insolvenční správce zejména přemístit majetek dlužníka z území členského státu, ve kterém se nachází.

2. Insolvenční správce jmenovaný soudem příslušným podle čl. 3 odst. 2 může v kterémkoli jiném členském státě soudní nebo mimosoudní cestou žádat, aby byl po zahájení insolvenčního řízení movitý majetek přemístěn z území členského státu, který řízení zahájil, na území tohoto jiného státu. Insolvenční správce může také v zájmu věřitelů podávat žaloby na neplatnost právního jednání.

3. Při výkonu svých pravomocí musí insolvenční správce jednat v souladu s právem členského státu, na jehož území zamýšlí jednat, zejména pokud jde o zpeněžení majetku. Tyto pravomoci nesmějí zahrnovat donucovací opatření, nejsou-li nařízena soudem daného členského státu, ani právo rozhodovat v soudních řízeních či sporech.

Článek 22

Doklad o jmenování insolvenčního správce

Jmenování insolvenčního správce se dokládá ověřenou kopií originálu rozhodnutí o jeho jmenování nebo jiným osvědčením vydaným příslušným soudem.

Může být vyžadován překlad do úředního jazyka nebo do jednoho z úředních jazyků členského státu, na jehož území zamýšlí insolvenční správce jednat. Žádné ověření nebo jiné obdobné formalilty se nevyžadují.

Článek 23

Vrácení výnosu a shodný podíl

1. Věřitel, kterému se po zahájení řízení podle čl. 3 odst. 1 podaří dosáhnout jakýmkoli způsobem, zejména výkonem rozhodnutí, úplného nebo částečného uspokojení svých pohledávek z dlužníkovy majetku nacházejícího se na území jiného členského státu, vrátí s výhradou článků 8 a 10 vše, co nabyl, insolvenčnímu správci.
2. Aby bylo zajištěno rovné zacházení s věřiteli, podílí se věřitel, který v průběhu insolvenčního řízení dosáhl uspokojení části své pohledávky, na rozdělování majetku v rámci jiných řízení pouze tehdy, pokud věřitelé stejného pořadí nebo kategorie získali v těchto řízeních odpovídající podíl.

Článek 24

Vytvoření insolvenčních rejstříků

1. Členské státy na svém území vytvoří a vedou jeden či více rejstříků, ve kterých zveřejňují informace týkající se insolvenčních řízení (dále jen „insolvenční rejstříky“). Tyto informace se zveřejňují co nejdříve po zahájení daných řízení.
2. Informace uvedené v odstavci 1 se zpřístupňují veřejnosti v souladu s podmínkami stanovenými v článku 27 a zahrnují tyto údaje (dále jen „povinné informace“):
 - a) datum zahájení insolvenčního řízení;
 - b) soud, který insolvenční řízení zahájil, a případné číslo jednací;
 - c) druh insolvenčního řízení podle přílohy A, které bylo zahájeno, a případně jakýkoli příslušný poddruh takového zahájeného řízení v souladu s vnitrostátním právem;
 - d) zda je soudní příslušnost pro zahájení řízení založena na čl. 3 odst. 1, 2 nebo 4;
 - e) je-li dlužníkem společnost nebo právnická osoba, název, registrační číslo, sídlo nebo – liší-li se – poštovní adresu dlužníka;
 - f) je-li dlužníkem fyzická osoba, a to i samostatně výdělečně činná, jméno, případně registrační číslo a poštovní adresu nebo – pokud je adresa chráněna – místo a datum narození dlužníka;
 - g) jméno, poštovní adresu nebo e-mailovou adresu případného jmenovaného insolvenčního správce;
 - h) případnou lhůtu pro přihlášení pohledávek nebo odkaz na kritéria pro výpočet této lhůty;
 - i) případné datum skončení hlavního insolvenčního řízení;
 - j) soud, u něhož lze podle článku 5 napadnout rozhodnutí o zahájení insolvenčního řízení, a případnou lhůtu, v níž je tak třeba učinit, nebo odkaz na kritéria pro výpočet této lhůty.
3. Odstavec 2 nebrání členským státům v tom, aby do vnitrostátních insolvenčních rejstříků vkládaly dokumenty či další informace, jako jsou například zákazy činnosti vedoucích pracovníků související s úpadkem.
4. Členské státy nejsou povinny zahrnout do insolvenčních rejstříků informace uvedené v odstavci 1 tohoto článku týkající se fyzických osob, jež nejsou samostatně výdělečně činné, ani tyto informace prostřednictvím systému propojení insolvenčních rejstříků zpřístupnit veřejnosti, za podmínky, že známí zahraniční věřitelé jsou podle článku 54 informováni o skutečnostech uvedených v odst. 2 písm. j) tohoto článku.

Využije-li členský stát možnosti uvedené v prvním pododstavci, nejsou pohledávky zahraničních věřitelů, kteří informace uvedené v prvním pododstavci neobdrželi, insolvenčním řízením dotčeny.

5. Zveřejnění informací v rejstřících podle tohoto nařízení nemá žádné jiné právní účinky než ty, které jsou stanoveny ve vnitrostátním právu a v čl. 55 odst. 6.

Článek 25

Propojení insolvenčních rejstříků

1. Komise prováděcími akty vytvoří decentralizovaný systém propojení insolvenčních rejstříků. Tento systém sestává z insolvenčních rejstříků a portálu evropské e-justice, který slouží jako ústřední místo pro elektronický přístup veřejnosti k informacím v systému. Systém poskytne službu vyhledávání ve všech úředních jazycích orgánů Unie za účelem zpřístupnění povinných informací i jakýchkoli dalších dokumentů či informací obsažených v insolvenčních rejstřících, které se členské státy rozhodnou zpřístupnit prostřednictvím portálu evropské e-justice.

2. Prováděcími akty přijatými postupem uvedeným v článku 87 stanoví Komise do 26. června 2019:

- a) technické specifikace vymezující metody komunikace a výměny informací elektronickými prostředky na základě specifikace rozhraní pro systém propojení insolvenčních rejstříků;
- b) technická opatření zajišťující minimální standardy bezpečnosti informačních technologií pro komunikaci a šíření informací v systému propojení insolvenčních rejstříků;
- c) minimální kritéria pro vyhledávání na portálu evropské e-justice založená na informacích uvedených v článku 24;
- d) minimální kritéria pro zobrazování výsledků vyhledávání založená na informacích uvedených v článku 24;
- e) způsoby a technické podmínky dostupnosti služeb poskytovaných systémem propojení a
- f) glosář se základním vysvětlením vnitrostátních insolvenčních řízení uvedených v příloze A.

Článek 26

Náklady na vytvoření a propojení insolvenčních rejstříků

1. Vytvoření, vedení a budoucí vývoj systému propojení insolvenčních rejstříků jsou financovány ze souhrnného rozpočtu Unie.

2. Každý členský stát nese náklady spojené s vytvořením a přizpůsobením svých vnitrostátních insolvenčních rejstříků tak, aby byly interoperabilní s portálem evropské e-justice, i náklady spojené se správou, provozem a údržbou těchto rejstříků. Tím není dotčena možnost žádat o granty na podporu těchto činností v rámci finančních programů Unie.

Článek 27

Podmínky přístupu k informacím prostřednictvím systému propojení

1. Členské státy zajistí, aby povinné informace uvedené v čl. 24 odst. 2 písm. a) až j) byly dostupné zdarma prostřednictvím systému propojení insolvenčních rejstříků.

2. Toto nařízení nebrání členským státům v tom, aby účtovaly přiměřený poplatek za přístup k dokumentům a dalším informacím uvedeným v čl. 24 odst. 3 prostřednictvím systému propojení insolvenčních rejstříků.

3. Členské státy mohou pro přístup k povinným informacím o fyzických osobách, jež nejsou samostatně výdělečně činné, a o fyzických osobách, které samostatně výdělečně činné jsou, ale insolvenční řízení se netýká této činnosti, stanovit dodatečná kritéria vyhledávání týkající se dlužníka nad rámec minimálních kritérií uvedených v čl. 25 odst. 2 písm. c).

4. Členské státy mohou požadovat, aby byl přístup k informacím uvedeným v odstavci 3 podmíněn podáním žádosti k příslušnému orgánu. Členské státy mohou přístup podmínit přezkoumáním existence oprávněného zájmu na přístupu k těmto informacím. Žadatel musí mít možnost podat žádost o informace elektronicky pomocí standardního formuláře dostupného prostřednictvím portálu evropské e-justice. Je-li požadováno prokázání oprávněného zájmu, musí mít žadatel možnost odůvodnit svou žádost pomocí elektronických kopií příslušných dokumentů. Žadatel obdrží odpověď příslušného orgánu do tří pracovních dní.

Žadatel není povinen poskytnout překlad dokumentů odůvodňujících jeho žádost ani nést náklady na překlad, které mohou příslušnému orgánu vzniknout.

Článek 28

Zveřejnění v jiném členském státě

1. Insolvenční správce nebo dlužník s dispozičními oprávněními požádá, aby bylo oznámení o zahájení insolvenčního řízení a případně i rozhodnutí o jmenování insolvenčního správce zveřejněno v jiném členském státě, kde se nachází provozovna dlužníka, v souladu s pravidly pro zveřejňování platnými v daném členském státě. V tomto zveřejnění bude případně uvedeno, kdo byl jmenován insolvenčním správcem a zda se příslušnost odvozuje od čl. 3 odst. 1, nebo odst. 2.
2. Pokud to insolvenční správce nebo dlužník s dispozičními oprávněními považuje za nezbytné, může požádat, aby byly informace uvedené v odstavci 1 zveřejněny v kterémkoli jiném členském státě, v souladu s pravidly pro zveřejňování platnými v dotčeném členském státě.

Článek 29

Zápis do veřejných rejstříků jiného členského státu

1. Vyžaduje-li právo členského státu, v němž se nachází provozovna dlužníka zapsaná do veřejného rejstříku v daném státě, nebo právo členského státu, v němž se nachází nemovitost dlužníka, aby informace o zahájení insolvenčního řízení podle článku 28 byly zveřejněny v katastru nemovitostí, obchodním rejstříku nebo jakémkoliv jiném veřejném rejstříku, přijme insolvenční správce nebo dlužník s dispozičními oprávněními veškerá opatření potřebná k zajištění tohoto zápisu do rejstříku.
2. Insolvenční správce nebo dlužník s dispozičními oprávněními může požádat o takový zápis do rejstříku v kterémkoli jiném členském státě, pokud právo členského státu, v němž je dotčený rejstřík veden, tento zápis umožňuje.

Článek 30

Náklady

Náklady na zveřejnění a zápis podle článků 28 a 29 se považují za náklady řízení.

Článek 31

Splnění závazku ve prospěch dlužníka

1. Kdo v některém členském státě splní závazek ve prospěch dlužníka, který se nachází v insolvenčním řízení zahájeném v jiném členském státě, zatímco jej měl splnit ve prospěch insolvenčního správce v tomto řízení, je závazku zproštěn, pokud o zahájení řízení nevěděl.
2. Pokud je takový závazek splněn před zveřejněním podle článku 28, má se za to, že osoba, která závazek splnila, nevěděla o zahájení insolvenčního řízení, pokud není prokázán opak. Pokud byl závazek splněn po tomto zveřejnění, má se za to, že osoba, která závazek splnila, o zahájení řízení věděla, pokud není prokázán opak.

Článek 32

Uznávání a vykonatelnost jiných rozhodnutí

1. Rozhodnutí, která se týkají průběhu a skončení insolvenčního řízení a jsou vynesena soudem, jehož rozhodnutí o zahájení řízení je uznáno podle článku 19, a vyrovnání tímto soudem schválená se rovněž uznávají bez dalších formalit. Tato rozhodnutí se vykonávají v souladu s články 39 až 44 a články 47 až 57 nařízení (EU) č. 1215/2012.

První pododstavec se rovněž vztahuje na rozhodnutí, která vyplývají přímo z insolvenčního řízení, a na rozhodnutí, která s ním úzce souvisejí, i když je vynesl jiný soud.

První pododstavec se rovněž vztahuje na rozhodnutí týkající se ochranných opatření, která byla vynesena po podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení nebo v souvislosti s ním.

2. Uznávání a výkon rozhodnutí jiných než uvedených v odstavci 1 tohoto článku se řídí nařízením (EU) č. 1215/2012, je-li použitelné.

Článek 33

Veřejný pořádek

Kterýkoli členský stát může odeprít uznání insolvenčního řízení zahájeného v jiném členském státě nebo výkon rozhodnutí učiněných v souvislosti s takovým řízením, pokud by byly účinky tohoto uznání nebo výkonu ve zjevném rozporu s veřejným pořádkem tohoto státu, zejména s jeho základními zásadami nebo s ústavními právy a svobodami jednotlivce.

KAPITOLA III

VEDLEJŠÍ INSOLVENČNÍ ŘÍZENÍ

Článek 34

Zahájení řízení

Pokud soud členského státu zahájil hlavní insolvenční řízení a toto řízení bylo uznáno v jiném členském státě, může soud tohoto jiného členského státu, jenž je příslušný podle čl. 3 odst. 2, zahájit vedlejší insolvenční řízení v souladu s touto kapitolou. Bylo-li pro zahájení hlavního insolvenčního řízení podmínkou, aby byl dlužník v úpadku, pak se již v členském státě, v němž může být zahájeno vedlejší insolvenční řízení, úpadek dlužníka nepřezkoumává. Účinky vedlejšího insolvenčního řízení se omezují na majetek dlužníka nacházející se na území členského státu, který toto řízení zahájil.

Článek 35

Rozhodné právo

Pokud toto nařízení nestanoví jinak, řídí se vedlejší insolvenční řízení právem členského státu, který je zahájil.

Článek 36

Právo učinit příslib v zájmu nezahájení vedlejšího řízení

1. V zájmu nezahájení vedlejšího insolvenčního řízení může insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení v souvislosti s majetkem, který se nachází v členském státě, v němž by mohlo být zahájeno vedlejší insolvenční řízení, učinit jednostranný příslib (dále jen „příslib“), že při rozdělování daného majetku nebo výtěžku z jeho zpeněžení dodrží práva týkající se tohoto rozdělení a pořadí pohledávek, která by věřitelé měli podle vnitrostátního práva, pokud by bylo v daném členském státě zahájeno vedlejší insolvenční řízení. V příslibu musí být specifikovány věcné předpoklady, z nichž vychází, zejména pokud jde o hodnotu majetku, který se v dotčeném členském státě nachází, a možnosti jeho zpeněžení.

2. Byl-li učiněn příslib v souladu s tímto článkem, je pro rozdělení výtěžku ze zpeněžení majetku uvedeného v odstavci 1, pro pořadí pohledávek a pro práva věřitelů k majetku uvedenému v odstavci 1 rozhodné právo členského státu, v němž mohlo být zahájeno vedlejší insolvenční řízení. Rozhodným okamžikem pro určení majetku uvedeného v odstavci 1 je okamžik, kdy byl příslib učiněn.
3. Príslib musí být učiněn v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků členského státu, v němž mohlo být zahájeno vedlejší insolvenční řízení, nebo pokud má tento členský stát více úředních jazyků, v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků místa, kde mohlo být zahájeno vedlejší insolvenční řízení.
4. Príslib musí být učiněn písemně. Podléhá případně jiným formálním požadavkům a případným požadavkům na schválení rozdělení majetku platným ve státě, v němž bylo zahájeno hlavní insolvenční řízení.
5. Príslib musí schválit známí místní věřitelé. Pravidla týkající se kvalifikované většiny a hlasování, jež platí pro přijímání restrukturalizačních plánů podle právních předpisů členského státu, v němž mohlo být vedlejší insolvenční řízení zahájeno, se použijí rovněž pro schválení příslibu. Věřitelé musí mít možnost účastnit se hlasování s využitím prostředků komunikace na dálku, povoluje-li to vnitrostátní právo. Insolvenční správce informuje známé místní věřitele o daném příslibu, o pravidlech a postupu pro jeho schválení a následně o schválení či odmítnutí příslibu.
6. Príslib, který byl učiněn a schválen v souladu s tímto článkem, zatěžuje majetkovou podstatu. V případě zahájení vedlejšího insolvenčního řízení v souladu s články 37 a 38 převede insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení veškerý majetek, který přemístil z území daného členského státu poté, co byl učiněn příslib, nebo výtěžek z jeho zpeněžení, pokud již k němu došlo, insolvenčnímu správci ve vedleším insolvenčním řízení.
7. Učinil-li insolvenční správce příslib, informuje místní věřitele o plánovaném rozdělení majetku a výtěžku podle odstavce 1 před tím, než bude provedeno. Pokud tyto informace nesplňují podmínky příslibu nebo rozhodného práva, může kterýkoli z místních věřitelů toto rozdělení napadnout u soudů členského státu, který zahájil hlavní insolvenční řízení, za účelem dosažení rozdělení, které tyto podmínky splňuje. V takovém případě k rozdělení nedojde, dokud soud o napadení nerozhodne.
8. Místní věřitelé mohou podat u soudů členského státu, který zahájil hlavní insolvenční řízení, návrh s cílem dosáhnout toho, aby musel insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení přijmout jakákoli vhodná opatření, jež umožňuje právo státu, který zahájil hlavní insolvenční řízení, a jež jsou potřebná k zajištění toho, aby byly dodrženy podmínky příslibu.
9. Místní věřitelé mohou rovněž u soudů členského státu, v němž mohlo být zahájeno vedlejší insolvenční řízení, podat návrh s cílem dosáhnout toho, aby soud vydal předběžná nebo ochranná opatření, která zajistí dodržování podmínek příslibu insolvenčním správcem.
10. Insolvenční správce nese odpovědnost za jakoukoli škodu vzniklou místním věřitelům v důsledku toho, že nesplnil povinnosti a požadavky stanovené v tomto článku.
11. Stanoví-li tak vnitrostátní právo, považuje se pro účely tohoto článku za „místního věřitele“ orgán zřízený v členském státě, v němž mohlo být zahájeno vedlejší insolvenční řízení, který je podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/94/ES⁽¹⁾ povinen zaručit úhradu nesplacených pohledávek zaměstnanců, jež vyplývají z pracovních smluv nebo z pracovních poměrů.

(¹) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/94/ES ze dne 22. října 2008 o ochraně zaměstnanců v případě platební neschopnosti zaměstnavatele (Úř. věst. L 283, 28.10.2008, s. 36).

Článek 37

Právo podat návrh na zahájení vedlejšího insolvenčního řízení

1. Návrh na zahájení vedlejšího insolvenčního řízení může podat:
 - a) insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení;
 - b) jakákoli jiná osoba nebo orgán oprávněný podat návrh na zahájení insolvenčního řízení podle práva členského státu, na jehož území je zahájení vedlejšího insolvenčního řízení navrhováno.
2. Stal-li se příslib zatěžujícím majetkovou podstatu v souladu s článkem 36, musí být návrh na zahájení vedlejšího insolvenčního řízení podán do 30 dnů od obdržení oznámení o schválení tohoto příslibu.

Článek 38

Rozhodnutí o zahájení vedlejšího insolvenčního řízení

1. Soud, u kterého byl podán návrh na zahájení vedlejšího insolvenčního řízení, o tom bezodkladně vyrozumí insolvenčního správce nebo dlužníka s dispozičními oprávněními v hlavním insolvenčním řízení a poskytne mu příležitost být ve věci tohoto návrhu slyšen.
2. Pokud insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení učinil příslib v souladu s článkem 36, nezahájí soud uvedený v odstavci 1 tohoto článku na návrh tohoto insolvenčního správce vedlejší insolvenční řízení, pokud shledá, že příslib dostatečně chrání společný zájem místních věřitelů.
3. Pokud bylo přiznáno dočasné přerušování řízení na vymáhání individuálních nároků s cílem umožnit jednání mezi dlužníkem a jeho věřiteli, může soud na návrh insolvenčního správce nebo dlužníka s dispozičními oprávněními odložit zahájení vedlejšího insolvenčního řízení o dobu nepřekračující tři měsíce za podmínky, že jsou uplatněna vhodná opatření na ochranu zájmu místních věřitelů.

Soud uvedený v odstavci 1 může nařídit ochranná opatření na ochranu zájmů místních věřitelů tím, že insolvenčnímu správci nebo dlužníkovi s dispozičními oprávněními zakáže přemístit nebo zcizit jakýkoli majetek nacházející se v členském státě, v němž se nachází jeho provozovna, ledaže k takovému přemístění či zcizení dochází v rámci běžné podnikatelské činnosti. Soud může rovněž nařídit další opatření na ochranu zájmů místních věřitelů po dobu odkladu, není-li to neslučitelné s vnitrostátními pravidly pro občanskoprávní řízení.

Soud z vlastního podnětu nebo na návrh kteréhokoli věřitele zruší rozhodnutí o odložení zahájení vedlejšího insolvenčního řízení, pokud byla během tohoto odkladu řízení uzavřena dohoda v rámci jednání uvedeného v prvním pododstavci.

Soud může z vlastního podnětu nebo na návrh kteréhokoli věřitele rozhodnutí o odkladu zrušit, pokud má pokračování tohoto odkladu nepříznivé důsledky pro práva věřitele, zejména pokud bylo jednání přerušeno nebo je zjevné, že se pravděpodobně nepodaří jednání uzavřít, nebo pokud insolvenční správce nebo dlužník s dispozičními oprávněními porušil zákaz zcizení majetku nebo jeho přemístění z území členského státu, ve kterém se nachází provozovna.

4. Na návrh insolvenčního správce v hlavním insolvenčním řízení může soud uvedený v odstavci 1 zahájit jiný druh insolvenčního řízení uvedený v příloze A než ten, na jehož zahájení byl původně podán návrh, jsou-li splněny podmínky pro zahájení tohoto druhu řízení podle vnitrostátního práva a je-li daný druh řízení nejvhodnější pro zohlednění zájmů místních věřitelů i pro zajištění soudržnosti mezi hlavním a vedlejším insolvenčním řízením. Použije se článek 34 druhá věta.

Článek 39

Soudní přezkum rozhodnutí o zahájení vedlejšího insolvenčního řízení

Insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení může napadnout rozhodnutí o zahájení vedlejšího insolvenčního řízení u soudů členského státu, který vedlejší insolvenční řízení zahájil, z důvodu, že soud nesplnil podmínky a požadavky podle článku 38.

Článek 40

Záloha na náklady řízení

Vyžaduje-li právo členského státu, ve kterém je podán návrh na zahájení vedlejšího insolvenčního řízení, aby majetek dlužníka postačoval k úplnému nebo částečnému pokrytí nákladů řízení, může soud, pokud takový návrh obdrží, vyžadovat od žadatele poskytnutí zálohy nebo přiměřené záruky.

Článek 41

Spolupráce a komunikace mezi insolvenčními správci

1. Insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení a insolvenční správce nebo správci ve vedlejších insolvenčních řízeních proti témuž dlužníkovi navzájem spolupracují v rozsahu, v jakém je tato spolupráce slučitelná s pravidly platnými pro každé z těchto řízení. Tato spolupráce může mít jakoukoli formu, včetně uzavření dohod nebo protokolů.
2. Při provádění spolupráce podle odstavce 1 insolvenční správci:
 - a) si navzájem co nejdříve sdělují jakékoli informace, které mohou mít význam pro druhé řízení, zejména vývoj u přihlašování a ověřování pohledávek, a veškerá opatření zaměřená na záchranu nebo restrukturalizaci dlužníka a na skončení řízení, pod podmínkou, že byla přijata vhodná opatření na ochranu důvěrných informací;
 - b) zkoumají, zda existuje možnost restrukturalizace dlužníka, a pokud ano, koordinují tvorbu a provádění restrukturalizačního plánu;
 - c) koordinují průběh zpeněžování nebo vypořádání majetku a záležitostí dlužníka; insolvenční správce ve vedlejším insolvenčním řízení poskytne insolvenčnímu správci v hlavním insolvenčním řízení včas příležitost k tomu, aby předložil návrhy na zpeněžení nebo vypořádání majetku ve vedlejším insolvenčním řízení.
3. Odstavce 1 a 2 se přiměřeně použijí na situace, kdy v hlavním či vedlejším insolvenčním řízení nebo v některém z místních insolvenčních řízení, která jsou vedena proti témuž dlužníkovi a probíhají současně, dlužníkovi zůstávají dispoziční oprávnění k jeho majetku.

Článek 42

Spolupráce a komunikace mezi soudy

1. Aby se usnadnila koordinace hlavního, místního a vedlejšího insolvenčního řízení proti témuž dlužníkovi, spolupracuje soud, u kterého byl podán návrh na zahájení insolvenčního řízení nebo který takové řízení zahájil, s kterýmkoliv jiným soudem, u kterého byl podán návrh na zahájení insolvenčního řízení nebo který takové řízení zahájil, a to v rozsahu, v jakém je tato spolupráce slučitelná s pravidly platnými pro každé z těchto řízení. Za tímto účelem mohou soudy případně jmenovat nezávislou osobu nebo subjekt, které budou jednat pod jejich vedením, není-li to neslučitelné s pravidly, která se na daná řízení vztahují.
2. Při provádění spolupráce podle odstavce 1 mohou soudy nebo jakákoli jmenovaná osoba či subjekt jednající jejich jménem uvedené v odstavci 1 spolu přímo komunikovat nebo se navzájem přímo žádat o informace či pomoc pod podmínkou, že tato komunikace respektuje procesní práva účastníků řízení a pravidla důvěrnosti informací.
3. Spolupráci podle odstavce 1 lze provádět všemi prostředky, které soud považuje za vhodné. Může se týkat zejména:
 - a) koordinace při jmenování insolvenčních správců;
 - b) sdělování informací způsobem, který soud považuje za vhodný;
 - c) koordinace správy dlužníkovy majetku a záležitostí a dohledu nad jeho majetkem a záležitostmi;
 - d) koordinace průběhu jednání;
 - e) koordinace schvalování protokolů, je-li to nezbytné.

Článek 43

Spolupráce a komunikace mezi insolvenčními správci a soudy

1. Aby se usnadnila koordinace hlavního, místního a vedlejšího insolvenčního řízení, která byla zahájena proti témuž dlužníkovi,
 - a) insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení spolupracuje a komunikuje s kterýmkoliv soudem, u kterého byl podán návrh na zahájení vedlejšího insolvenčního řízení nebo který takové řízení zahájil;
 - b) insolvenční správce v místním nebo vedleším insolvenčním řízení spolupracuje a komunikuje se soudem, u kterého byl podán návrh na zahájení hlavního insolvenčního řízení nebo který takové řízení zahájil, a
 - c) insolvenční správce v místním nebo vedleším insolvenčním řízení spolupracuje a komunikuje se soudem, u kterého byl podán návrh na zahájení dalšího místního nebo vedlejšího insolvenčního řízení nebo který takové řízení zahájil,
- v rozsahu, v jakém je tato spolupráce a komunikace slučitelná s pravidly platnými pro každé z těchto řízení a nevede ke střetu zájmů.
2. Spolupráci uvedenou v odstavci 1 lze provádět všemi vhodnými prostředky, například těmi, které jsou uvedeny v čl. 42 odst. 3.

Článek 44

Náklady na spolupráci a komunikaci

Požadavky stanovené v člancích 42 a 43 nesmějí vést k tomu, aby si soudy vzájemně účtovaly náklady na spolupráci a komunikaci.

Článek 45

Výkon práv věřitele

1. Kterýkoli věřitel může přihlásit svou pohledávku v hlavním nebo kterémkoli vedleším insolvenčním řízení.
2. Insolvenční správce v hlavním i kterémkoli vedleším insolvenčním řízení přihlašují v jiném řízení pohledávky, které již byly přihlášeny v řízení, pro které byli jmenováni, je-li to v zájmu věřitelů v řízeních, pro která byli jmenováni, s výhradou práva věřitelů toto přihlášení odmítnout nebo vzít zpět přihlášení svých pohledávek, pokud to rozhodné právo stanoví.
3. Insolvenční správce v hlavním nebo vedleším insolvenčním řízení je oprávněn účastnit se jiných řízení podobně jako věřitel, zejména účastnit se schůze věřitelů.

Článek 46

Pozastavení zpeněžování majetku

1. Soud, který zahájil vedlejší insolvenční řízení, zcela nebo zčásti pozastaví zpeněžování majetku na návrh insolvenčního správce v hlavním insolvenčním řízení. V takovém případě může od insolvenčního správce hlavního insolvenčního řízení požadovat, aby učinil jakákoli vhodná opatření k zajištění zájmů věřitelů ve vedleším insolvenčním řízení a určitých skupin věřitelů. Takový návrh insolvenčního správce může být zamítnut pouze v případě, kdy zjevně není v zájmu věřitelů hlavního insolvenčního řízení. Pozastavení zpeněžování majetku může být nařízeno na dobu až tří měsíců. Může být prodlouženo nebo obnoveno na stejné doby.

2. Soud uvedený v odstavci 1 zruší pozastavení zpeněžení majetku:
 - a) na návrh insolvenčního správce v hlavním insolvenčním řízení;
 - b) bez návrhu, na návrh věřitele nebo na návrh insolvenčního správce ve vedlejším insolvenčním řízení, pokud se toto opatření nadále nejeví jako odůvodněné, zejména z hlediska zájmů věřitelů v hlavním nebo vedlejším insolvenčním řízení.

Článek 47

Pravomoc insolvenčního správce navrhopvat restrukturalizační plány

1. Umožňuje-li právo členského státu, který zahájil vedlejší insolvenční řízení, ukončit takové řízení bez likvidace restrukturalizačním plánem, vyrovnáním nebo srovnatelným opatřením, je insolvenční správce v hlavním insolvenčním řízení oprávněn navrhnout takové opatření v souladu s postupem daného členského státu.
2. Žádné omezení práv věřitelů, které může vyplynout z opatření uvedeného v odstavci 1 navrhovaného ve vedlejším insolvenčním řízení, například odklad plateb nebo prominutí dluhu, nesmí mít bez souhlasu všech zúčastněných věřitelů účinky na dlužníkův majetek, na který se toto řízení nevztahuje.

Článek 48

Dopad skončení insolvenčního řízení

1. Aniž je dotčen článek 49, nebrání skončení insolvenčního řízení tomu, aby pokračovala jiná insolvenční řízení proti těmž dlužníkovi, která v daný okamžik probíhají.
2. Pokud by insolvenční řízení proti právnické osobě nebo společnosti v členském státě, ve kterém má tato osoba nebo společnost sídlo, vedlo ke zrušení dané právnické osoby nebo společnosti, nepřestane tato právnická osoba nebo společnost existovat, dokud nebudou ukončena veškerá jiná insolvenční řízení proti těmž dlužníkovi nebo dokud insolvenční správce či správci v takových řízeních nedají souhlas s jejím zrušením.

Článek 49

Přebytek ve vedlejších insolvenčních řízeních

Pokud je po zpeněžení majetku ve vedlejších insolvenčních řízeních možné uspokojit veškeré pohledávky uznané v těchto řízeních, převede insolvenční správce jmenovaný v těchto řízeních neprodleně jakýkoli přebytek insolvenčnímu správci v hlavním insolvenčním řízení.

Článek 50

Následné zahájení hlavního insolvenčního řízení

Pokud bylo řízení uvedené v čl. 3 odst. 1 zahájeno po zahájení řízení uvedeného v čl. 3 odst. 2 v jiném členském státě, použijí se na dříve zahájené řízení články 41, 45, 46 a 47 a článek 49, pokud to stav tohoto řízení dovoluje.

Článek 51

Přeměna vedlejších insolvenčních řízení

1. Na návrh insolvenčního správce v hlavním insolvenčním řízení může soud v členském státě, u kterého bylo zahájeno vedlejší insolvenční řízení, nařídít přeměnu vedlejšího insolvenčního řízení na jiný druh insolvenčního řízení, který je uveden v příloze A, jsou-li splněny podmínky pro zahájení tohoto druhu řízení podle vnitrostátního práva a je-li tento druh řízení nejvhodnější pro zohlednění zájmů místních věřitelů a pro zajištění soudržnosti mezi hlavním a vedlejším insolvenčním řízením.

2. Při posuzování návrhu uvedeného v odstavci 1 si může soud vyžádat informace od insolvenčních správců zapojených do obou řízení.

Článek 52

Ochranná opatření

Pokud soud členského státu příslušný podle čl. 3 odst. 1 jmenuje dočasný správce k zajištění ochrany majetku dlužníka, je tento dočasný správce oprávněn navrhnout jakákoli opatření stanovená právem jiného členského státu a směřující k zajištění a ochraně jakéhokoli majetku dlužníka nacházejícího se na území tohoto jiného členského státu v době od podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení do rozhodnutí o zahájení řízení.

KAPITOLA IV

INFORMOVÁNÍ VĚŘITELŮ A PŘIHLAŠOVÁNÍ JEJICH POHLEDÁVEK

Článek 53

Právo přihlásit pohledávky

Každý zahraniční věřitel může přihlásit pohledávky v insolvenčním řízení jakýmkoliv prostředkem komunikace, který je přijatelný podle práva státu, který řízení zahájil. Pro účely pouhého přihlášení pohledávky není povinné zastoupení advokátem nebo jiným odborníkem v oboru práva.

Článek 54

Povinnost informovat věřitele

1. Jakmile je v některém členském státě zahájeno insolvenční řízení, příslušný soud tohoto státu nebo insolvenční správce jmenovaný tímto soudem neprodleně vyrozumí známé zahraniční věřitele.
2. Informace uvedené v odstavci 1 předané prostřednictvím individuálních oznámení obsahují zejména lhůty, sankce za nedodržení těchto lhůt, subjekt nebo orgán, u kterého se přihlašují pohledávky, a veškerá jiná stanovená opatření. Toto oznámení rovněž informuje o tom, zda věřitelé, jejichž pohledávky jsou přednostní nebo zajištěné věcným právem, musí své pohledávky přihlásit. Oznámení obsahuje také kopii standardního formuláře pro přihlašování pohledávek, který je uveden v článku 55, nebo informace o tom, kde je tento formulář dostupný.
3. Informace uvedené v odstavcích 1 a 2 tohoto článku se poskytují na standardním formuláři oznámení, který se stanoví v souladu s článkem 88. Formulář se zveřejní na portálu evropské e-justice a má záhlaví „Oznámení o insolvenčním řízení“ ve všech úředních jazycích orgánů Unie. Předává se v úředním jazyce státu, který řízení zahájil, nebo pokud má tento členský stát více úředních jazyků, v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků místa, kde bylo insolvenční řízení zahájeno, nebo v jiném jazyce, který daný stát označil za přijatelný v souladu s čl. 55 odst. 5, pokud lze předpokládat, že tomuto jazyku mohou zahraniční věřitelé snáze porozumět.
4. V insolvenčním řízení týkajícím se fyzické osoby, která není samostatně výdělečně činná, není použití standardního formuláře uvedeného v tomto článku povinné, nejsou-li věřitelé za účelem zohlednění svých pohledávek v daném řízení povinni tyto pohledávky přihlásit.

Článek 55

Postup při přihlašování pohledávek

1. Každý zahraniční věřitel může svou pohledávku přihlásit na standardním formuláři, který se stanoví v souladu s článkem 88. Formulář má záhlaví „Přihláška pohledávky“ ve všech úředních jazycích orgánů Unie.

2. Ve standardním formuláři přihlášky podle odstavce 1 musí být uvedeny tyto informace:
 - a) jméno, poštovní adresa, případná e-mailová adresa, případné osobní identifikační číslo a bankovní údaje zahraničního věřitele uvedeného v odstavci 1;
 - b) výše pohledávky s rozlišením jistiny a případných úroků a den jejího vzniku, případně den její splatnosti, je-li odlišný;
 - c) je-li uplatňován úrok, úroková sazba, upřesnění, zda se jedná o úrok zákonné nebo smluvní povahy, období, za něj je úrok uplatňován, a kapitalizovaná částka úroků;
 - d) jsou-li uplatňovány náklady vzniklé v souvislosti s vymáháním pohledávky před zahájením řízení, výše těchto nákladů a údaje o nich;
 - e) povaha pohledávky;
 - f) zda je uplatňováno přednostní pořadí pohledávky a důvody pro jeho uplatňování;
 - g) zda je u pohledávky uplatňováno věcné zajištění nebo výhrada vlastnictví, a pokud ano, na který majetek se vztahují zástavní nároky, jichž se věřitel dovolává, den, kdy bylo zajištění poskytnuto, a registrační číslo, bylo-li zajištění zapsáno do rejstříku, a
 - h) zda je uplatňováno nějaké započtení, a pokud ano, výše vzájemných pohledávek ke dni zahájení insolvenčního řízení, den jejich vzniku a částka po uplatňovaném započtení.

Ke standardnímu formuláři přihlášky se připojí kopie případných podkladů.

3. Ve standardním formuláři přihlášky musí být uvedeno, že poskytnutí bankovních údajů a osobního identifikačního čísla věřitele podle odst. 2 písm. a) není povinné.

4. Přihlašuje-li věřitel svou pohledávku jinak než na standardním formuláři uvedeném v odstavci 1, musí toto přihlášení zahrnovat informace uvedené v odstavci 2.

5. Pohledávky lze přihlašovat v kterémkoliv úředním jazyce orgánů Unie. Soud, insolvenční správce nebo dlužník s dispozičními oprávněními mohou od věřitele požadovat poskytnutí překladu do úředního jazyka státu, který řízení zahájil, nebo pokud má tento členský stát více úředních jazyků, do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků místa, kde bylo insolvenční řízení zahájeno, nebo do jiného jazyka, který daný členský stát označil za přijatelný. Každý členský stát uvede, zda je pro něj některý úřední jazyk orgánů Unie jiný než jeho vlastní přijatelný pro účely přihlašování pohledávek.

6. Pohledávky se přihlašují ve lhůtě, kterou stanoví právo státu, který řízení zahájil. V případě zahraničního věřitele nesmí činit tato lhůta méně než 30 dní od zveřejnění oznámení o zahájení insolvenčního řízení v insolvenčním rejstříku státu, který řízení zahájil. Opírá-li se členský stát o čl. 24 odst. 4, nesmí tato lhůta činit méně než 30 dní ode dne, kdy byl věřitel informován podle článku 54.

7. Má-li soud, insolvenční správce nebo dlužník s dispozičními oprávněními pochybnosti ohledně pohledávky přihlášené v souladu s tímto článkem, poskytne věřiteli příležitost předložit další důkazy o její existenci a výši.

KAPITOLA V

INSOLVENČNÍ ŘÍZENÍ PROTI ČLENŮM SKUPINY SPOLEČNOSTÍ

ODDÍL 1

Spolupráce a komunikace

Článek 56

Spolupráce a komunikace mezi insolvenčními správci

1. Pokud se insolvenční řízení týká dvou nebo více členů skupiny společností, spolupracuje insolvenční správce jmenovaný v řízení proti členovi takové skupiny s kterýmkoliv jiným insolvenčním správcem jmenovaným v řízení proti jinému členovi téže skupiny v rozsahu, v jakém je taková spolupráce vhodná pro usnadnění účelného vedení řízení, není

neslučitelná s pravidly, která se na ně vztahují, a nevede ke střetu zájmů. Tato spolupráce může mít jakoukoli formu, včetně uzavření dohod nebo protokolů.

2. Při provádění spolupráce podle odstavce 1 insolvenční správci:

- a) si navzájem co nejdříve sdělují informace, které mohou mít význam pro druhé řízení, pod podmínkou, že byla přijata vhodná opatření na ochranu důvěrných informací;
- b) zváží, zda existuje možnost koordinace správy záležitostí členů skupiny, na něž se vztahují insolvenční řízení, a dohledu nad těmito záležitostmi, a pokud ano, tuto správu a dohled koordinují;
- c) zváží, zda existuje možnost restrukturalizace členů skupiny, na něž se vztahují insolvenční řízení, a pokud ano, koordinují navrhování a sjednávání koordinovaného restrukturalizačního plánu.

Pro účely písmen b) a c) se mohou všichni nebo někteří insolvenční správci uvedení v odstavci 1 dohodnout, že udělí dodatečné pravomoci insolvenčnímu správci jmenovanému v jednom z dotčených řízení, pokud takovou dohodu nezakazují pravidla platná pro každé z těchto řízení. Mohou se rovněž dohodnout na rozdělení některých úkolů mezi sebe, pokud takové rozdělení umožňují pravidla platná pro každé z dotčených řízení.

Článek 57

Spolupráce a komunikace mezi soudy

1. Pokud se insolvenční řízení týká dvou nebo více členů skupiny společností, spolupracuje soud, který takové řízení zahájil, s kterýmkoliv jiným soudem, u kterého byl podán návrh na zahájení řízení proti jinému členovi téže skupiny nebo který takové řízení zahájil, a to v rozsahu, v jakém je taková spolupráce vhodná pro usnadnění účelného vedení řízení, není neslučitelná s pravidly, která se na ně vztahují, a nevede ke střetu zájmů. Za tímto účelem mohou soudy případně jmenovat nezávislou osobu nebo subjekt, které budou jednat pod jejich vedením, není-li to neslučitelné s pravidly, která se na ně vztahují.

2. Při provádění spolupráce podle odstavce 1 mohou soudy nebo jakákoli jmenovaná osoba či subjekt jednající jejich jménem uvedené v odstavci 1 spolu přímo komunikovat nebo se navzájem přímo žádat o informace či pomoc pod podmínkou, že tato komunikace respektuje procesní práva účastníků řízení a pravidla důvěrnosti informací.

3. Spolupráci podle odstavce 1 lze provádět všemi prostředky, které soud považuje za vhodné. Může zejména zahrnovat:

- a) koordinaci při jmenování insolvenčních správců;
- b) sdělování informací způsobem, který soud považuje za vhodný;
- c) koordinaci správy majetku a záležitostí členů skupiny a dohledu nad jejich majetkem a záležitostmi;
- d) koordinaci průběhu jednání;
- e) koordinaci schvalování protokolů, je-li to nezbytné.

Článek 58

Spolupráce a komunikace mezi insolvenčními správci a soudy

Insolvenční správce jmenovaný v insolvenčním řízení proti členovi skupiny společností:

- a) spolupracuje a komunikuje s kterýmkoliv soudem, u kterého byl podán návrh na zahájení řízení proti jinému členovi téže skupiny nebo který takové řízení zahájil, a
- b) může takový soud požádat o informace o řízení proti jinému členovi skupiny nebo o pomoc v řízení, ve kterém byl jmenován,

a to v rozsahu, v jakém je taková spolupráce a komunikace vhodná pro usnadnění účelného vedení řízení, nevede ke střetu zájmů a není neslučitelná s pravidly platnými pro daná řízení.

Článek 59

Náklady na spolupráci a komunikaci v řízení proti členům skupiny společností

Náklady na spolupráci a komunikaci podle článků 56 až 60 vzniklé insolvenčnímu správci nebo soudu se považují za náklady jednotlivých řízení.

Článek 60

Pravomoci insolvenčního správce v řízení proti členům skupiny společností

1. Insolvenční správce jmenovaný v insolvenčním řízení, které bylo zahájeno proti členovi skupiny společností, může v rozsahu, v jakém je to vhodné pro usnadnění účelného vedení řízení,
 - a) být slyšen v každém řízení, které bylo zahájeno proti kterémukoliv jinému členovi téže skupiny;
 - b) navrhnout odklad jakéhokoli opatření týkajícího se zpeněžení majetku v řízení, které bylo zahájeno proti kterémukoliv jinému členovi téže skupiny, za podmínky, že
 - i) pro všechny či některé členy skupiny, proti nimž byla zahájena insolvenční řízení, byl navržen restrukturalizační plán podle čl. 56 odst. 2 písm. c), který nabízí přiměřenou naději na úspěch,
 - ii) tento odklad je nezbytný v zájmu zajištění řádného provedení restrukturalizačního plánu,
 - iii) restrukturalizační plán by byl k užítku věřitelů v řízení, v souvislosti s nímž je odklad požadován, a
 - iv) ani insolvenční řízení, pro něž byl jmenován insolvenční správce podle odstavce 1 tohoto článku, ani řízení, pro něž se navrhuje odklad, nepodléhá koordinaci podle oddílu 2 této kapitoly;
 - c) podat návrh na zahájení koordinačního řízení proti skupině v souladu s článkem 61.
2. Soud, který zahájil řízení uvedené v odst. 1 písm. b), odloží v celém rozsahu nebo zčásti jakékoli opatření týkající se zpeněžení majetku v řízení, pokud shledá, že jsou splněny podmínky uvedené v odst. 1 písm. b).

Před nařízením odkladu vyslechne soud insolvenčního správce jmenovaného v řízení, v souvislosti s nímž je přerušeno požadováno. Tento odklad lze nařídít na jakoukoli dobu nepřekračující tři měsíce, kterou soud považuje za vhodnou a která je slučitelná s pravidly platnými pro dané řízení.

Soud, který nařídil odklad, může po insolvenčním správci uvedeném v odstavci 1 požadovat, aby k zajištění zájmů věřitelů v řízení přijal vhodná opatření, která umožňují vnitrostátní právo.

Soud může trvání odkladu prodloužit o takovou další dobu či doby, které považuje za vhodné a které jsou slučitelné s pravidly platnými pro dané řízení, pokud jsou nadále splněny podmínky uvedené v odst. 1 písm. b) bodech ii) až iv) a pokud celková doba odkladu (počáteční doba spolu se všemi případnými prodlouženími) nepřekročí šest měsíců.

ODDÍL 2

Koordinace

Pododdíl 1

Postup

Článek 61

Návrh na zahájení koordinačního řízení proti skupině

1. Insolvenční správce jmenovaný v insolvenčním řízení, jež bylo zahájeno proti některému členovi skupiny, může podat návrh na zahájení koordinačního řízení proti skupině u každého soudu příslušného pro insolvenční řízení vedené proti některému členovi skupiny.

2. Návrh uvedený v odstavci 1 se podává v souladu s podmínkami stanovenými právem, kterým se řídí řízení, v němž byl daný insolvenční správce jmenován.
3. K návrhu podle odstavce 1 se přiloží:
 - a) návrh týkající se osoby, která by měla být jmenována skupinovým koordinátorem (dále jen „koordinátor“), podrobné informace o její způsobilosti podle článku 71, podrobné informace o její odborné kvalifikaci a písemný souhlas této osoby, že bude působit jako koordinátor;
 - b) nástin navrhované koordinace vůči skupině, a zejména odůvodnění toho, že jsou splněny podmínky uvedené v čl. 63 odst. 1;
 - c) seznam insolvenčních správců jmenovaných ve vztahu k členům skupiny a případně soudů a příslušných orgánů zapojených do insolvenčních řízení proti členům skupiny;
 - d) nástin odhadovaných nákladů na navrhovanou koordinaci vůči skupině a odhad podílu těchto nákladů, který by měl uhradit každý člen skupiny.

Článek 62

Pravidlo přednosti

Aniž je dotčen článek 66, byl-li návrh na zahájení koordinačního řízení proti skupině podán u soudů různých členských států, prohlásí se soud, u něhož byl takový návrh podán později, za nepřislušný ve prospěch soudu, u něhož byl takový návrh podán jako první.

Článek 63

Oznámení soudu, u kterého byl návrh podán

1. Soud, u něhož byl podán návrh na zahájení koordinačního řízení proti skupině, oznámí podání tohoto návrhu a navrženého koordinátora co nejdříve insolvenčním správcům jmenovaným ve vztahu k členům skupiny, kteří jsou uvedeni v návrhu podle čl. 61 odst. 3 písm. c), pokud shledá, že
 - a) zahájení takového řízení je vhodné pro usnadnění účelného vedení insolvenčních řízení týkajících se různých členů skupiny;
 - b) je nepravděpodobné, že by věřitel kteréhokoli člena skupiny, který by se měl podle předpokladů řízení účastnit, byl zahrnutím daného člena do tohoto řízení finančně znevýhodněn, a
 - c) navržený koordinátor splňuje požadavky stanovené v článku 71.
2. V oznámení podle odstavce 1 tohoto článku se uvedou prvky stanovené v čl. 61 odst. 3 písm. a) až d).
3. Oznámení podle odstavce 1 se zasílá doporučeným dopisem s doručenkou.
4. Soud, u kterého byl návrh podán, poskytne zapojeným insolvenčním správcům příležitost být ve věci tohoto návrhu slyšeni.

Článek 64

Námítky insolvenčních správců

1. Insolvenční správce jmenovaný ve vztahu ke kterémukoli členovi skupiny může vznést námítky proti:
 - a) zahrnutí insolvenčního řízení, v němž byl jmenován, do koordinačního řízení proti skupině nebo
 - b) navržené osobě koordinátora.
2. Námítky podle odstavce 1 tohoto článku podává insolvenční správce uvedený v odstavci 1 tohoto článku u soudu uvedeného v článku 63 do 30 dní od obdržení oznámení o návrhu na zahájení koordinačního řízení proti skupině.

Námítka může být vznesena prostřednictvím standardního formuláře zavedeného v souladu s článkem 88.

3. Před přijetím rozhodnutí o účasti či neúčasti na koordinaci v souladu s odst. 1 písm. a) získá insolvenční správce veškerá povolení, která mohou být nezbytná podle práva státu, který zahájil řízení, v němž byl insolvenční správce jmenován.

Článek 65

Důsledky námitek proti zahrnutí do koordinačního řízení proti skupině

1. Vznese-li insolvenční správce námitky proti zahrnutí řízení, v němž byl jmenován, do koordinačního řízení proti skupině, není dané řízení do koordinačního řízení proti skupině zahrnuto.
2. Pravomoci soudu uvedené v článku 68 nebo pravomoci koordinátora vyplývající z dotčeného řízení nemají ve vztahu k danému členovi skupiny žádné účinky, ani mu v souvislosti s nimi nevznikají žádné náklady.

Článek 66

Volba soudu pro koordinační řízení proti skupině

1. Shodnou-li se alespoň dvě třetiny všech insolvenčních správců, kteří byli jmenováni v insolvenčních řízeních proti členům skupiny, že pro zahájení koordinačního řízení proti skupině je nejvhodnější soud jiného příslušného členského státu, má tento soud výlučnou příslušnost.
2. Volba soudu se provede na základě společné dohody, která musí být písemná nebo písemně doložena. Tuto volbu lze učinit nejpozději v okamžiku zahájení koordinačního řízení proti skupině podle článku 68.
3. Jakýkoli soud, který není soudem, u něhož byl podán návrh na zahájení koordinačního řízení proti skupině podle odstavce 1, se prohlásí za nepříslušný ve prospěch dotyčného soudu.
4. Návrh na zahájení koordinačního řízení proti skupině se podává u dohodnutého soudu v souladu s článkem 61.

Článek 67

Důsledky námitek proti navrženému koordinátorovi

Jestliže insolvenční správce, který nevznesl námitky proti zahrnutí člena skupiny, ve vztahu k němuž byl jmenován, do koordinačního řízení proti skupině, vznesl námitky proti osobě navržené za koordinátora, může soud od jmenování dané osoby upustit a vyzvat insolvenčního správce, který námitku vznesl, k podání nového návrhu v souladu s čl. 61 odst. 3.

Článek 68

Rozhodnutí o zahájení koordinačního řízení proti skupině

1. Po uplynutí lhůty uvedené v čl. 64 odst. 2 může soud zahájit koordinační řízení proti skupině, pokud shledá, že jsou splněny podmínky podle čl. 63 odst. 1. V takovém případě soud:
 - a) jmenuje koordinátora;
 - b) rozhodne o nástinu koordinace a
 - c) rozhodne o odhadu nákladů a podílech, které mají uhradit členové skupiny.
2. Rozhodnutí o zahájení koordinačního řízení proti skupině se oznámí zúčastněným insolvenčním správcům a koordinátorovi.

Článek 69

Následné zahrnutí do koordinace řízení z podnětu insolvenčních správců

- Po vydání soudního rozhodnutí podle článku 68 může kterýkoli insolvenční správce v souladu se svým vnitrostátním právem požádat o zahrnutí řízení, v němž byl jmenován, do koordinace řízení proti skupině, pokud
 - byla vznesena námitka proti zahrnutí daného insolvenčního řízení do koordinačního řízení proti skupině nebo
 - bylo zahájeno insolvenční řízení proti některému z členů skupiny až poté, co soud zahájil koordinační řízení proti skupině.
- Aniž je dotčen odstavec 4, může koordinátor takové žádosti vyhovět po konzultaci zapojených insolvenčních správců, pokud
 - se při zohlednění toho, v jaké fázi se koordinační řízení proti skupině v okamžiku podání žádosti nachází, domnívá, že jsou splněna kritéria podle čl. 63 odst. 1 písm. a) a b), nebo
 - s tím všichni zapojení insolvenční správci souhlasí v souladu s podmínkami stanovenými jejich vnitrostátním právem.
- Koordinátor uvědomí soud a zúčastněné insolvenční správce o svém rozhodnutí podle odstavce 2 a o jeho důvodech.
- Kterýkoli zúčastněný insolvenční správce nebo kterýkoli insolvenční správce, jehož žádost o zahrnutí do koordinačního řízení proti skupině byla zamítnuta, může rozhodnutí uvedené v odstavci 2 napadnout v souladu s postupem stanoveným právem členského státu, v němž bylo koordinační řízení proti skupině zahájeno.

Článek 70

Doporučení a plán koordinace skupiny

- Insolvenční správci při vedení insolvenčního řízení zohledňují doporučení koordinátora a obsah plánu koordinace skupiny uvedené v čl. 72 odst. 1.
- Insolvenční správce není povinen se doporučeními koordinátora nebo plánem koordinace skupiny zcela nebo zčásti řídit.

Pokud se jimi neřídí, poskytně zdůvodnění, proč tak nečiní, osobám nebo subjektům, které je podle svého vnitrostátního práva povinen informovat, a koordinátorovi.

Pododdíl 2

Obecná ustanovení

Článek 71

Koordinátor

- Koordinátorem musí být osoba, která je podle práva některého z členských států způsobilá jednat jako insolvenční správce.
- Koordinátor nesmí být jedním z insolvenčních správců jmenovaných ve vztahu ke kterémukoli členu skupiny a nesmí se nacházet ve střetu zájmů v souvislosti s členy skupiny, jejich věřiteli a insolvenčními správci jmenovanými ve vztahu ke kterémukoli členu skupiny.

Článek 72

Úkoly a práva koordinátora

- Koordinátor může:
 - stanovit a navrhnout doporučení pro koordinované vedení insolvenčních řízení;
 - navrhnout plán koordinace skupiny, v němž stanoví, popíše a doporučí komplexní soubor opatření vhodných pro integrovaný přístup k řešení úpadku členů skupiny. Plán může obsahovat zejména návrhy týkající se:

- i) opatření, jež by měla být přijata k obnovení hospodářské výkonnosti a finančního zdraví skupiny nebo její části,
 - ii) urovnání sporů v rámci skupiny, pokud jde o transakce uvnitř skupiny a vylučovací žaloby,
 - iii) dohod mezi insolvenčními správci členů skupiny v úpadku.
2. Koordinátor rovněž může:
- a) být slyšen v každém řízení zahájeném proti kterémukoliv jinému členu téže skupiny a účastnit se jej, zejména prostřednictvím účasti na schůzích věřitelů;
 - b) působit jako mediátor při urovnávání jakýchkoli sporů mezi dvěma či více insolvenčními správci členů skupiny;
 - c) předložit a vysvětlit svůj plán koordinace skupiny osobám nebo subjektům, které je podle svého vnitrostátního práva povinen informovat;
 - d) požadovat od kteréhokoli insolvenčního správce informace týkající se kteréhokoli člena skupiny, jež jsou nebo by mohly být užitečné při určování a navrhování strategií a opatření ke koordinaci řízení, a
 - e) navrhnout přerušení řízení zahájeného proti kterémukoli členovi skupiny na dobu až šesti měsíců za podmínky, že je toto přerušeno nezbytné v zájmu zajištění řádného provedení daného plánu a bylo by k užítku věřitelů v řízení, v souvislosti s nímž je požadováno, nebo navrhnout zrušení jakéhokoli probíhajícího přerušování. Tento návrh se podává u soudu, který zahájil řízení, v souvislosti s nímž je přerušování požadováno.
3. Plán uvedený v odst. 1 písm. b) nesmí zahrnovat žádná doporučení ohledně sloučení řízení nebo majetkových podstat.
4. Úkoly ani práva koordinátora vymezené v tomto článku se nevztahují na žádného člena skupiny, který se neúčastní koordinačního řízení proti skupině.
5. Koordinátor plní své povinnosti nestranně a s náležitou péčí.
6. Soudí-li koordinátor, že si plnění jeho úkolů vyžádá výrazný nárůst nákladů v porovnání s odhadem nákladů uvedeným v čl. 61 odst. 3 písm. d), a vždy, pokud náklady překročí 10 % odhadovaných nákladů, koordinátor
- a) o tom neprodleně uvědomí zúčastněné insolvenční správce a
 - b) požádá předem o souhlas soudu, který koordinační řízení proti skupině zahájil.

Článek 73

Jazyky

1. Koordinátor komunikuje s insolvenčním správcem zúčastněného člena skupiny v jazyce, na němž se s insolvenčním správcem dohodl, nebo pokud k žádné takové dohodě nedošlo, v úředním jazyce či jednom z úředních jazyků orgánů Unie a soudu, který řízení proti danému členu skupiny zahájil.
2. Koordinátor komunikuje s jakýmkoli soudem v úředním jazyce použitelném u tohoto soudu.

Článek 74

Spolupráce mezi insolvenčními správci a koordinátorem

1. Insolvenční správci jmenovaní ve vztahu ke členům skupiny a koordinátor navzájem spolupracují v rozsahu, v němž je taková spolupráce slučitelná s pravidly platnými pro daná jednotlivá řízení.
2. Insolvenční správci zejména sdělují koordinátorovi jakékoli informace, které jsou významné pro plnění jeho úkolů.

Článek 75

Odvolání koordinátora

Soud odvolá jmenování koordinátora z vlastního podnětu nebo na návrh insolvenčního správce zúčastněného člena skupiny, pokud koordinátor:

- a) jedná v neprospěch věřitelů některého ze zúčastněných členů skupiny nebo
- b) neplní své povinnosti stanovené v této kapitole.

Článek 76

Dlužník s dispozičními oprávněními

Ustanovení vztahující se podle této kapitoly na insolvenčního správce se přiměřeně použijí i na dlužníka s dispozičními oprávněními.

Článek 77

Náklady a jejich rozdělení

1. Odměna koordinátora musí být přiměřená, odpovídat úkolům, které koordinátor plní, a odrážet přiměřené výdaje.
2. Po dokončení svých úkolů koordinátor vystaví konečné vyúčtování nákladů včetně podílů, které mají uhradit jednotliví členové skupiny, a předloží toto vyúčtování všem zúčastněným insolvenčním správcům a soudu, který koordinační řízení proti skupině zahájil.
3. Pokud insolvenční správci nevnesou námitky do 30 dnů od obdržení vyúčtování uvedeného v odstavci 2, považují se náklady a podíly, které mají jednotliví členové uhradit, za schválené. Vyúčtování se předkládá k potvrzení soudu, který koordinační řízení proti skupině zahájil.
4. V případě námitek rozhodne soud, který koordinační řízení proti skupině zahájil, na návrh koordinátora nebo kteréhokoli zúčastněného insolvenčního správce o nákladech a podílech, které mají uhradit jednotliví členové skupiny, v souladu s kritérii stanovenými v odstavci 1 tohoto článku a při zohlednění odhadu nákladů uvedeného v čl. 68 odst. 1 a případně čl. 72 odst. 6.
5. Kterýkoli zúčastněný insolvenční správce může rozhodnutí uvedené v odstavci 4 napadnout v souladu s postupem stanoveným právem členského státu, v němž bylo zahájeno koordinační řízení proti skupině.

KAPITOLA VI

OCHRANA ÚDAJŮ

Článek 78

Ochrana údajů

1. Na zpracování osobních údajů prováděné v členských státech podle tohoto nařízení se uplatňují vnitrostátní předpisy provádějící směrnici 95/46/ES, pokud nejde o zpracování uvedené v čl. 3 odst. 2 směrnice 95/46/ES.
2. Na zpracování osobních údajů prováděné Komisí podle tohoto nařízení se uplatňuje nařízení (ES) č. 45/2001.

Článek 79

Povinnosti členských států v oblasti zpracování osobních údajů ve vnitrostátních insolvenčních rejstřících

1. Každý členský stát sdělí Komisi jméno či název fyzické či právnické osoby, orgánu veřejné moci, agentury nebo jakéhokoli jiného subjektu určeného vnitrostátním právem k výkonu funkce správce v souladu s čl. 2 písm. d) směrnice 95/46/ES za účelem jeho zveřejnění na portálu evropské e-justice.

2. Členské státy zajistí provedení technických opatření, která zaručí bezpečnost osobních údajů zpracovávaných v jejich vnitrostátních insolvenčních rejstřících uvedených v článku 24.
3. Členské státy odpovídají za ověření toho, že správce určený vnitrostátním právem v souladu s čl. 2 písm. d) směrnice 95/46/ES zajišťuje dodržování zásad kvality údajů, zejména přesnosti a aktuálnosti údajů uchovávaných ve vnitrostátních insolvenčních rejstřících.
4. Členské státy v souladu se směrnicí 95/46/ES odpovídají za shromažďování a uchovávání údajů ve vnitrostátních databázích a za rozhodnutí o zpřístupnění těchto údajů v propojeném rejstříku, který lze konzultovat prostřednictvím portálu evropské e-justice.
5. V rámci informací, které by měly být subjektům údajů poskytnuty s cílem umožnit jim uplatnit svá práva, zejména právo na výmaz údajů, informují členské státy subjekty údajů o době přístupnosti osobních údajů uchovávaných v insolvenčních rejstřících.

Článek 80

Povinnosti Komise v souvislosti se zpracováním osobních údajů

1. Komise vykonává povinnosti správce podle čl. 2 písm. d) nařízení (ES) č. 45/2001 v souladu se svými příslušnými povinnostmi vymezenými v tomto článku.
2. Komise definuje potřebné politiky a uplatňuje vhodná technická řešení za účelem plnění svých povinností v rámci funkce správce.
3. Komise provádí technická opatření nezbytná k zajištění bezpečnosti při přenosu osobních údajů, zejména důvěrnosti a integrity při jejich přenosu do portálu evropské e-justice a z něj.
4. Povinnostmi Komise není dotčena odpovědnost členských států a jiných subjektů za obsah a provoz propojených vnitrostátních databází, které spravují.

Článek 81

Informační povinnosti

Aniž jsou dotčeny informace, které mají být subjektům údajů poskytnuty v souladu s články 11 a 12 nařízení (ES) č. 45/2001, informuje Komise subjekty údajů prostřednictvím zveřejnění na portálu evropské e-justice o úloze, kterou zastává při zpracování dotčených údajů, a o účelu jejich zpracování.

Článek 82

Uchovávání osobních údajů

Pokud jde o informace z propojených vnitrostátních databází, žádné osobní údaje týkající se subjektů údajů nesmějí být uchovávány na portálu evropské e-justice. Veškeré takové údaje se uchovávají ve vnitrostátních databázích provozovaných členskými státy nebo jinými subjekty.

Článek 83

Přístup k osobním údajům prostřednictvím portálu evropské e-justice

Osobní údaje uchovávané ve vnitrostátních insolvenčních rejstřících uvedených v článku 24 jsou přístupné prostřednictvím portálu evropské e-justice po dobu, po kterou jsou přístupné podle vnitrostátního práva.

KAPITOLA VII

PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 84

Časová působnost

1. Ustanovení tohoto nařízení se vztahují pouze na insolvenční řízení zahájená po 26. červnu 2017. Jednání dlužníka učiněná přede dnem použitelnosti tohoto nařízení se i nadále řídí právem, které se na ně vztahovalo v době, kdy byla učiněna.
2. Bez ohledu na článek 91 tohoto nařízení se nařízení (ES) č. 1346/2000 nadále použije na insolvenční řízení, která spadají do oblasti působnosti uvedeného nařízení a která byla zahájena před 26. červnem 2017.

Článek 85

Vztah k mezinárodním smlouvám

1. Toto nařízení nahrazuje, pokud jde o věci jím upravené a pokud se jedná o vztahy mezi členskými státy, mezinárodní smlouvy uzavřené mezi dvěma nebo více členskými státy, zejména:
 - a) Smlouvu mezi Belgií a Francií o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí, rozhodčích nálezů a veřejných listin, podepsanou v Paříži dne 8. července 1899;
 - b) Smlouvu mezi Belgií a Rakouskem o konkursu, vyrovnání a pozastavení plateb (s dodatkovým protokolem ze dne 13. června 1973), podepsanou v Bruselu dne 16. července 1969;
 - c) Smlouvu mezi Belgií a Nizozemskem o územní příslušnosti, úpadku a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí, rozhodčích nálezů a veřejných listin, podepsanou v Bruselu dne 28. března 1925;
 - d) Smlouvu mezi Německem a Rakouskem o konkursu a vyrovnání, podepsanou ve Vídni dne 25. května 1979;
 - e) Smlouvu mezi Francií a Rakouskem o příslušnosti, uznávání a výkonu rozhodnutí v úpadkovém řízení, podepsanou ve Vídni dne 27. února 1979;
 - f) Smlouvu mezi Francií a Itálií o výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, podepsanou v Římě dne 3. června 1930;
 - g) Smlouvu mezi Itálií a Rakouskem o konkursu a vyrovnání, podepsanou v Římě dne 12. července 1977;
 - h) Smlouvu mezi Nizozemským královstvím a Spolkovou republikou Německo o vzájemném uznávání a výkonu soudních rozhodnutí a jiných titulů pro výkon rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, podepsanou v Haagu dne 30. srpna 1962;
 - i) Smlouvu mezi Spojeným královstvím a Belgickým královstvím o vzájemném výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, s protokolem, podepsanou v Bruselu dne 2. května 1934;
 - j) Úmluvu mezi Dánskem, Finskem, Norskem, Švédskem a Islandem o konkursním řízení, podepsanou v Kodani dne 7. listopadu 1933;
 - k) Evropskou úmluvu o některých mezinárodních aspektech konkursního řízení, podepsanou v Istanbulu dne 5. června 1990;
 - l) Úmluvu mezi Federativní lidovou republikou Jugoslávií a Řeckým královstvím o vzájemném uznání a výkonu soudních rozhodnutí, podepsanou v Aténách dne 18. června 1959;
 - m) Dohodu mezi Federativní lidovou republikou Jugoslávií a Rakouskou republikou o vzájemném uznání a výkonu arbitrážních nálezů a arbitrážních urovnání ve věcech obchodních, podepsanou v Bělehradě dne 18. března 1960;

- n) Úmluvu mezi Federativní lidovou republikou Jugoslávií a Italskou republikou o vzájemné soudní spolupráci ve věcech občanských a správních, podepsanou v Římě dne 3. prosince 1960;
- o) Dohodu mezi Socialistickou federativní republikou Jugoslávií a Belgickým královstvím o soudní spolupráci ve věcech občanských a obchodních, podepsanou v Bělehradu dne 24. září 1971;
- p) Úmluvu mezi vládami Jugoslávie a Francie o uznání a výkonu soudních rozhodnutí ve věcech občanských a obchodních, podepsanou v Paříži dne 18. května 1971;
- q) Smlouvu mezi Československou socialistickou republikou a Řeckou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních, podepsanou v Aténách dne 22. října 1980, dosud platnou mezi Českou republikou a Řeckem;
- r) Smlouvu mezi Československou socialistickou republikou a Kyperskou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních, podepsanou v Nikósii dne 23. dubna 1982, dosud platnou mezi Českou republikou a Kyprem;
- s) Smlouvu mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Francouzské republiky o právní pomoci, uznání a výkonu rozhodnutí ve věcech občanských, rodinných a obchodních, podepsanou v Paříži dne 10. května 1984, dosud platnou mezi Českou republikou a Francií;
- t) Smlouvu mezi Československou socialistickou republikou a Italskou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních, podepsanou v Praze dne 6. prosince 1985, dosud platnou mezi Českou republikou a Itálií;
- u) Dohodu mezi Lotyšskou republikou, Estonskou republikou a Litevskou republikou o právní pomoci a právních vztazích, podepsanou v Tallinnu dne 11. listopadu 1992;
- v) Dohodu mezi Estonskem a Polskem o poskytování právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, pracovních a trestních, podepsanou v Tallinnu dne 27. listopadu 1998;
- w) Dohodu mezi Litevskou republikou a Polskou republikou o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, rodinných, pracovních a trestních, podepsanou ve Varšavě dne 26. ledna 1993;
- x) Úmluvu mezi Rumunskou socialistickou republikou a Řeckou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních a její protokoly, podepsané v Bukurešti dne 19. října 1972;
- y) Úmluvu mezi Rumunskou socialistickou republikou a Francouzskou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a obchodních, podepsanou v Paříži dne 5. listopadu 1974;
- z) Dohodu mezi Bulharskou lidovou republikou a Řeckou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních, podepsanou v Aténách dne 10. dubna 1976;
- aa) Dohodu mezi Bulharskou lidovou republikou a Kyperskou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních, podepsanou v Nikósii dne 29. dubna 1983;
- ab) Dohodu mezi vládou Bulharské lidové republiky a vládou Francouzské republiky o vzájemné právní pomoci ve věcech občanských, podepsanou v Sofii dne 18. ledna 1989;
- ac) Smlouvu o právní pomoci v občanských věcech mezi Českou republikou a Rumunskem, podepsanou v Bukurešti dne 11. července 1994;
- ad) Smlouvu mezi Rumunskem a Polskou republikou o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, podepsanou v Bukurešti dne 15. května 1999.

2. Mezinárodní smlouvy uvedené v odstavci 1 se i nadále použijí na řízení, která byla zahájena před vstupem nařízení (ES) č. 1346/2000 v platnost.

3. Toto nařízení se nepoužije:

- a) v žádném členském státě, pokud je neslučitelné se závazky ve věcech úpadku vyplývajícími z mezinárodní smlouvy uzavřené tímto členským státem s jednou nebo více třetími zeměmi před vstupem nařízení (ES) č. 1346/2000 v platnost;
- b) ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska, pokud je neslučitelné se závazky ve věcech úpadku a likvidace společností v platební neschopnosti vyplývajícími z jakýchkoli ujednání v rámci Britského společenství národů platných ke dni vstupu nařízení (ES) č. 1346/2000 v platnost.

Článek 86

Informace o vnitrostátním úpadkovém právu a úpadkovém právu Unie

1. S cílem zpřístupnit informace veřejnosti poskytnou členské státy v rámci Evropské soudní sítě pro občanské a obchodní věci, vytvořené rozhodnutím Rady 2001/470/ES ⁽¹⁾, stručný popis svých vnitrostátních právních předpisů a řízení týkajících se úpadku, a to zejména těch, které se týkají záležitostí uvedených v čl. 7 odst. 2.
2. Členské státy informace uvedené v odstavci 1 pravidelně aktualizují.
3. Komise zpřístupní veřejnosti informace týkající se tohoto nařízení.

Článek 87

Vytvoření propojení rejstříků

Komise přijme prováděcí akty, kterými vytvoří propojení insolvenčních rejstříků, jak je uvedeno v článku 25. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 89 odst. 3.

Článek 88

Vytvoření a následné změny standardních formulářů

Komise přijme prováděcí akty, kterými vytvoří a případně pozmění formuláře uvedené v čl. 27 odst. 4, člancích 54 a 55 a čl. 64 odst. 2. Tyto prováděcí akty se přijímají poradním postupem podle čl. 89 odst. 2.

Článek 89

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen výbor. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 4 nařízení (EU) č. 182/2011.
3. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 90

Ustanovení o přezkumu

1. Nejpozději 27. června 2027 a následně každých pět let předloží Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru zprávu o uplatňování tohoto nařízení. V případě potřeby bude zpráva doprovázena návrhem na změnu tohoto nařízení.
2. Nejpozději 27. června 2022 předloží Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru zprávu o uplatňování koordinačních řízení proti skupinám. V případě potřeby bude zpráva doprovázena návrhem na změnu tohoto nařízení.
3. Nejpozději dne 1. ledna 2016 předloží Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru studii o přeshraničních otázkách v oblasti odpovědnosti a zákazů činnosti vedoucích pracovníků.
4. Nejpozději 27. června 2020 předloží Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru studii týkající se otázky nekalého jednání, kterým si chce dlužník zajistit nejvýhodnější soudiště.

⁽¹⁾ Rozhodnutí Rady 2001/470/ES ze dne 28. května 2001 o vytvoření Evropské soudní sítě pro občanské a obchodní věci (Úř. věst. L 174, 27.6.2001, s. 25).

*Článek 91***Zrušení**

Nařízení (ES) č. 1346/2000 se zrušuje.

Odkazy na zrušené nařízení se považují za odkazy na toto nařízení v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze D tohoto nařízení.

*Článek 92***Vstup v platnost**

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Použije se ode dne 26. června 2017, s výjimkou:

- a) článku 86, který se použije ode dne 26. června 2016;
- b) čl. 24 odst. 1, který se použije ode dne 26. června 2018, a
- c) článku 25, který se použije ode dne 26. června 2019.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné v členských státech v souladu se Smlouvami.

Ve Štrasburku dne 20. května 2015.

Za Evropský parlament
předseda
M. SCHULZ

Za Radu
předsedkyně
Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

PŘÍLOHA A

Insolvenční řízení uvedená v čl. 2 bodě 4

BELGIQUE/BELGIË

- Het faillissement/La faillite,
- De gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord/La réorganisation judiciaire par accord collectif,
- De gerechtelijke reorganisatie door een minnelijk akkoord/La réorganisation judiciaire par accord amiable,
- De gerechtelijke reorganisatie door overdracht onder gerechtelijk gezag/La réorganisation judiciaire par transfert sous autorité de justice,
- De collectieve schuldenregeling/Le règlement collectif de dettes,
- De vrijwillige vereffening/La liquidation volontaire,
- De gerechtelijke vereffening/La liquidation judiciaire,
- De voorlopige ontneming van beheer, bepaald in artikel 8 van de faillissementswet/Le dessaisissement provisoire, visé à l'article 8 de la loi sur les faillites,

БЪЛГАРИЯ

- Производство по несъстоятелност,

ČESKÁ REPUBLIKA

- Konkurs,
- Reorganizace,
- Oddlužení,

DEUTSCHLAND

- Das Konkursverfahren,
- Das gerichtliche Vergleichsverfahren,
- Das Gesamtvollstreckungsverfahren,
- Das Insolvenzverfahren,

EESTI

- Pankrotimenetus,
- Võlgade ümberkujundamise menetlus,

ÉIRE/IRELAND

- Compulsory winding-up by the court,
- Bankruptcy,
- The administration in bankruptcy of the estate of persons dying insolvent,
- Winding-up in bankruptcy of partnerships,
- Creditors' voluntary winding-up (with confirmation of a court),
- Arrangements under the control of the court which involve the vesting of all or part of the property of the debtor in the Official Assignee for realisation and distribution,
- Examinership,
- Debt Relief Notice,
- Debt Settlement Arrangement,
- Personal Insolvency Arrangement,

ΕΛΛΑΔΑ

- Η πτώχευση,
- Η ειδική εκκαθάριση εν λειτουργία,
- Σχέδιο αναδιοργάνωσης,
- Απλοποιημένη διαδικασία επί πτωχεύσεων μικρού αντικειμένου,
- Διαδικασία Εξυγίανσης,

ESPAÑA

- Concurso,
- Procedimiento de homologación de acuerdos de refinanciación,
- Procedimiento de acuerdos extrajudiciales de pago,
- Procedimiento de negociación pública para la consecución de acuerdos de refinanciación colectivos, acuerdos de refinanciación homologados y propuestas anticipadas de convenio,

FRANCE

- Sauvegarde,
- Sauvegarde accélérée,
- Sauvegarde financière accélérée,
- Redressement judiciaire,
- Liquidation judiciaire,

HRVATSKA

- Stečajni postupak,

ITALIA

- Fallimento,
- Concordato preventivo,
- Liquidazione coatta amministrativa,
- Amministrazione straordinaria,
- Accordi di ristrutturazione,
- Procedure di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore (accordo o piano),
- Liquidazione dei beni,

ΚΥΠΡΟΣ

- Υποχρεωτική εκκαθάριση από το Δικαστήριο,
- Εκούσια εκκαθάριση από μέλη,
- Εκούσια εκκαθάριση από πιστωτές,
- Εκκαθάριση με την εποπτεία του Δικαστηρίου,
- Διάταγμα Παραλαβής και πτώχευσης κατόπιν Δικαστικού Διατάγματος,
- Διαχείριση της περιουσίας προσώπων που απεβίωσαν αφερέγγυα,

LATVIJA

- Tiesiskās aizsardzības process,
- Juridiskās personas maksātnespējas process,
- Fiziskās personas maksātnespējas process,

LIETUVA

- Įmonės restruktūrizavimo byla,
- Įmonės bankroto byla,
- Įmonės bankroto procesas ne teismo tvarka,
- Fizinio asmens bankroto procesas,

LUXEMBOURG

- Faillite,
- Gestion contrôlée,
- Concordat préventif de faillite (par abandon d'actif),
- Régime spécial de liquidation du notariat,
- Procédure de règlement collectif des dettes dans le cadre du surendettement,

MAGYARORSZÁG

- Csődeljárás,
- Felszámolási eljárás,

MALTA

- Xoljiment,
- Amministrazzjoni,
- Stralċ volontarju mill-membri jew mill-kredituri,
- Stralċ mill-Qorti,
- Falliment f'każ ta' kummerċjant,
- Proċedura biex kumpanija tirkupra,

NEDERLAND

- Het faillissement,
- De surséance van betaling,
- De schuldsaneringsregeling natuurlijke personen,

ÖSTERREICH

- Das Konkursverfahren (Insolvenzverfahren),
- Das Sanierungsverfahren ohne Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren),
- Das Sanierungsverfahren mit Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren),
- Das Schuldenregulierungsverfahren,
- Das Abschöpfungsverfahren,
- Das Ausgleichsverfahren,

POLSKA

- Postępowanie naprawcze,
- Upadłość obejmująca likwidację,
- Upadłość z możliwością zawarcia układu,

PORTUGAL

- Processo de insolvência,
- Processo especial de revitalização,

ROMÂNIA

- Procedura insolvenței,
- Reorganizarea judiciară,
- Procedura falimentului,
- Concordatul preventiv,

SLOVENIJA

- Postopek preventivnega prestrukturiranja,
- Postopek prisilne poravnave,
- Postopek poenostavljene prisilne poravnave,
- Stečajni postopek: stečajni postopek nad pravno osebo, postopek osebnega stečaja and postopek stečaja zapuščine,

SLOVENSKO

- Konkurzné konanie,
- Reštrukturalizačné konanie,
- Oddĺženie,

SUOMI/FINLAND

- Konkurssi/konkurs,
- Yrityssaneeraus/företagssanering,
- Yksityishenkilön velkajärjestely/skuldsanering för privatpersoner,

SVERIGE

- Konkurs,
- Företagsrekonstruktion,
- Skuldsanering,

UNITED KINGDOM

- Winding-up by or subject to the supervision of the court,
 - Creditors' voluntary winding-up (with confirmation by the court),
 - Administration, including appointments made by filing prescribed documents with the court,
 - Voluntary arrangements under insolvency legislation,
 - Bankruptcy or sequestration.
-

PŘÍLOHA B

Insolvenční správci uvedení v čl. 2 bodě 5

BELGIQUE/BELGIË

- De curator/Le curateur,
- De gedelegeerd rechter/Le juge-délégué,
- De gerechtsmandataris/Le mandataire de justice,
- De schuldbemiddelaar/Le médiateur de dettes,
- De vereffenaar/Le liquidateur,
- De voorlopige bewindvoerder/L'administrateur provisoire,

БЪЛГАРИЯ

- Назначен предварително временен синдик,
- Временен синдик,
- (Постоянен) синдик,
- Служебен синдик,

ČESKÁ REPUBLIKA

- Insolvenční správce,
- Předběžný insolvenční správce,
- Oddělený insolvenční správce,
- Zvláštní insolvenční správce,
- Zástupce insolvenčního správce,

DEUTSCHLAND

- Konkursverwalter,
- Vergleichsverwalter,
- Sachwalter (nach der Vergleichsordnung),
- Verwalter,
- Insolvenzverwalter,
- Sachwalter (nach der Insolvenzordnung),
- Treuhänder,
- Vorläufiger Insolvenzverwalter,
- Vorläufiger Sachwalter,

EESTI

- Pankrotihaldur,
- Ajutine pankrotihaldur,
- Usaldusisik,

ÉIRE/IRELAND

- Liquidator,
- Official Assignee,
- Trustee in bankruptcy,

- Provisional Liquidator,
- Examiner,
- Personal Insolvency Practitioner,
- Insolvency Service,

ΕΛΛΑΔΑ

- Ο σύνδικος,
- Ο εισηγητής,
- Η επιτροπή των πιστωτών,
- Ο ειδικός εκκαθαριστής,

ESPAÑA

- Administrador concursal,
- Mediador concursal,

FRANCE

- Mandataire judiciaire,
- Liquidateur,
- Administrateur judiciaire,
- Commissaire à l'exécution du plan,

HRVATSKA

- Stečajni upravitelj,
- Privremeni stečajni upravitelj,
- Stečajni povjerenik,
- Povjerenik,

ITALIA

- Curatore,
- Commissario giudiziale,
- Commissario straordinario,
- Commissario liquidatore,
- Liquidatore giudiziale,
- Professionista nominato dal Tribunale,
- Organismo di composizione della crisi nella procedura di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore,
- Liquidatore,

ΚΥΠΡΟΣ

- Εκκαθαριστής και Προσωρινός Εκκαθαριστής,
- Επίσημος Παραλήπτης,
- Διαχειριστής της Πτώχευσης,

LATVIJA

- Maksātspējas procesa administrators,

LIETUVA

- Bankroto administratorius,
- Restruktūrizavimo administratorius,

LUXEMBOURG

- Le curateur,
- Le commissaire,
- Le liquidateur,
- Le conseil de gérance de la section d'assainissement du notariat,
- Le liquidateur dans le cadre du surendettement,

MAGYARORSZÁG

- Vagyongfelügyelő,
- Felszámoló,

MALTA

- Amministratur Proviżorju,
- Riċevitur Uffiċjali,
- Stralċjarju,
- Manager Speċjali,
- Kuraturi f'każ ta' proċeduri ta' falliment,
- Kontrollur Speċjali,

NEDERLAND

- De curator in het faillissement,
- De bewindvoerder in de surséance van betaling,
- De bewindvoerder in de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen,

ÖSTERREICH

- Masseverwalter,
- Sanierungsverwalter,
- Ausgleichsverwalter,
- Besonderer Verwalter,
- Einstweiliger Verwalter,
- Sachwalter,
- Treuhänder,
- Insolvenzgericht,
- Konkursgericht,

POLSKA

- Syndyk,
- Nadzorca sądowy,
- Zarządca,

PORTUGAL

- Administrador da insolvência,
- Administrador judicial provisório,

ROMÂNIA

- Practician în insolvență,
- Administrator concordatar,
- Administrator judiciar,
- Lichidator judiciar,

SLOVENIJA

- Upravitelj,

SLOVENSKO

- Predbežný správca,
- Správca,

SUOMI/FINLAND

- Pesänhoitaja/boförvaltare,
- Selvittäjä/utredare,

SVERIGE

- Förvaltare,
- Rekonstruktör,

UNITED KINGDOM

- Liquidator,
 - Supervisor of a voluntary arrangement,
 - Administrator,
 - Official Receiver,
 - Trustee,
 - Provisional Liquidator,
 - Interim Receiver,
 - Judicial factor.
-

PŘÍLOHA C

Zrušené nařízení a jeho následné změny

Nařízení Rady (ES) č. 1346/2000
(Úř. věst. L 160, 30.6.2000, s. 1).

Nařízení Rady (ES) č. 603/2005
(Úř. věst. L 100, 20.4.2005, s. 1).

Nařízení Rady (ES) č. 694/2006
(Úř. věst. L 121, 6.5.2006, s. 1).

Nařízení Rady (ES) č. 1791/2006
(Úř. věst. L 363, 20.12.2006, s. 1).

Nařízení Rady (ES) č. 681/2007
(Úř. věst. L 159, 20.6.2007, s. 1).

Nařízení Rady (ES) č. 788/2008
(Úř. věst. L 213, 8.8.2008, s. 1).

Prováděcí nařízení Rady (EU) č. 210/2010
(Úř. věst. L 65, 13.3.2010, s. 1).

Prováděcí nařízení Rady (EU) č. 583/2011
(Úř. věst. L 160, 18.6.2011, s. 52).

Nařízení Rady (EU) č. 517/2013
(Úř. věst. L 158, 10.6.2013, s. 1).

Prováděcí nařízení Rady (EU) č. 663/2014
(Úř. věst. L 179, 19.6.2014, s. 4).

Akt o podmínkách přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyperské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie

(Úř. věst. L 236, 23.9.2003, s. 33).

PŘÍLOHA D

Srovnávací tabulka

Nařízení (ES) č. 1346/2000	Toto nařízení
Článek 1	Článek 1
Čl. 2 větě	Čl. 2 větě
Čl. 2 písm. a)	Čl. 2 bod 4
Čl. 2 písm. b)	Čl. 2 bod 5
Čl. 2 písm. c)	—
Čl. 2 písm. d)	Čl. 2 bod 6
Čl. 2 písm. e)	Čl. 2 bod 7
Čl. 2 písm. f)	Čl. 2 bod 8
Čl. 2 písm. g) větě	Čl. 2 bod 9 větě
Čl. 2 písm. g) první odrážka	Čl. 2 bod 9 podbod vii)
Čl. 2 písm. g) druhá odrážka	Čl. 2 bod 9 podbod iv)
Čl. 2 písm. g) třetí odrážka	Čl. 2 bod 9 podbod viii)
Čl. 2 písm. h)	Čl. 2 bod 10
—	Čl. 2 body 1 až 3 a 11 až 13
—	Čl. 2 bod 9 podbody i) až iii), v) a vi)
Článek 3	Článek 3
—	Článek 4
—	Článek 5
—	Článek 6
Článek 4	Článek 7
Článek 5	Článek 8
Článek 6	Článek 9
Článek 7	Článek 10
Článek 8	Čl. 11 odst. 1
—	Čl. 11 odst. 2
Článek 9	Článek 12
Článek 10	Čl. 13 odst. 1
—	Čl. 13 odst. 2
Článek 11	Článek 14
Článek 12	Článek 15
Čl. 13 první odrážka	Čl. 16 písm. a)
Čl. 13 druhá odrážka	Čl. 16 písm. b)
Čl. 14 první odrážka	Čl. 17 písm. a)
Čl. 14 druhá odrážka	Čl. 17 písm. b)

Nařízení (ES) č. 1346/2000	Toto nařízení
Čl. 14 třetí odrážka	Čl. 17 písm. c)
Článek 15	Článek 18
Článek 16	Článek 19
Článek 17	Článek 20
Článek 18	Článek 21
Článek 19	Článek 22
Článek 20	Článek 23
—	Článek 24
—	Článek 25
—	Článek 26
—	Článek 27
Čl. 21 odst. 1	Čl. 28 odst. 2
Čl. 21 odst. 2	Čl. 28 odst. 1
Článek 22	Článek 29
Článek 23	Článek 30
Článek 24	Článek 31
Článek 25	Článek 32
Článek 26	Článek 33
Článek 27	Článek 34
Článek 28	Článek 35
—	Článek 36
Článek 29	Čl. 37 odst. 1
—	Čl. 37 odst. 2
—	Článek 38
—	Článek 39
Článek 30	Článek 40
Článek 31	Článek 41
—	Článek 42
—	Článek 43
—	Článek 44
Článek 32	Článek 45
Článek 33	Článek 46
Čl. 34 odst. 1	Čl. 47 odst. 1
Čl. 34 odst. 2	Čl. 47 odst. 2
Čl. 34 odst. 3	—
—	Článek 48
Článek 35	Článek 49
Článek 36	Článek 50
Článek 37	Článek 51

Nařízení (ES) č. 1346/2000	Toto nařízení
Článek 38	Článek 52
Článek 39	Článek 53
Článek 40	Článek 54
Článek 41	Článek 55
Článek 42	—
—	Článek 56
—	Článek 57
—	Článek 58
—	Článek 59
—	Článek 60
—	Článek 61
—	Článek 62
—	Článek 63
—	Článek 64
—	Článek 65
—	Článek 66
—	Článek 67
—	Článek 68
—	Článek 69
—	Článek 70
—	Článek 71
—	Článek 72
—	Článek 73
—	Článek 74
—	Článek 75
—	Článek 76
—	Článek 77
—	Článek 78
—	Článek 79
—	Článek 80
—	Článek 81
—	Článek 82
—	Článek 83
Článek 43	Čl. 84 odst. 1
—	Čl. 84 odst. 2
Článek 44	Článek 85
—	Článek 86
Článek 45	—
—	Článek 87
—	Článek 88

Nařízení (ES) č. 1346/2000	Toto nařízení
—	Článek 89
Článek 46	Čl. 90 odst. 1
—	Čl. 90 odst. 2 až 4
—	Článek 91
Článek 47	Článek 92
Příloha A	Příloha A
Příloha B	—
Příloha C	Příloha B
—	Příloha C
—	Příloha D

SMĚRNICE

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2015/849

ze dne 20. května 2015

o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES a směrnice Komise 2006/70/ES

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 114 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropské centrální banky ⁽¹⁾,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽²⁾,

v souladu s řádným legislativním postupem ⁽³⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Toky peněz získaných nezákonným způsobem mohou poškodit integritu, stabilitu a pověst finančního sektoru a ohrozit vnitřní trh Unie i mezinárodní rozvoj. Praní peněz, financování terorismu a organizovaná trestná činnost jsou nadále závažné problémy, které by měly být řešeny na úrovni Unie. Je nezbytně nutné nejen dále rozvíjet trestněprávní přístup na úrovni Unie, ale současně jej doplnit o cílenou a přiměřenou prevenci využívání finančního systému k praní peněz a financování terorismu, což může přinést komplementární výsledky.
- (2) Spolehlivost, integrita a stabilita úvěrových institucí a finančních institucí a důvěra ve finanční systém jako celek by mohly být vážně ohroženy snahou pachatelů trestné činnosti a jejich společníků zastřít původ výnosů z trestné činnosti nebo směřovat peníze získané zákonným i nezákonným způsobem na teroristické účely. Ti, kdo perou peníze a financují terorismus, by se mohli pokusit zneužít volného pohybu kapitálu a svobody poskytovat finanční služby, jež jsou součástí integrovaného finančního prostoru Unie, aby si svou trestnou činnost usnadnili. Z tohoto důvodu je třeba na úrovni Unie přijmout určitá koordinační opatření. Cíle spočívající v ochraně společnosti před trestnou činností a v ochraně stability a integrity finančního systému Unie by zároveň měly být v rovnováze s potřebou vytvořit právní prostředí, které podnikům umožní růst, aniž by jim vznikaly neúměrné náklady na dodržování předpisů.
- (3) Tato směrnice je čtvrtou směrnicí, která se zabývá hrozbou praní peněz. Směrnice Rady 91/308/EHS ⁽⁴⁾ definovala praní peněz v kontextu trestných činů souvisejících s drogami a uložila povinnosti pouze finančnímu

⁽¹⁾ Úř. věst. C 166, 12.6.2013, s. 2.

⁽²⁾ Úř. věst. C 271, 19.9.2013, s. 31.

⁽³⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 11. března 2014 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a postoj Rady v prvním čtení ze dne 20. dubna 2015 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku). Postoj Evropského parlamentu ze dne 20. května 2015 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku).

⁽⁴⁾ Směrnice Rady 91/308/EHS ze dne 10. června 1991 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz (Úř. věst. L 166, 28.6.1991, s. 77).

sektoru. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/97/ES ⁽¹⁾ rozšířila oblast působnosti směrnice 91/308/EHS z hlediska dotčených trestných činů i z hlediska škály profesí a činností. V červnu 2003 revidoval Finanční akční výbor (FATF) svá doporučení tak, aby se vztahovala i na financování terorismu, a stanovil podrobnější požadavky na zjišťování a ověřování totožnosti klientů, situace, kdy vyšší riziko praní peněz nebo financování terorismu může odůvodnit zesílená opatření, a také situace, kdy snížené riziko může ospravedlnit méně důkladné kontroly. Tyto změny byly zohledněny ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES ⁽²⁾ a směrnici Komise 2006/70/ES ⁽³⁾.

- (4) Praní peněz a financování terorismu často probíhá v mezinárodním měřítku. Opatření přijatá pouze na vnitrostátní úrovni nebo i na úrovni Unie by bez mezinárodní koordinace a spolupráce měla velmi omezené účinky. Opatření přijatá v této oblasti Unii by proto měla být slučitelná s dalšími opatřeními přijatými na mezinárodních fórech a přinejmenším stejně přísná. Činnost Unie by měla i nadále brát v úvahu zejména doporučení FATF a nástroje dalších mezinárodních orgánů činných v boji proti praní peněz a financování terorismu. Za účelem posílení účinného boje proti praní peněz a financování terorismu by měly být příslušné právní akty Unie tam, kde je to vhodné, sladěny s mezinárodními standardy pro boj proti praní peněz a financování terorismu a šíření zbraní hromadného ničení, které 16. února 2012 přijal FATF (dále jen „revidovaná doporučení FATF“).
- (5) Zneužití finančního systému pro směřování peněz získaných nezákonným nebo i zákonným způsobem na teroristické účely navíc představuje zjevné riziko pro integritu, řádné fungování, pověst a stabilitu finančního systému. Preventivní opatření stanovená v této směrnici by tedy měla řešit manipulaci s penězi plynoucími za závažné trestné činnosti i shromažďování peněz nebo majetku pro teroristické účely.
- (6) Při platbách vysokých částek v hotovosti hrozí ve velké míře praní peněz a financování terorismu. S cílem zvýšit ostražitost a zmírnit rizika v souvislosti s takovými platbami by se tato směrnice měla vztahovat na osoby obchodující se zbožím v případech, kdy provádějí nebo přijímají platby v hotovosti ve výši 10 000 EUR nebo více. Členské státy by měly mít možnost přijmout nižší prahové hodnoty, doplňková obecná omezení používání hotovosti a další přísnější ustanovení.
- (7) Používání produktů elektronických peněz je stále více považováno za náhradu bankovních účtů, což navíc k opatřením stanoveným směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/110/ES ⁽⁴⁾ odůvodňuje vztažení povinností v oblasti boje proti praní peněz a financování terorismu i na tyto produkty. Nicméně za určitých okolností, u nichž je prokázáno nízké riziko, a za přísných podmínek riziko zmírňujících by členské státy měly mít možnost produkty elektronických peněz osvobodit od určitých opatření hloubkové kontroly klienta, například od zjišťování a ověřování totožnosti klienta a skutečného majitele, ale nikoli od sledování transakcí či obchodních vztahů. Mezi podmínky zmírňující riziko by měl patřit požadavek, aby byly osvobozené produkty elektronických peněz používány výhradně k nákupu zboží či služeb a aby byla elektronicky uchovávaná částka dostatečně nízká, aby neumožňovala obcházení pravidel v oblasti boje proti praní peněz a financování terorismu. Tímto osvobozením by neměla být dotčena možnost členských států umožnit povinným osobám uplatňovat opatření zjednodušené hloubkové kontroly klienta u jiných produktů elektronických peněz, které představují nižší riziko, v souladu s článkem 15.
- (8) Pokud jde o povinné osoby, na které se vztahuje tato směrnice, mohli by být v příslušných případech za realitní makléře považováni i agenti zprostředkovávající pronájem.

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/97/ES ze dne 4. prosince 2001, kterou se mění směrnice Rady 91/308/EHS o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz (Úř. věst. L 344, 28.12.2001, s. 76).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES ze dne 26. října 2005 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu (Úř. věst. L 309, 25.11.2005, s. 15).

⁽³⁾ Směrnice Komise 2006/70/ES ze dne 1. srpna 2006, kterou se stanoví prováděcí opatření ke směrnici Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES, pokud se jedná o definici politicky exponovaných osob a technická kritéria pro zjednodušené postupy hloubkové kontroly klienta a pro výjimku na základě finanční činnosti vykonávané příležitostně nebo ve velmi omezené míře (Úř. věst. L 214, 4.8.2006, s. 29).

⁽⁴⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/110/ES ze dne 16. září 2009 o přístupu k činnosti institucí elektronických peněz, o jejím výkonu a o omezitelném dohledu nad touto činností, o změně směrnic 2005/60/ES a 2006/48/ES a o zrušení směrnice 2000/46/ES (Úř. věst. L 267, 10.10.2009, s. 7).

- (9) Na právníky definované členskými státy by se měla vztahovat tato směrnice, jestliže se podílejí na finančních nebo podnikových transakcích, včetně poskytování daňového poradenství, v oblastech s největším rizikem, že služeb těchto právníků může být zneužito k praní výnosů z trestné činnosti nebo financování terorismu. Měly by však existovat výjimky z povinnosti oznamovat informace získané před zahájením soudního řízení, v jeho průběhu či po jeho skončení nebo v průběhu zjišťování právního postavení klienta. Právní poradenství by mělo i nadále podléhat povinnosti profesní mlčenlivosti s výjimkou případů, kdy se právník podílí na praní peněz či financování terorismu, právní poradenství je poskytováno za účelem praní peněz či financování terorismu nebo právník si je vědom toho, že klient vyhledal právní poradenství za účelem praní peněz či financování terorismu.
- (10) S přímo srovnatelnými službami by se mělo zacházet stejně, jestliže jsou poskytovány kterýmkoliv z příslušníků profesí, na které se tato směrnice vztahuje. Aby bylo zajištěno dodržování práv zaručených Listinou základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), neměly by oznamovacím povinnostem stanoveným v této směrnici podléhat informace, jež získají auditoři, externí účetní a daňoví poradci, kteří jsou v některých členských státech oprávněni obhajovat nebo zastupovat klienta v soudním řízení nebo zjišťovat právní postavení klienta, při plnění těchto úkolů.
- (11) Je důležité výslovně upozornit, že do širší definice trestné činnosti jsou v této směrnici v souladu s revidovanými doporučeními FATF zahrnuty daňové trestné činy související s přímými a nepřímými daněmi. Vzhledem k tomu, že v jednotlivých členských státech mohou být za trestnou činnost, za niž lze uložit sankce uvedené v čl. 3 bodě 4 písm. f) této směrnice, považovány rozdílné případy porušení daňových povinností, mohou se definice daňových trestných činů mezi právními řády členských států lišit. Přestože účelem této směrnice není definice daňových trestných činů mezi právními řády členských států harmonizovat, měly by členské státy v maximální míře, kterou jejich vnitrostátní právo umožňuje, povolit výměnu informací nebo poskytování pomoci mezi finančními zpravodajskými jednotkami v Unii.
- (12) Je nutné zjistit totožnost kterékoli fyzické osoby, která vlastní právnickou osobu nebo nad ní vykonává kontrolu. V zájmu dosažení skutečné transparentnosti by členské státy měly zajistit, aby bylo pokryto co nejširší spektrum právnických osob založených nebo jinak vytvořených na jejich území. I když zjištění konkrétní výše akciového či vlastnického podílu automaticky nezaručuje nalezení skutečného majitele, měl by to být jeden z důkazních faktorů, které je třeba zohlednit. Členské státy by však měly mít možnost se rozhodnout, že indikátorem vlastnictví nebo kontroly může být nižší procentní podíl.
- (13) Zjišťování a ověřování totožnosti skutečných majitelů by případně mělo být rozšířeno na právnické osoby, jež vlastní jiné právnické osoby, a povinné osoby by měly hledat fyzickou osobu či fyzické osoby, jež prostřednictvím vlastnického podílu nebo jinými prostředky vykonávají konečnou kontrolu nad právnickou osobou, která je klientem. Kontrola jinými prostředky může mimo jiné zahrnovat kritéria kontroly používaná pro účely sestavování konsolidované účetní závěrky, například dohodu s akcionáři či společníky, uplatňování rozhodujícího vlivu nebo pravomoci jmenovat vrcholné vedení. Mohou nastat případy, kdy nelze určit žádnou fyzickou osobu, která právnickou osobu v konečném důsledku vlastní nebo nad ní vykonává kontrolu. V těchto výjimečných případech mohou povinné osoby po vyčerpání všech ostatních prostředků identifikace, a neexistuje-li žádné důvodné podezření, považovat za skutečného majitele či skutečné majitele osobu či osoby ve vrcholném vedení.
- (14) Potřeba přesných a aktuálních informací o skutečném majiteli je klíčovým faktorem při sledování pachatelů trestných činů, kteří by jinak mohli skrýt svou totožnost za korporátní strukturu. Členské státy by proto měly zajistit, aby subjekty zapsané do rejstříku na jejich území v souladu s vnitrostátním právem kromě základních informací, jako jsou název společnosti a adresa, jakož i doklad o vzniku a právní vlastnictví, získaly a měly adekvátní, přesné a současné informace o svém skutečném vlastnictví. K dosažení vyšší transparentnosti v zájmu boje proti zneužívání právnických osob by členské státy měly zajistit, aby byly informace o jejich skutečném vlastnictví uchovávány v centrálním registru mimo danou společnost, v plném souladu s právem Unie. Členské státy mohou k tomuto účelu použít centrální databázi shromažďující informace o skutečném vlastnictví, obchodní rejstřík nebo jiný centrální registr. Členské státy mohou rozhodnout, že za vyplnění informací v registru odpovídají povinné osoby. Členské státy by měly zajistit, aby byly tyto informace ve všech případech k dispozici příslušným orgánům a finančním zpravodajským jednotkám a byly poskytnuty povinným osobám, když provádějí opatření hloubkové kontroly klienta. Rovněž by měly členské státy zajistit, aby byl přístup k informacím o skutečném vlastnictví poskytnut v souladu s pravidly o ochraně údajů dalším osobám, které

mohou v souvislosti s praním peněz, financováním terorismu a souvisejícími predikativními trestnými činy jako korupce, daňové trestné činy a podvody prokázat oprávněný zájem. Osoby, které oprávněný zájem prokážou, by měly mít přístup k informacím o povaze a rozsahu skutečné držené účasti v podobě její přibližné váhy.

- (15) Za tímto účelem by členské státy měly mít možnost podle vnitrostátního práva umožnit přístup, který je širší než přístup stanovený touto směrnicí.
- (16) Včasný přístup k informacím o skutečném vlastnictví by měl být zajištěn způsobem, který zabrání jakémukoli riziku toho, že dotčená společnost bude varována.
- (17) K zajištění rovných podmínek pro různé právní formy by i svěřenští správci měli mít povinnost získat, držet a poskytovat povinným osobám provádějícím opatření hloubkové kontroly klienta informace o skutečném vlastnictví a povinnost sdělit tyto informace centrálnímu registru nebo centrální databázi a měli by povinné osoby informovat o svém postavení. Rovnocenným požadavkům by měly podléhat i právnické osoby typu nadací a právní uspořádání obdobná svěrenským fondům.
- (18) Tato směrnice by se měla uplatňovat i na činnosti povinných osob, které jsou vykonávány na internetu.
- (19) Nové technologie poskytují podnikům i klientům řešení, jež mohou ušetřit čas i náklady, a měly by proto být při posuzování rizika zohledněny. V boji proti novým a inovativním způsobům praní peněz by měly být příslušné orgány i povinné osoby proaktivní.
- (20) Zástupci Unie v řídicích orgánech Evropské banky pro obnovu a rozvoj (EBRD) se vybízejí k tomu, aby prováděli tuto směrnici a na internetových stránkách EBRD zveřejňovali politiky boje proti praní peněz a financování terorismu, včetně podrobných postupů, které by byly praktickým naplněním této směrnice.
- (21) Využívání služeb odvětví hazardních her k praní výnosů z trestné činnosti je znepokojující. V zájmu zmírnění rizik spojených se službami hazardních her by tato směrnice měla pro poskytovatele těchto služeb, s nimiž je spojeno vyšší riziko, stanovit povinnost provádět opatření hloubkové kontroly klienta u jednotlivých transakcí ve výši 2 000 EUR nebo více. Členské státy by měly zajistit, aby povinné osoby používaly stejnou prahovou hodnotu na výběr výher, peněžité sázky, a to i prostřednictvím nákupu a výměny hracích známek, nebo obojí. Poskytovatelé služeb hazardních her ve fyzických prostorách, jako jsou kasina a herny, by měli zajistit, aby hloubkovou kontrolu klienta, v případě že probíhá v místě vstupu do těchto prostor, bylo možné propojit s transakcemi prováděnými v těchto prostorách klientem. Za okolností, u nichž je prokázáno nízké riziko, by však členské státy měly mít možnost určité služby hazardních her od některých nebo veškerých požadavků podle této směrnice osvobodit. Použití osvobození členským státem by však mělo být zvažováno pouze za přísně omezených a zdůvodněných okolností, a pokud jsou rizika praní peněz a financování terorismu nízká. Tato osvobození by měla podléhat zvláštnímu posouzení rizik zohledňujícímu i míru zranitelnosti dotčených transakcí. Měla by být oznamována Komisi. Členské státy by ve svém posouzení rizik měly uvést, jak zohlednily veškerá relevantní zjištění, jež Komise uvedla ve zprávách vydaných v rámci nadnárodního posuzování rizik.
- (22) Riziko praní peněz a financování terorismu není ve všech případech stejné. Proto by se měl použít holistický přístup založený na posouzení rizik. Přístup založený na posouzení rizik není pro členské státy a povinné osoby nepřiměřeně liberální možností. Zahrnuje užití rozhodování, které vychází z důkazů, s cílem účinněji zaměřit rizika praní peněz a financování terorismu, jimž Unie čelí, a ty, kdo v ní působí.
- (23) Je nutné, aby členské státy i Unie podpořily přístup založený na posouzení rizik s cílem identifikovat rizika praní peněz a financování terorismu, která jim hrozí, porozumět jim a zmírnovat je. Význam nadnárodního přístupu k identifikaci rizik byl uznán na mezinárodní úrovni a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví), zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010⁽¹⁾, Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění), zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1094/2010⁽²⁾, a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy),

(¹) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/78/ES (Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 12).

(²) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1094/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/79/ES (Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 48).

zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 ⁽¹⁾ by měly mít za úkol vyjádřit prostřednictvím společného výboru stanovisko k rizikům ohrožujícím finanční sektor Unie.

- (24) Komise má dobré předpoklady k tomu, aby vyhodnocovala konkrétní přeshraniční rizika, která by mohla mít dopad na vnitřní trh, která jednotlivé členské státy nemohou identifikovat a proti kterým nemohou účinně bojovat. Proto by jí měl být svěřen úkol koordinovat posuzování rizik souvisejících s přeshraničními činnostmi. Pro účinnost tohoto procesu je nezbytné zapojení příslušných odborníků, jako jsou Odborná skupina pro praní peněz a financování terorismu a zástupci finančních zpravodajských jednotek, jakož i tam, kde je to vhodné, dalších subjektů na úrovni Unie. Významným zdrojem informací pro celý proces jsou také posouzení rizik prováděná členskými státy a zkušenosti členských států. Komise by při tomto posuzování přeshraničních rizik neměla zpracovávat osobní údaje. Údaje by v každém případě měly být plně anonymizovány. Vnitrostátní a unijní orgány dozoru nad ochranou údajů by měly být zapojeny pouze tehdy, pokud má posuzování rizika praní peněz a financování terorismu dopad na ochranu soukromí a údajů fyzických osob.
- (25) Výsledky posouzení rizik by tam, kde je to vhodné, měly být k dispozici povinným osobám včas, aby mohly identifikovat, chápat, řídit a zmírňovat svá vlastní rizika.
- (26) V zájmu ještě větší identifikace, chápání, řízení a zmírnění rizik na úrovni Unie by členské státy navíc měly zpřístupnit výsledky svého posouzení rizik sobě navzájem, Komisi a Evropskému orgánu pro bankovníctví, Evropskému orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění a Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy (společně dále jen „evropské orgány dohledu“).
- (27) Při uplatňování této směrnice je vhodné vzít v úvahu charakteristiky a potřeby menších povinných osob, které spadají do oblasti její působnosti, a zajistit vhodné zacházení, jež odpovídá jejich zvláštním potřebám a povaze jejich podnikání.
- (28) V zájmu ochrany řádného fungování finančního systému Unie a vnitřního trhu před praním peněz a financováním terorismu by měla být Komisi svěřena pravomoc přijímat akty v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování Evropské unie s cílem určit jurisdikce třetích zemí, které mají ve svých vnitrostátních režimech pro boj proti praní peněz a financování terorismu strategické nedostatky (dále jen „vysoce rizikové třetí země“). Vzhledem k tomu, že se hrozby spojené s praním peněz a financováním terorismu neustále mění, což je usnadněno vývojem technologií a prostředků, které mají pachatelé trestné činnosti k dispozici, je nezbytné právní rámec týkající se vysoce rizikových třetích zemí neustále přizpůsobovat, aby efektivně řešil rizika stávající a bránil vzniku rizik nových. Komise by měla zohledňovat informace od mezinárodních organizací a tvůrců standardů v oblasti boje proti praní peněz a financování terorismu, jako jsou veřejná prohlášení FATF, zprávy ze vzájemného hodnocení nebo z podrobného hodnocení nebo zveřejněné navazující zprávy, a na základě změn z nich vyplývajících svá posouzení případně upravit.
- (29) Členské státy by měly přinejmenším stanovit, aby při jednání s osobami usazenými ve vysoce rizikových třetích zemích určených Komisí uplatňovaly povinné osoby opatření zesílené hloubkové kontroly klienta. Spoléhání se na třetí osoby usazené v těchto vysoce rizikových zemích by rovněž mělo být zakázáno. Země, které na tomto seznamu uvedeny nejsou, by však neměly být automaticky považovány za země s účinnými systémy pro boj proti praní peněz a financování terorismu a osoby usazené v těchto zemích by měly být posuzovány při zohlednění míry rizika.
- (30) Riziko samotné je proměnlivé a proměnné mohou samy o sobě nebo v kombinaci zvýšit nebo snížit potenciální rizika, což má dopad na odpovídající úroveň preventivních opatření, jako jsou opatření hloubkové kontroly klienta. Mohou tedy nastat okolnosti, za kterých je třeba uplatnit zesílenou hloubkovou kontrolu, a jiné, kdy může být vhodná zjednodušená hloubková kontrola.
- (31) Je třeba uznat, že určité situace představují větší riziko praní peněz nebo financování terorismu. Ačkoliv by měla být zjištěna totožnost a obchodní profil všech klientů, existují případy, kdy jsou zapotřebí zvláště přísné postupy pro zjištění a ověření totožnosti klienta.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/77/ES (Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 84).

- (32) To platí zejména o vztazích s fyzickými osobami, které zastávají nebo zastávaly významné veřejné funkce v Unii i mimo ni, zejména s fyzickými osobami ze zemí, kde je rozšířena korupce. Takové vztahy mohou vystavit finanční sektor zvláště významnému riziku ztráty pověsti a právním rizikům. Mezinárodní úsilí o potírání korupce rovněž odůvodňuje potřebu věnovat těmto osobám zvláštní pozornost a použít odpovídající opatření zesílené hloubkové kontroly klienta v případě osob, které zastávají nebo zastávaly významné veřejné funkce v tuzemsku nebo v zahraničí, a vysoce postavených osob v mezinárodních organizacích.
- (33) Požadavky týkající se politicky exponovaných osob mají preventivní a nikoli trestněprávní povahu a neměly by být vykládány tak, aby uvedené osoby stigmatizovaly, jako by byly zapojeny do trestné činnosti. Odmítnutí obchodního vztahu s osobou pouze na základě zjištění, že je politicky exponována, je v rozporu se zněním i účelem této směrnice i revidovaných doporučení FATF.
- (34) Získání souhlasu vrcholného vedení s navázáním obchodních vztahů vždy nutně neznamená získání souhlasu představenstva. Mělo by být možné, aby takový souhlas uděлил někdo, kdo je dostatečně obeznámen s expozicí instituce vůči riziku praní peněz a financování terorismu a v dostatečném postavení na to, aby přijímal rozhodnutí, jež ovlivní její expozici vůči riziku.
- (35) Aby se zamezilo opakování postupů pro zjišťování totožnosti klientů vedoucímu ke zdržením a neefektivnosti v podnikání, je vhodné, při dodržení odpovídajících ochranných opatření, umožnit klientům, jejichž identifikace již byla provedena jinde, aby byli povinným osobám představeni. V případech, kdy povinná osoba přebírá identifikaci od třetí osoby, měla by konečnou odpovědnost za hloubkovou kontrolu klienta nést povinná osoba, jíž je klient představen. Třetí osoba nebo osoba, která klienta představila, by měla nadále odpovídat za dodržení této směrnice, včetně požadavku na oznámení podezřelých transakcí a uchování záznamů, pokud udržuje s klientem vztah, který je předmětem této směrnice.
- (36) V případě smluvních vztahů zastoupení nebo externího poskytování služeb mezi povinnými osobami a externími osobami, na které se tato směrnice nevztahuje, by mohly jakékoli povinnosti v rámci boje proti praní peněz a financování terorismu těmto zastupujícím subjektům nebo externím poskytovatelům služeb, kteří jsou součástí povinných osob, vyplynout pouze ze smlouvy mezi stranami, a nikoli z této směrnice. Za soulad s touto směrnicí by tudíž nadále měla primárně odpovídat povinná osoba.
- (37) Všechny členské státy zřídily nebo mají zřídit provozně nezávislé a samostatné finanční zpravodajské jednotky, aby shromažďovaly a analyzovaly informace, které obdrží, s cílem odhalit vazby mezi podezřelými transakcemi a související trestnou činností za účelem předcházení a potírání praní peněz a financování terorismu. Provozní nezávislost a samostatnost finančních zpravodajských jednotek by měla znamenat, že tyto jednotky mají pravomoc a schopnost vykonávat své funkce volně, včetně samostatného rozhodování o tom, zda konkrétní informace analyzovat, žádat o ně a šířit je. Podezřelé transakce a další informace týkající se praní peněz, souvisejících predikativních trestných činů a financování terorismu by měly být oznamovány finanční zpravodajské jednotce, která by měla sloužit jako národní ústřední jednotka pro shromažďování, analýzu a předávání výsledků svých analýz příslušným orgánům. Oznámeny by měly být veškeré podezřelé transakce, včetně pokusů o ně, bez ohledu na jejich výši. Součástí oznámených informací by mohly být také informace založené na prahových hodnotách.
- (38) Odchylně od všeobecného zákazu provádět podezřelé transakce by povinné osoby měly mít možnost provádět podezřelé transakce předtím, než uvědomí příslušné orgány, pokud neprovedení transakce není možné nebo pokud by se jím mohlo zmařit úsilí o stíhání osob, které mají z domnělého praní peněz nebo financování terorismu prospěch. Tím by však neměly být dotčeny mezinárodní závazky přijaté členskými státy v souladu s příslušnými rezolucemi Rady bezpečnosti Organizace spojených národů neprodleně zmrazit finanční prostředky nebo jiný majetek teroristů, teroristických organizací nebo těch, kdo terorismus financují.
- (39) Pro určité povinné osoby by členské státy měly mít možnost určit vhodný orgán stavovské samosprávy jako orgán, který bude v prvé řadě informován namísto finanční zpravodajské jednotky. V souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva představuje způsob, kdy je jako první informován orgán stavovské samosprávy, důležitou zárukou, jak chránit základní práva, pokud jde o oznamovací povinnost vztahující se na právníky. Členské státy by měly stanovit prostředky a způsob, jak zajistit ochranu profesní mlčenlivosti, důvěrnosti a soukromí.
- (40) Pokud se členský stát rozhodne určit takový orgán stavovské samosprávy, může povolit nebo požadovat, aby tento orgán nepředával finanční zpravodajské jednotce informace získané od jím zastupovaných osob, které tyto

osoby obdržely od svého klienta nebo které o něm získaly během zjišťování jeho právního postavení, během jeho obhajoby nebo zastupování v soudním řízení nebo v souvislosti s takovým řízením, včetně poradenství ohledně zahájení takového řízení nebo vyhnutí se takovému řízení, ať jsou tyto informace obdrženy nebo získány před zahájením tohoto řízení, v jeho průběhu, nebo po jeho skončení.

- (41) Vyskytla se řada případů, kdy zaměstnanci, kteří oznámili své podezření na praní peněz, byli vystaveni hrozbám nebo nepřátelskému jednání. I když tato směrnice nemůže zasahovat do soudních řízení členských států, je vyřešení této otázky zásadní pro účinnost systému pro boj proti praní peněz a financování terorismu. Členské státy by si měly být tohoto problému vědomy a měly by učinit všechno, co je v jejich silách, aby jednotlivce včetně zaměstnanců a zástupců povinné osoby před takovými hrozbami nebo nepřátelským jednáním ochránily, a měly by v souladu s vnitrostátním právem poskytnout náležitou ochranu těmto osobám, zejména pokud jde o jejich právo na ochranu osobních údajů a právo na účinnou soudní ochranu a zastoupení.
- (42) Na zpracování osobních údajů pro účely této směrnice se použije směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ⁽¹⁾, jak je provedena ve vnitrostátním právu. Na zpracování osobních údajů pro účely této směrnice orgány a institucemi Unie se použije nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ⁽²⁾. Boj proti praní peněz a financování terorismu uznávají všechny členské státy jako důležitou otázku veřejného zájmu. Tato směrnice se nedotýká ochrany osobních údajů, které jsou zpracovávány v rámci policejní a justiční spolupráce v trestních věcech, včetně rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV ⁽³⁾, jak je provedeno ve vnitrostátním právu.
- (43) Je naprosto nezbytné, aby sladování této směrnice s revidovanými doporučeními FATF probíhalo v plném souladu s právem Unie, zejména pokud jde o právo Unie v oblasti ochrany údajů a ochranu základních práv zakotvených v Listině. Konkrétní aspekty provádění této směrnice se týkají sběru, analýzy, uchovávání a sdílení údajů. Uvedené zpracování osobních údajů by mělo být povoleno při plném dodržení základních práv a pouze pro účely stanovené v této směrnici a činnosti podle této směrnice vyžadované, jako jsou provedení hloubkové kontroly klienta, průběžné sledování, šetření a oznámení neobvyklých a podezřelých transakcí, identifikace skutečného majitele právnické osoby nebo právního uspořádání, identifikace politicky exponované osoby, sdílení informací příslušnými orgány a sdílení informací úvěrovými institucemi a finančními institucemi a dalšími povinnými osobami. Shromáždění a následné zpracování osobních údajů povinnými osobami by se mělo omezit na to, co je nezbytné pro účely dodržení požadavků této směrnice, a osobní údaje by neměly být dále zpracovávány způsobem neslučitelným s uvedeným účelem. Zejména další zpracování osobních údajů ke komerčním účelům by mělo být přísně zakázáno.
- (44) Revidovaná doporučení FATF ukazují, že k tomu, aby byly povinné osoby schopny plně spolupracovat s příslušnými orgány za účelem předcházení, odhalování nebo vyšetřování praní peněz a financování terorismu a urychleně vyhovět jejich žádostem o informace, měly by nezbytné informace získané prostřednictvím opatření hloubkové kontroly klienta a záznamů o transakcích uchovávat alespoň po dobu pěti let. Aby se předešlo rozdílným přístupům a byly splněny požadavky na ochranu osobních údajů a právní jistotu, měla by být tato doba uchovávání stanovena na pět let od ukončení obchodního vztahu nebo od příležitostné transakce. Je-li to však nezbytné pro účely předcházení, odhalování nebo vyšetřování praní peněz a financování terorismu, měly by členské státy po posouzení nezbytnosti a přiměřenosti mít možnost povolit nebo požadovat, aby byly záznamy uchovávány dále, avšak nikoli po dobu delší než dalších pět let, aniž by tím byly dotčeny vnitrostátní trestně-právní předpisy týkající se důkazů použitelné pro probíhající vyšetřování trestné činnosti a soudní řízení. Členské státy by měly vyžadovat zavedení zvláštních záruk k zajištění bezpečnosti údajů a měly by určit, které osoby nebo kategorie osob či orgány by měly mít k uchovávaným údajům výhradní přístup.
- (45) Pro zajištění náležitého a efektivního výkonu spravedlnosti v průběhu provádění této směrnice ve vnitrostátním právu členských států a pro její bezproblémovou interakci s procesním právem členských států by informace a dokumenty týkající se probíhajících soudních řízení za účelem předcházení, odhalování nebo vyšetřování

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2008/977/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o ochraně osobních údajů zpracovávaných v rámci policejní a justiční spolupráce v trestních věcech (Úř. věst. L 350, 30.12.2008, s. 60).

možného praní peněz nebo financování terorismu, která v členských státech probíhají ke dni vstupu této směrnice v platnost, měly být uchovávány po dobu pěti let od uvedeného dne, přičemž tuto dobu by mělo být možné prodloužit o dalších pět let.

- (46) Na osobní údaje zpracovávané pro účely této směrnice se vztahují práva přístupu k údajům pro subjekty údajů. Přístup subjektu údajů k jakýmkoli informacím souvisejícím s oznámením podezřelé transakce by však vážně ohrozil účinnost boje proti praní peněz a financování terorismu. Lze proto odůvodnit výjimky z tohoto práva a jeho omezení v souladu s článkem 13 směrnice 95/46/ES a případně článkem 20 nařízení (ES) č. 45/2001. Subjekt údajů má právo požádat, aby orgán dozoru uvedený v článku 28 směrnice 95/46/ES nebo případně evropský inspektor ochrany údajů prověřil zákonnost zpracování údajů, a má podle článku 22 uvedené směrnice právo na soudní přezkum. Orgán dozoru uvedený v článku 28 směrnice 95/46/ES může rovněž konat z moci úřední. Aniž jsou dotčena omezení práva na přístup, měl by být orgán dozoru schopen informovat subjekt údajů o tom, že provedl všechny nezbytné kontroly, a o jejich výsledku, pokud jde o zákonnost dotyčného zpracování údajů.
- (47) Tato směrnice se nevztahuje na osoby, jejichž jedinou činností je převádění dokumentů v listinné podobě na elektronické údaje a které jednájí na základě smlouvy s úvěrovou institucí nebo finanční institucí, ani na osoby, jejichž jedinou činností je poskytování komunikačních nebo jiných podpůrných systémů pro převody finančních prostředků nebo systémů pro clearing a vypořádacích systémů úvěrovým institucím nebo finančním institucím.
- (48) Praní peněz a financování terorismu jsou mezinárodní problémy a snaha o jejich potírání by měla být celosvětová. Pokud mají úvěrové instituce a finanční instituce Unie pobočky a dceřiné podniky ve třetích zemích, v nichž jsou požadavky v této oblasti méně přísné než v členských státech, měly by s cílem vyhnout se uplatňování velmi odlišných norem v rámci jedné instituce nebo skupiny institucí používat na tyto pobočky a dceřiné podniky normy Unie, nebo pokud použití takových norem není možné, upozornit příslušné orgány domovského členského státu.
- (49) Povinným osobám by, pokud je to proveditelné, měla být poskytnuta zpětná vazba o užitečnosti oznámení podezřelých transakcí, která činí, a o následných opatřeních. Aby to bylo možné a členské státy mohly hodnotit účinnost svých systémů pro boj proti praní peněz a financování terorismu, měly by vést příslušné statistiky a zlepšovat jejich kvalitu. Za účelem dalšího zlepšení kvality a souladu statistických údajů shromážděných na úrovni Unie by Komise měla sledovat situaci v Unii v oblasti boje proti praní peněz a financování terorismu a pravidelně zveřejňovat přehledy.
- (50) Požadují-li členské státy od vydavatelů elektronických peněz a poskytovatelů platebních služeb, kteří jsou usazeni na jejich území v jiné formě, než je pobočka, a jejichž ústředí se nachází v jiném členském státě, určení ústředního kontaktního místa na jejich území, měly by mít možnost vyžadovat, aby toto ústřední kontaktní místo zajišťovalo jménem instituce, která je určila, že dané provozovny dodržují pravidla v oblasti boje proti praní peněz a financování terorismu. Tyto členské státy by rovněž měly zajistit, aby byl tento požadavek přiměřený a nepřesahoval rámec toho, co je nezbytné k dosažení cíle, kterým je dodržování pravidel v oblasti boje proti praní peněz a financování terorismu, a to i usnadněním příslušného dohledu.
- (51) Příslušné orgány by měly zajistit, aby v případě směnárén, provozoven poskytujících proplácení šeků, poskytovatelů svěřenských služeb nebo služeb pro obchodní společnosti a poskytovatelů služeb hazardních her byly osoby, které skutečně řídí podnikání takových subjektů, a skuteční majitelé takových subjektů vhodní a způsobilí. Kritéria ke stanovení, zda osoba je vhodná a způsobilá, by měla alespoň odrážet nutnost chránit takové subjekty před zneužitím vedením nebo skutečnými majiteli k účelům trestné činnosti.
- (52) Má-li povinná osoba provozovny v jiném členském státě, včetně těch, které provozuje prostřednictvím sítě zástupců, měl by příslušný orgán domovského členského státu odpovídat za dohled nad tím, jak povinná osoba uplatňuje skupinové strategie a postupy v oblasti boje proti praní peněz a financování terorismu. Součástí toho by mohly být návštěvy na místě v provozovnách v jiném členském státě. Příslušný orgán domovského členského státu by měl úzce spolupracovat s příslušným orgánem hostitelského členského státu a informovat jej o veškerých problémech, které by mohly mít vliv na posouzení toho, jak daná provozovna dodržuje hostitelova pravidla v oblasti boje proti praní peněz a financování terorismu.

- (53) Má-li povinná osoba provozovny v jiném členském státě, včetně těch, které provozuje prostřednictvím sítě zástupců nebo osob distribuujících elektronické peníze podle čl. 3 odst. 4 směrnice 2009/110/ES, odpovídá příslušný orgán hostitelského členského státu za prosazování dodržování pravidel v oblasti boje proti praní peněz a financování terorismu provozovnou; toto prosazování uskutečňuje podle potřeby též prostřednictvím kontrol na místě a dálkového sledování a prostřednictvím vhodných a přiměřených opatření k řešení závažných porušení uvedených požadavků. Příslušný orgán hostitelského členského státu by měl úzce spolupracovat s příslušným orgánem domovského členského státu a měl by jej informovat o veškerých problémech, které by mohly mít vliv na posouzení toho, jak povinná osoba uplatňuje skupinové strategie a postupy v oblasti boje proti praní peněz a financování terorismu. V zájmu odstranění závažných porušení pravidel v oblasti boje proti praní peněz a financování terorismu, která vyžadují okamžitou nápravu, by měl mít příslušný orgán hostitelského členského státu možnost – je-li to vhodné, za pomoci příslušného orgánu domovského členského státu nebo ve spolupráci s ním – uplatnit vhodná a přiměřená dočasná nápravná opatření, která může za obdobných okolností uplatnit u povinných osob ve své pravomoci, aby takové závažné nedostatky vyřešil.
- (54) Koordinace a spolupráce mezi finančními zpravodajskými jednotkami jsou vzhledem k nadnárodní povaze praní peněz a financování terorismu nanejvýš důležité. V zájmu lepší koordinace a spolupráce, a zejména k zajištění toho, aby se oznámení podezřelých transakcí dostala k finanční zpravodajské jednotce členského státu, který jich nejlépe využije, stanoví tato směrnice podrobná pravidla.
- (55) Od roku 2006 působí neformální skupina složená ze zástupců finančních zpravodajských jednotek, označovaná jako Platforma finančních zpravodajských jednotek EU, která je využívána k usnadnění spolupráce mezi finančními zpravodajskými jednotkami a výměně názorů na otázky související se spoluprací, jako jsou účinná spolupráce mezi finančními zpravodajskými jednotkami navzájem a s finančními zpravodajskými jednotkami třetích zemí, společná analýza přeshraničních případů, jakož i trendy a faktory související s posuzováním rizik praní peněz a financování terorismu na vnitrostátní a nadnárodní úrovni.
- (56) Zdokonalování výměny informací mezi finančními zpravodajskými jednotkami v Unii je zvláště důležité k tomu, aby se čelilo nadnárodnímu charakteru praní peněz a financování terorismu. Členské státy by měly podpořit využití bezpečných zařízení pro výměnu informací, zejména decentralizovanou počítačovou síť FIU.net či její nástupce (dále jen „FIU.net“) a techniky, které FIU.net nabízí. Měla by být povolena prvotní výměna informací mezi finančními zpravodajskými jednotkami k analytickým účelům, pokud jde o informace, které souvisejí s praním peněz nebo financováním terorismu a které nejsou dále zpracovávány či šířeny, ledaže by tato výměna informací byla v rozporu se základními zásadami vnitrostátního práva. Výměnou informací o případech, které podle finančních zpravodajských jednotek mohou zahrnovat daňové trestné činy, by neměla být dotčena výměna informací v daňové oblasti v souladu se směrnicí Rady 2011/16/EU⁽¹⁾ nebo v souladu s mezinárodními standardy o výměně informací a správní spolupráci v daňových záležitostech.
- (57) Aby mohly povinné osoby úplně a rychle zodpovědět dotazy finančních zpravodajských jednotek, potřebují mít k dispozici účinné systémy, které jim umožní plný a včasný přístup zabezpečenými a důvěrnými kanály k informacím o obchodních vztazích, jež udržují nebo udržovaly s konkrétními osobami. V souladu s právem Unie i vnitrostátním právem by členské státy například mohly zvážit zavedení systémů bankovních rejstříků či elektronických systémů vyhledávání dat, jež by finančním zpravodajským jednotkám poskytovaly přístup k informacím o bankovních účtech, aniž je v příslušných případech dotčeno soudní povolování. Rovněž by členské státy mohly zvážit zřízení mechanismů k zajištění toho, aby příslušné orgány měly k dispozici postupy pro identifikaci aktiv bez předchozího upozornění majitele.
- (58) Členské státy by měly své příslušné orgány podporovat v tom, aby poskytovaly rychle, konstruktivně a účinně co nejširší spektrum přeshraniční spolupráce pro účely této směrnice, aniž jsou dotčena jakákoli pravidla nebo postupy pro soudní spolupráci v trestních věcech. Především by měly členské státy zajistit, aby si jejich finanční zpravodajské jednotky z vlastního podnětu nebo na vyžádání volně vyměňovaly informace s finančními zpravodajskými jednotkami ze třetích zemí, s ohledem na právo Unie a na zásady výměny informací vypracované Egmontskou skupinou finančních zpravodajských jednotek.
- (59) Význam boje proti praní peněz a financování terorismu by měl vést k tomu, aby členské státy ve vnitrostátních právních předpisech stanovily za nedodržení vnitrostátních předpisů k provedení této směrnice účinné, přiměřené a odrazující správní sankce a opatření. Členské státy mají v současné době zavedenu širokou škálu správních sankcí a opatření za porušení klíčových preventivních ustanovení. Tato různorodost by mohla být překážkou úsilí vynaloženého v boji proti praní peněz a financování terorismu a reakce Unie je ohrožena tím, že bude

(1) Směrnice Rady 2011/16/EU ze dne 15. února 2011 o správní spolupráci v oblasti daní a o zrušení směrnice 77/799/EHS (Úř. věst. L 64, 11.3.2011, s. 1).

roztříštěná. Tato směrnice by tedy měla stanovit škálu správních sankcí a opatření, které budou členské státy uplatňovat přinejmenším v případech závažného, opakovaného či soustavného porušování požadavků týkajících se opatření hloubkové kontroly klienta, vedení záznamů, oznamování podezřelých transakcí a vnitřních kontrol povinných osob. Škála sankcí a opatření by měla být dostatečně široká, aby členským státům a příslušným orgánům umožnila zohlednit rozdíly mezi povinnými osobami, zejména mezi úvěrovými institucemi finančními institucemi a dalšími povinnými osobami, pokud jde o jejich velikost, vlastnosti a povahu činnosti. Při provádění této směrnice by členské státy měly zajistit, aby uložení správních sankcí a opatření podle této směrnice a trestních sankcí podle vnitrostátního práva neporušovalo zásadu *ne bis in idem*.

- (60) Pro účely posuzování vhodnosti osob zastávajících v povinných osobách řídicí funkci nebo povinné osoby jinak kontrolujících by jakákoli výměna informací o rozsudcích v trestních věcech měla probíhat v souladu s rámcovým rozhodnutím Rady 2009/315/SVV ⁽¹⁾ a rozhodnutím Rady 2009/316/SVV ⁽²⁾, jak jsou provedena ve vnitrostátním právu, jakož i v souladu s jinými příslušnými ustanoveními vnitrostátního práva.
- (61) Regulační technické normy v oblasti finančních služeb by měly zabezpečit harmonizaci a přiměřenou ochranu vkladatelů, investorů a klientů v celé Unii. Vzhledem k vysoce odborným znalostem, jimiž disponují evropské orgány dohledu, by bylo efektivní a vhodné pověřit je vypracováním návrhů regulačních technických norem, které nevyžadují politické rozhodnutí, a jejich předkládáním Komisi.
- (62) Komise by měla přijmout návrhy regulačních technických norem vypracovaných evropskými orgány dohledu podle této směrnice prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci podle článku 290 Smlouvy o fungování Evropské unie a podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 a nařízení (EU) č. 1095/2010.
- (63) Vzhledem k podstatným změnám, které by bylo třeba učinit ve směrnicích 2005/60/ES a 2006/70/ES v souvislosti s touto směrnicí, by tyto směrnice měly být z důvodu srozumitelnosti a jednotnosti sloučeny a nahrazeny.
- (64) Jelikož cíle této směrnice, totiž ochrany finančního systému prostřednictvím předcházení, odhalování a vyšetřování praní peněz a financování terorismu, nemůže být uspokojivě dosaženo členskými státy, neboť jednotlivá opatření přijatá členskými státy na ochranu jejich finančních systémů by mohla být neslučitelná s fungováním vnitřního trhu a se zásadami právního státu a veřejné politiky Unie, ale spíše jej z důvodu rozsahu a účinků může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity podle článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné k dosažení tohoto cíle.
- (65) Tato směrnice ctí základní práva a dodržuje zásady uznané Listinou, zejména právo na respektování soukromého a rodinného života, právo na ochranu osobních údajů, svobodu podnikání, zákaz diskriminace, právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces, presumpci nevinny a právo na obhajobu.
- (66) V souladu s článkem 21 Listiny, který zakazuje jakoukoli diskriminaci založenou na jakýchkoli důvodech, mají členské státy zajistit, aby tato směrnice byla provedena bez diskriminace, pokud jde o posouzení rizik v rámci hloubkové kontroly klienta.
- (67) Členské státy se v souladu se Společným politickým prohlášením členských států a Komise ze dne 28. září 2011 o informativních dokumentech ⁽³⁾ zavázaly, že v odůvodněných případech doplní oznámení o opatřeních přijatých za účelem provedení směrnice ve vnitrostátním právu o jeden či více dokumentů s informacemi o vztahu mezi jednotlivými složkami směrnice a příslušnými částmi vnitrostátních nástrojů přijatých za účelem provedení směrnice ve vnitrostátním právu. Ve vztahu k této směrnici považuje normotvůrce předložení těchto dokumentů za odůvodněné.
- (68) Evropský inspektor ochrany údajů byl konzultován v souladu s čl. 28 odst. 2 nařízení (ES) č. 45/2001 a vydal stanovisko dne 4. července 2013 ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2009/315/SVV ze dne 26. února 2009 o organizaci a obsahu výměny informací z rejstříku trestů mezi členskými státy (Úř. věst. L 93, 7.4.2009, s. 23).

⁽²⁾ Rozhodnutí Rady 2009/316/SVV ze dne 6. dubna 2009 o zřízení Evropského informačního systému rejstříků trestů (ECRIS) podle článku 11 rámcového rozhodnutí 2009/315/SVV (Úř. věst. L 93, 7.4.2009, s. 33).

⁽³⁾ Úř. věst. C 369, 17.12.2011, s. 14.

⁽⁴⁾ Úř. věst. C 32, 4.2.2014, s. 9.

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

KAPITOLA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

ODDÍL 1

Předmět, oblast působnosti a definice

Článek 1

1. Cílem této směrnice je předcházet využívání finančního systému Unie k praní peněz a financování terorismu.
2. Členské státy zajistí, aby praní peněz a financování terorismu bylo zakázáno.
3. Pro účely této směrnice se za praní peněz považuje následující jednání, pokud je páčáno úmyslně:
 - a) přeměna nebo převod majetku s vědomím, že tento majetek pochází z trestné činnosti nebo z účasti na takové činnosti, za účelem zatajení nebo zastření nezákonného původu majetku nebo za účelem pomoci jakékoliv osobě, která se účastní páčání takové činnosti, aby se vyhnula právním následkům svého jednání;
 - b) zatajení nebo zastření skutečné povahy, zdroje, umístění, nakládání, pohybu, práv k majetku nebo jeho vlastnictví s vědomím, že tento majetek pochází z trestné činnosti nebo z účasti na takové činnosti;
 - c) nabývání, držení nebo užívání majetku s vědomím, v době jeho obdržení, že tento majetek pochází z trestné činnosti nebo z účasti na takové činnosti;
 - d) účast na spáchání, spolčení ke spáchání, pokus o spáchání, pomoc, usnadňování a návod ke spáchání jakéhokoliv jednání uvedeného v písmenech a), b) a c).
4. Jednání se považuje za praní peněz i tehdy, jestliže k činnostem, na jejichž základě vznikl majetek pro účely praní, došlo na území jiného členského státu nebo na území třetí země.
5. Pro účely této směrnice se „financováním terorismu“ rozumí poskytnutí nebo shromažďování finančních prostředků, jakýmkoli způsobem, přímo nebo nepřímo, se záměrem nebo s vědomím toho, že budou zcela nebo částečně použity ke spáchání některého z trestných činů ve smyslu článků 1 až 4 rámcového rozhodnutí Rady 2002/475/SVV ⁽¹⁾.
6. Vědomost, úmysl nebo záměr požadované jako náležitosti jednání uvedených v odstavcích 3 a 5 mohou být odvozeny z objektivních skutkových okolností.

Článek 2

1. Tato směrnice se vztahuje na tyto povinné osoby:
 - 1) úvěrové instituce;
 - 2) finanční instituce;
 - 3) následující fyzické nebo právnické osoby při výkonu jejich profesních činností:
 - a) auditory, externí účetní a daňové poradce;
 - b) notáře a jiné samostatně výdělečně činné právníky, jestliže se účastní, ať tím, že jednájí jménem svého klienta nebo v zastoupení svého klienta při jakékoli finanční transakci nebo transakci s nemovitostmi, nebo že napomáhají při plánování nebo provádění transakcí pro svého klienta, které se týkají:
 - i) nákupu nebo prodeje nemovitostí nebo podnikatelských subjektů;
 - ii) správy peněz, cenných papírů nebo jiných aktiv klienta;
 - iii) otevírání nebo správy bankovních nebo spořicíh účtů nebo účtů cenných papírů;

⁽¹⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2002/475/SVV ze dne 13. června 2002 o boji proti terorismu (Úř. věst. L 164, 22.6.2002, s. 3).

- iv) organizování příspěvků potřebných k vytvoření, provozování nebo řízení společností;
- v) vytváření, provozování nebo řízení svěřenských fondů, společností, nadací nebo podobných útvarů;
- c) poskytovatele svěřenských služeb nebo služeb pro obchodní společnosti, pokud již nejsou zahrnuti pod písmeny a) nebo b);
- d) realitní makléře;
- e) další osoby obchodující se zbožím, pokud jsou platby v částce 10 000 EUR nebo vyšší prováděny nebo přijímány v hotovosti, ať již je tato transakce prováděna jako jediná operace, nebo jako několik operací, které se zdají být spojeny;
- f) poskytovatele služeb hazardních her.

2. S výjimkou kasin a v návaznosti na příslušné posouzení rizik se členské státy mohou rozhodnout osvobodit zcela nebo zčásti od vnitrostátních předpisů, kterými se provádí tato směrnice, poskytovatele některých služeb hazardních her na základě prokázaného nízkého rizika plynoucího z povahy a případně rozsahu provozování těchto služeb.

V rámci faktorů zvažovaných při posuzování rizik členské státy hodnotí míru zranitelnosti příslušných transakcí, mimo jiné pokud jde o použité způsoby platby.

Členské státy ve svém posouzení rizik uvedou, jak zohlednily veškerá příslušná zjištění uvedená ve zprávách Komise podle článku 6.

Jakékoli rozhodnutí, které členský stát přijme podle prvního pododstavce, musí být oznámeno Komisi a doprovázeno odůvodněním vycházejícím ze zvláštního posouzení rizik. Komise o něm uvědomí ostatní členské státy.

3. Členské státy mohou rozhodnout, že osoby, které se zabývají finanční činností příležitostně nebo ve velmi omezené míře a u nichž je malé riziko praní peněz nebo financování terorismu, nespadají do oblasti působnosti této směrnice, pokud jsou splněna všechna tato kritéria:

- a) finanční činnost je omezená v absolutních hodnotách;
- b) finanční činnost je omezená, pokud jde o jednotlivé transakce;
- c) finanční činnost není hlavní činností těchto osob;
- d) finanční činnost je doplňková a přímo souvisí s hlavní činností těchto osob;
- e) hlavní činnost těchto osob není činností uvedenou v odst. 1 bodě 3 písm. a) až d) nebo f);
- f) finanční činnost se poskytuje pouze klientům z hlavní činnosti těchto osob a není všeobecně nabízena veřejnosti.

První pododstavec se nepoužije na osoby, které se zabývají poukazováním peněz ve smyslu čl. 4 bodu 13 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ⁽¹⁾.

4. Pro účely odst. 3 prvního pododstavce písm. a) členské státy vyžadují, aby celkový obrat finanční činnosti nepřekračoval prahovou hodnotu, která musí být přiměřeně nízká. Tato prahová hodnota se stanoví na vnitrostátní úrovni v závislosti na druhu finanční činnosti.

5. Pro účely odst. 3 prvního pododstavce písm. b) použijí členské státy maximální prahovou hodnotu na klienta a na jednotlivou transakci, ať již je tato transakce prováděna jako jediná operace, nebo jako několik operací, které se zdají být spojeny. Tato prahová hodnota se stanoví na vnitrostátní úrovni v závislosti na druhu finanční činnosti. Musí být přiměřeně nízká, aby se zajistilo, že dotčené typy transakcí nepředstavují praktickou a účinnou metodu praní peněz nebo financování terorismu, a nesmí překračovat 1 000 EUR.

6. Pro účely odst. 3 prvního pododstavce písm. c) členské státy vyžadují, aby obrat finanční činnosti nepřesáhl 5 % celkového obratu dotčené fyzické nebo právnické osoby.

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES a 2006/48/ES a zrušuje směrnice 97/5/ES (Úř. věst. L 319, 5.12.2007, s. 1).

7. Při posuzování rizika praní peněz či financování terorismu pro účely tohoto článku věnují členské státy zvláštní pozornost všem finančním činnostem, které by vzhledem ke své povaze mohly být s velkou pravděpodobností použity nebo zneužity k praní peněz nebo financování terorismu.

8. Rozhodnutí, která členské státy přijmou podle odstavce 3, musí uvádět důvody, z nichž vycházejí. Změní-li se okolnosti, mohou se členské státy rozhodnout uvedená rozhodnutí zrušit. Oznámí taková rozhodnutí Komisi. Komise tato rozhodnutí sdělí ostatním členským státům.

9. Členské státy zavedou sledování založené na posouzení rizik nebo přijmou jakákoli jiná vhodná opatření, aby zajistily, že rozhodnutí o výjimkách podle tohoto článku nejsou zneužívána.

Článek 3

Pro účely této směrnice se rozumí:

- 1) „úvěrovou institucí“ úvěrová instituce ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013⁽¹⁾, včetně poboček ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 17 uvedeného nařízení, která se nachází v Unii, bez ohledu na to, zda se její ústředí nachází v Unii nebo ve třetí zemi;
- 2) „finanční institucí“:
 - a) podnik jiný než úvěrová instituce, který vykonává jednu nebo více činností uvedených v bodech 2 až 12, 14 a 15 přílohy I směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU⁽²⁾, včetně činností směnárny;
 - b) pojišťovna ve smyslu čl. 13 bodu 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES⁽³⁾, pokud vykonává činnosti životního pojištění, na něž se uvedená směrnice vztahuje;
 - c) investiční podnik ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES⁽⁴⁾;
 - d) subjekt kolektivního investování obchodující se svými podíly nebo akciemi;
 - e) zprostředkovatel pojištění ve smyslu čl. 2 bodu 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/92/ES⁽⁵⁾, pokud jedná v souvislosti se životním pojištěním nebo jinými investičními službami, s výjimkou smluvně vázaných zprostředkovatelů pojištění ve smyslu bodu 7 uvedeného článku;
 - f) pobočky, pokud se nacházejí v Unii, finančních institucí uvedených v písmenech a) až e), bez ohledu na to, zda se jejich ústředí nachází v členském státě nebo v třetí zemi;
- 3) „majetkem“ jakákoli aktiva hmotná nebo nehmotná, movitá nebo nemovitá, materiální nebo nemateriální povahy, a právní dokumenty nebo nástroje v jakékoli formě včetně elektronické nebo digitální prokazující právní nárok na taková aktiva nebo podíl na nich;
- 4) „trestnou činností“ jakýkoli druh trestné účasti na spáchání těchto závažných trestných činů:
 - a) jednání uvedená v člancích 1 až 4 rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV;
 - b) kterýkoli z trestných činů uvedených v čl. 3 odst. 1 písm. a) Úmluvy OSN proti nedovolenému obchodu s omamnými a psychotropními látkami z roku 1988;

(1) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 1).

(2) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 338).

(3) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES ze dne 25. listopadu 2009 o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejím výkonu (Solventnost II) (Úř. věst. L 335, 17.12.2009, s. 1).

(4) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů, o změně směrnice Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení směrnice Rady 93/22/EHS (Úř. věst. L 145, 30.4.2004, s. 1).

(5) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/92/ES ze dne 9. prosince 2002 o zprostředkování pojištění (Úř. věst. L 9, 15.1.2003, s. 3).

- c) činnosti zločinných společení ve smyslu článku 1 společné akce Rady 98/733/SVV ⁽¹⁾;
- d) podvody ohrožující finanční zájmy Unie, přinejmenším závažné podvody, ve smyslu čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 1 Úmluvy o ochraně finančních zájmů Evropských společenství ⁽²⁾;
- e) korupce;
- f) všechny trestné činy, včetně daňových trestných činů souvisejících s přímými a nepřímými daněmi, jak jsou vymezeny ve vnitrostátním právu členských států, za něž je možné uložit trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, jehož horní hranice přesahuje jeden rok, nebo v členských státech, jejichž právní systém stanoví pro trestné činy dolní hranici, všechny trestné činy, za něž je možné uložit trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody v trvání nejméně šesti měsíců;
- 5) „orgánem stavovské samosprávy“ orgán, který zastupuje příslušníky určité profese a hraje určitou úlohu při jejich regulaci, při výkonu některých funkcí typu dohledu či sledování a při zajišťování vymáhání pravidel pro ně platných;
- 6) „skutečným majitelem“ fyzická osoba nebo osoby, které v konečném důsledku vlastní nebo kontrolují klienta, nebo fyzická osoba nebo osoby, jejichž jménem se transakce nebo činnost provádí, což zahrnuje přinejmenším:
- a) v případě společnosti:
- i) fyzickou osobu nebo osoby, které v konečném důsledku vlastní nebo kontrolují právnickou osobu prostřednictvím přímého nebo nepřímého vlastnictví dostatečného akciového či vlastnického podílu nebo hlasovacích práv v uvedené právnické osobě, včetně akcií na doručitele, nebo prostřednictvím kontroly jinými prostředky nad uvedenou právnickou osobou, jež není společností kotovanou na regulovaném trhu, která podléhá požadavkům na zveřejnění informací v souladu s právem Unie nebo která podléhá rovnocenným mezinárodním standardům zajišťujícím přiměřenou transparentnost informací o vlastnictví.
- Indikátorem přímého vlastnictví je akciový podíl 25 % plus jedna akcie či vlastnický podíl větší než 25 %, který v klientovi drží fyzická osoba. Indikátorem nepřímého vlastnictví je akciový podíl 25 % plus jedna akcie či vlastnický podíl větší než 25 %, který v klientovi drží společnost kontrolovaná jednou nebo více fyzickými osobami nebo několik společností kontrolovaných stejnou fyzickou osobou nebo fyzickými osobami. Toto ustanovení platí, aniž je dotčeno právo členských států rozhodnout o tom, že indikátorem vlastnictví nebo kontroly může být nižší procentní podíl. Kontrolu jinými prostředky lze určit mimo jiné v souladu s kritérii stanovenými v čl. 22 odst. 1 až 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/34/EU ⁽³⁾;
- ii) fyzickou osobu nebo osoby ve vrcholném vedení, jestliže po vyčerpání všech možných prostředků a za podmínky, že neexistuje žádné důvodné podezření, není identifikována žádná osoba podle bodu i) nebo jestliže existuje pochybnost o tom, že identifikovaná osoba nebo osoby jsou skutečnými majiteli; povinné osoby vedou záznamy o krocích učiněných k identifikaci skutečného majitele podle bodu i) a tohoto bodu.
- b) v případě svěřenských fondů:
- i) zakladatele;
- ii) svěřenského správce nebo svěřenské správce;
- iii) osoby vykonávající dohled nad správou fondu, existují-li;
- iv) obmyšlené, nebo pokud ještě nebyly určeny konkrétní fyzické osoby, které mají prospěch z právního uspořádání nebo právnické osoby, okruh osob, v jejichž hlavním zájmu je právní uspořádání nebo právnická osoba založena nebo provozována;
- v) jakoukoli jinou fyzickou osobu, která v konečném důsledku vykonává kontrolu nad svěřenským fondem prostřednictvím přímého či nepřímého vlastnictví nebo jinými prostředky;

⁽¹⁾ Společná akce 98/733/SVV ze dne 21. prosince 1998 přijatá Radou na základě článku K.3 Smlouvy o Evropské unii, kterou se stanoví, že účast na zločinném společení je v členských státech Evropské unie trestným činem (Úř. věst. L 351, 29.12.1998, s. 1).

⁽²⁾ Úř. věst. C 316, 27.11.1995, s. 49.

⁽³⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/34/EU ze dne 26. června 2013 o ročních účetních závěrkách, konsolidovaných účetních závěrkách a souvisejících zprávách některých forem podniků, o změně směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/43/ES a o zrušení směrnic Rady 78/660/EHS a 83/349/EHS (Úř. věst. L 182, 29.6.2013, s. 19).

- c) v případě právnických osob, jako jsou například nadace, a v případě právních uspořádání obdobných svěřenským fondům fyzickou osobu nebo osoby v rovnocenném nebo obdobném postavení, jaké mají osoby uvedené v písmeni b);
- 7) „poskytovatelem svěřenských služeb nebo služeb pro obchodní společnosti“ jakákoli osoba, která v rámci svého podnikání poskytuje třetím osobám některou z těchto služeb:
- a) zakládání obchodních společností nebo jiných právnických osob;
 - b) výkon řídicí funkce či funkce ředitele nebo jednatele obchodní společnosti, společníka osobní společnosti nebo srovnatelné funkce v případě jiných právnických osob nebo zajištění jiné osoby, aby tyto funkce vykonávala;
 - c) poskytnutí sídla, adresy společnosti, adresy pro doručování nebo administrativní adresy a dalších souvisejících služeb pro obchodní společnost, obchodní společenství nebo jinou právnickou osobu nebo právní uspořádání;
 - d) výkon funkce svěřenského správce výslovně zřízeného svěřenského fondu nebo podobného právního uspořádání nebo zajištění jiné osoby, aby tuto funkci vykonávala;
 - e) výkon funkce pověřeného akcionáře nebo společníka pro jinou osobu než společnost kotovanou na regulovaném trhu, která podléhá požadavkům na zveřejnění informací v souladu s právem Unie nebo podléhá rovnocenným mezinárodním standardům, nebo zajištění jiné osoby, aby tuto funkci vykonávala;
- 8) „korespondenčním vztahem“:
- a) poskytování bankovních služeb jednou bankou jako „korespondenční bankou“ jiné bance jako „responzenční bance“, včetně poskytování běžného nebo jiného závazkového účtu a souvisejících služeb, jako je řízení hotovosti, mezinárodní převody finančních prostředků, zúčtování šeků, průběžné korespondenční účty a devizové služby;
 - b) vztahy mezi úvěrovými institucemi, mezi finančními institucemi a mezi úvěrovými institucemi a finančními institucemi navzájem, v nichž jsou korespondenční institucí responzenční instituci poskytovány obdobné služby, včetně vztahů vytvořených za účelem transakcí s cennými papíry a převodů finančních prostředků;
- 9) „politicky exponovanou osobou“ fyzická osoba, která zastává nebo zastávala významnou veřejnou funkci, včetně:
- a) hlav států, předsedů vlád, ministrů, náměstků ministrů a státních tajemníků;
 - b) členů parlamentu nebo podobných zákonodárných orgánů;
 - c) členů řídicích orgánů politických stran;
 - d) členů nejvyšších soudů, ústavních soudů nebo dalších nejvyšších justičních orgánů, proti jejichž rozhodnutí nelze s výhradou výjimečných okolností podat opravný prostředek;
 - e) členů účetních dvorů nebo rad centrálních bank;
 - f) velvyslanců, chargés d'affaires a vysokých důstojníků ozbrojených sil;
 - g) členů správních, řídicích nebo dozorčích orgánů podniků ve vlastnictví státu;
 - h) ředitelů, zástupců ředitelů a členů rady nebo osob v rovnocenném postavení v mezinárodní organizaci.
- Žádná z veřejných funkcí uvedených v bodech a) až h) nezahrnuje středně postavené či nižší úředníky;
- 10) „rodinnými příslušníky“ mimo jiné tyto osoby:
- a) manžel či manželka nebo osoba v rovnocenném postavení k manželovi či manželce politicky exponované osoby;
 - b) děti politicky exponované osoby a jejich manželé či manželky nebo osoby v rovnocenném postavení k manželovi či manželce;
 - c) rodiče politicky exponované osoby;

- 11) „osobou blízkou“:
 - a) fyzická osoba, o níž je známo, že je skutečným spolumajitelem právnických osob nebo právních uspořádání nebo má jakýkoli jiný blízký obchodní vztah s politicky exponovanou osobou;
 - b) fyzická osoba, která je jediným skutečným majitelem právnické osoby nebo právního uspořádání, o kterých je známo, že ve skutečnosti byly vytvořeny ve prospěch politicky exponované osoby;
- 12) „vrcholným vedením“ člen vedení nebo zaměstnanec, který je dostatečně obeznámen s expozicí instituce vůči riziku praní peněz a financování terorismu a v dostatečném postavení k tomu, aby přijímal rozhodnutí, jež ovlivní tuto její expozici; nemusí se vždy jednat o člena představenstva;
- 13) „obchodním vztahem“ obchodní nebo profesní vztah související s profesní činností povinné osoby, o němž se v době vzniku vztahu předpokládá, že bude mít určité trvání;
- 14) „službou hazardních her“ služba spojená s peněžitým vkladem do her s prvkem náhody, včetně her s prvkem dovednosti, jako jsou loterie, hry v kasinu, pokerové hry a sázky, které jsou poskytovány na fyzickém místě nebo jakýmkoli prostředky na dálku, elektronicky nebo pomocí jiných technologií pro usnadnění komunikace a na individuální žádost příjemce služeb;
- 15) „skupinou“ skupina podniků, která se skládá z mateřského podniku, jeho dceřiných podniků a subjektů, v nichž mateřský podnik nebo jeho dceřiné podniky drží účast, jakož i podniky propojené vztahem ve smyslu článku 22 směrnice 2013/34/EU;
- 16) „elektronickými penězi“ elektronické peníze ve smyslu čl. 2 bodu 2 směrnice 2009/110/ES;
- 17) „bankou bez fyzické přítomnosti“ úvěrová instituce nebo finanční instituce nebo instituce provádějící činnosti rovnocenné činnostem úvěrové instituce nebo finanční instituce, zapsaná do obchodního rejstříku v zemi, v níž není fyzicky přítomna, včetně svého skutečného vedení, a která není přičleněna k žádné regulované finanční skupině.

Článek 4

1. Členské státy v souladu s přístupem založeným na posouzení rizik zajistí, aby oblast působnosti této směrnice byla zcela nebo částečně rozšířena na profese a kategorie podniků jiné než povinné osoby uvedené v čl. 2 odst. 1, které provádějí činnosti, u nichž je zvláště pravděpodobné, že budou využity k praní peněz nebo financování terorismu.
2. Pokud členský stát rozšíří oblast působnosti této směrnice na jiné profese nebo kategorie podniků než ty, které jsou uvedeny v čl. 2 odst. 1, uvědomí o svém rozhodnutí Komisi.

Článek 5

V mezích stanovených právem Unie mohou členské státy v oblasti, na kterou se vztahuje tato směrnice, přijmout nebo ponechat v platnosti přísnější opatření za účelem předcházení praní peněz a financování terorismu.

ODDÍL 2

Posouzení rizik

Článek 6

1. Komise provádí posouzení rizik praní peněz a financování terorismu, která mají dopad na vnitřní trh a souvisejí s přeshraničními činnostmi.

Za tímto účelem Komise do 26. června 2017 vypracuje zprávu, v níž uvedená rizika identifikuje, zanalyzuje a vyhodnotí na úrovni Unie. Následně tuto zprávu aktualizuje každé dva roky nebo v případě potřeby častěji.

2. Zpráva uvedená v odstavci 1 zahrnuje alespoň tyto aspekty:

- a) oblasti vnitřního trhu, které jsou ohroženy nejvíce;

- b) rizika související s každým příslušným odvětvím;
- c) nejrozšířenější prostředky, které pachatelé trestných činů k legalizaci výnosů z nezákonné trestné činnosti využívají.
3. Komise zprávu uvedenou v odstavci 1 zpřístupní členským státům a povinným osobám, aby jim pomohla identifikovat, chápat, řídit a zmírňovat riziko praní peněz a financování terorismu a aby umožnila dalším zúčastněným stranám, včetně vnitrostátních zákonodárců, Evropského parlamentu, evropských orgánů dohledu a zástupců finančních zpravodajských jednotek, rizikům lépe porozumět.
4. Komise podá členským státům doporučení o vhodných opatřeních k řešení zjištěných rizik. Rozhodne-li se členský stát ve svých režimech pro boj proti praní peněz a financování terorismu kterékoli z podaných doporučení neuplatnit, oznámí to Komisi a své rozhodnutí zdůvodní.
5. Evropské orgány dohledu předloží do 26. prosince 2016 prostřednictvím společného výboru stanovisko o rizicích v oblasti praní peněz a financování terorismu, která mají dopad na finanční sektor Unie (dále jen „společné stanovisko“). Evropské orgány dohledu prostřednictvím společného výboru poté vydají stanovisko každé dva roky.
6. Komise při provádění posouzení uvedených v odstavci 1 organizuje práci na úrovni Unie, bere v úvahu společná stanoviska uvedená v odstavci 5 a zapojí odborníky členských států pro oblast boje proti praní peněz a financování terorismu, zástupce finančních zpravodajských jednotek a tam, kde je to vhodné, i další subjekty na úrovni Unie. Komise společná stanoviska zpřístupní členským státům a povinným osobám, aby jim pomohla při identifikaci, řízení a zmírňování rizika praní peněz a financování terorismu.
7. Každé dva roky nebo v případě potřeby častěji předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o zjištěných vyplývajících z pravidelného posuzování rizik a o opatřeních učiněných v návaznosti na tato zjištění.

Článek 7

1. Každý členský stát přijme vhodná opatření k identifikaci, posouzení, pochopení a zmírnění rizik praní peněz a financování terorismu, kterým čelí, i jakýchkoli souvisejících otázek v oblasti ochrany údajů. Toto posouzení rizik průběžně aktualizuje.
2. Každý členský stát určí orgán nebo vytvoří mechanismus, jímž bude koordinovat opatření na vnitrostátní úrovni v reakci na rizika uvedená v odstavci 1. Název tohoto orgánu nebo popis tohoto mechanismu oznámí Komisi, evropským orgánům dohledu a ostatním členským státům.
3. Při provádění posouzení rizik uvedeného v odstavci 1 tohoto článku členské státy využijí zjištění obsažená ve zprávě uvedené v čl. 6 odst. 1.
4. Pokud jde o posouzení rizik uvedené v odstavci 1, každý členský stát:
- a) je použije ke zdokonalení svého režimu pro boj proti praní peněz a financování terorismu, zejména určením veškerých oblastí, kde mají povinné osoby uplatňovat zesílená opatření, a případně s uvedením opatření, která mají být přijata;
 - b) identifikuje případná odvětví nebo oblasti s nižším nebo vyšším rizikem praní peněz a financování terorismu;
 - c) je použije, aby mu pomohlo při alokaci zdrojů a stanovení jejich priorit pro boj proti praní peněz a financování terorismu;
 - d) je použije k zajištění toho, aby byla pro každé odvětví nebo pro každou oblast vypracována vhodná pravidla odpovídající rizikům praní peněz a financování terorismu;
 - e) příslušné informace neprodleně zpřístupní povinným osobám, aby jim usnadnil provedení vlastních posouzení rizik v oblasti praní peněz a financování terorismu.

5. Členské státy poskytnou výsledky svých posouzení rizik Komisi, evropským orgánům dohledu a ostatním členským státům.

Článek 8

1. Členské státy zajistí, aby povinné osoby podnikly vhodné kroky k identifikaci a posouzení rizik praní peněz a financování terorismu s přihlédnutím k rizikovým faktorům, jako jsou faktory týkající se jejich klientů, zemí nebo zeměpisných oblastí, produktů, služeb, transakcí nebo distribučních kanálů. Tyto kroky musí odpovídat povaze a velikosti povinných osob.

2. Posouzení rizik uvedená v odstavci 1 musí být doložena, aktualizována a k dispozici relevantním příslušným orgánům a dotčeným orgánům stavovské samosprávy. Příslušné orgány mohou rozhodnout, že se individuální doložená posouzení rizik nevyžadují, jestliže jsou zvláštní rizika v daném odvětví zřetelná a známá.

3. Členské státy zajistí, aby povinné osoby měly zavedeny strategie, kontroly a postupy ke zmírňování a účinnému řízení rizik praní peněz a financování terorismu identifikovaných na úrovni Unie, členského státu a povinné osoby. Tyto strategie, kontroly a postupy musí odpovídat povaze a velikosti povinných osob.

4. Strategie, kontroly a postupy uvedené v odstavci 3 zahrnují:

a) vypracování vnitřních strategií, kontrol a postupů, včetně modelových postupů řízení rizik, hloubkové kontroly klienta, oznamování, vedení záznamů, vnitřní kontroly, kontroly dodržování předpisů – včetně jmenování kontrolora dodržování předpisů na řídicí úrovni, pokud je to vhodné vzhledem k rozsahu a povaze podnikání – a prověřování zaměstnanců;

b) pokud to odpovídá rozsahu a povaze podnikání, nezávislý útvar auditu pro ověřování vnitřních strategií, kontrol a postupů uvedených v písmeni a).

5. Členské státy vyžadují, aby povinné osoby získaly souhlas svého vrcholného vedení se strategiemi, kontrolami a postupy, které zavádějí, a tam, kde je to vhodné, sledovaly a posilovaly přijatá opatření.

ODDÍL 3

Politika ve vztahu ke třetím zemím

Článek 9

1. V zájmu ochrany řádného fungování vnitřního trhu musí být identifikovány jurisdikce třetích zemí, které mají ve svých vnitrostátních režimech pro boj proti praní peněz a financování terorismu strategické nedostatky představující významnou hrozbu pro finanční systém Unie (dále jen „vysoce rizikové třetí země“).

2. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 64 s cílem identifikovat vysoce rizikové třetí země, přičemž zohlední strategické nedostatky, zejména pokud jde o:

a) právní a institucionální rámec dané třetí země pro boj proti praní peněz a financování terorismu, především:

i) považování praní peněz a financování terorismu za trestný čin,

ii) opatření týkající se hloubkové kontroly klienta,

iii) požadavky na vedení záznamů a

iv) požadavky na oznamování podezřelých transakcí;

b) pravomoci a postupy příslušných orgánů třetí země pro účely boje proti praní peněz a financování terorismu;

c) účinnost systému pro boj proti praní peněz a financování terorismu při řešení rizik, jimž daná třetí země v této oblasti čelí.

3. Akty v přenesené pravomoci uvedené v odstavci 2 se přijmou do jednoho měsíce od identifikace strategických nedostatků podle uvedeného odstavce.
4. Komise při přípravě aktů v přenesené pravomoci uvedených v odstavci 2 podle potřeby zohlední příslušná hodnocení, posouzení nebo zprávy, které v souvislosti s riziky, jež jednotlivé třetí země představují, vypracovaly mezinárodní organizace a tvůrci standardů v oblasti předcházení praní peněz a boje proti financování terorismu.

KAPITOLA II

HLOUBKOVÁ KONTROLA KLIENTA

ODDÍL 1

Obecná ustanovení

Článek 10

1. Členské státy zakáží svým úvěrovým institucím a finančním institucím vedení anonymních účtů nebo anonymních vkladních knížek. Členské státy v každém případě vyžadují, aby byli majitelé existujících anonymních účtů nebo anonymních vkladních knížek a příjemci výnosů z nich podrobeni opatřením hloubkové kontroly klienta co nejdříve a v každém případě nejpozději před jakýmkoli použitím těchto účtů nebo vkladních knížek.
2. Členské státy přijmou opatření, aby zabránily zneužívání akcií na doručitele a poukázek na akcie na doručitele.

Článek 11

Členské státy zajistí, aby povinné osoby uplatnily opatření hloubkové kontroly klienta za těchto okolností:

- a) při vzniku obchodního vztahu;
- b) při provádění příležitostné transakce:
 - i) ve výši 15 000 EUR nebo více, ať již je tato transakce prováděna jako jediná operace, nebo jako několik operací, které se zdají být spojeny; nebo
 - ii) představujícího převod peněžních prostředků ve smyslu čl. 3 bodu 9 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/847 ⁽¹⁾ ve výši nad 1 000 EUR;
- c) v případě osob obchodujících se zbožím při provádění příležitostné transakce v hotovosti ve výši 10 000 EUR nebo více, ať již je tato transakce prováděna jako jediná operace, nebo jako několik operací, které se zdají být spojeny;
- d) v případě poskytovatelů služeb hazardních her při výběru výher, vsazení peněžité částky nebo obojím, pokud provádějí transakce ve výši 2 000 EUR nebo více, ať již je tato transakce prováděna jako jediná operace, nebo jako několik operací, které se zdají být spojeny;
- e) při podezření na praní peněz nebo financování terorismu, bez ohledu na jakoukoli odchylku, výjimku nebo prahovou hodnotu;
- f) při pochybnostech o pravdivosti nebo adekvátnosti již dříve získaných údajů o totožnosti klienta.

Článek 12

1. Odchylně od čl. 13 odst. 1 prvního pododstavce písm. a), b) a c) a článku 14 a na základě vhodného posouzení rizik, jež prokáže nízké riziko, může členský stát povinným osobám povolit, aby neuplatňovaly určitá opatření hloubkové kontroly klienta ve vztahu k elektronickým penězům, jsou-li splněny všechny tyto podmínky zmírňující riziko:
 - a) platební prostředek není dobýjecí nebo má stanoven měsíční limit pro platební transakce nejvýše 250 EUR, jež lze čerpat jen v tomto členském státě;
 - b) maximální částka uchovávaná elektronicky nepřekračuje 250 EUR;

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/847 ze dne 20. května 2015 o informacích doprovázejících převody peněžních prostředků a o zrušení nařízení (ES) č. 1781/2006 (viz strana 1 v tomto čísle Úředního věstníku).

- c) platební prostředek je používán výhradně k nákupu zboží nebo služeb;
- d) platební prostředek nemůže být financován anonymními elektronickými penězi;
- e) vydavatel dostatečně sleduje transakce nebo obchodní vztahy, aby bylo možné odhalit neobvyklé nebo podezřelé transakce.

Maximální částku uvedenou v prvním pododstavci písm. b) může členský stát zvýšit až na 500 EUR u platebních prostředků, které mohou být používány pouze v tomto členském státě.

2. Členské státy zajistí, aby se odchylka stanovená v odstavci 1 nevztahovala na zpětnou výměnu peněžní hodnoty elektronických peněz za hotovost ani na výběr hotovosti z takové peněžní hodnoty, je-li vyměňovaná částka vyšší než 100 EUR.

Článek 13

1. Opatření hloubkové kontroly klienta zahrnují:

- a) zjištění a ověření totožnosti klienta na základě dokumentů, údajů nebo informací získaných ze spolehlivého a nezávislého zdroje;
- b) zjištění totožnosti skutečného majitele a přijetí náležitých opatření pro ověření jeho totožnosti, aby se povinná osoba ujistila, že skutečného majitele zná; to zahrnuje přijetí náležitých opatření k tomu, aby pochopila vlastnickou a řídicí strukturu klienta v případě právnických osob, svěřenských fondů, společností, nadací a podobných právních uspořádání;
- c) posouzení a případně získání informací o účelu a zamýšlené povaze obchodního vztahu;
- d) průběžné sledování obchodního vztahu včetně kontroly transakcí prováděných v jeho průběhu, aby bylo zajištěno, že prováděné transakce jsou v souladu s tím, co povinná osoba ví o klientovi a o jeho obchodním a rizikovém profilu včetně, je-li to třeba, zdrojů finančních prostředků, a zajištění průběžné aktualizace příslušných dokumentů, údajů nebo informací.

Při provádění opatření uvedených v prvním pododstavci písm. a) a b) musí povinné osoby rovněž ověřit, že každá osoba, která prohlašuje, že jedná jménem klienta, je k tomu oprávněna, a zjistit a ověřit totožnost této osoby.

2. Členské státy zajistí, aby povinné osoby uplatňovaly všechny požadavky na hloubkovou kontrolu klienta stanovené v odstavci 1. Povinné osoby však mohou určit rozsah takových opatření při zohlednění míry rizika.

3. Členské státy vyžadují, aby povinné osoby při posuzování rizik praní peněz a financování terorismu zohlednily alespoň proměnné uvedené v příloze I.

4. Členské státy zajistí, aby povinné osoby byly schopny příslušným orgánům nebo orgánům stavovské samosprávy prokázat, že opatření odpovídají identifikovaným rizikům praní peněz a financování terorismu.

5. V případě životního nebo jiného investičního pojištění členské státy zajistí, aby úvěrové instituce a finanční instituce, vedle vyžadovaných opatření hloubkové kontroly klienta týkající se klienta a skutečného majitele, provedly následující opatření hloubkové kontroly klienta týkající se příjemců plnění ze životního pojištění a jiného investičního pojištění, jakmile jsou příjemci identifikováni nebo určeni:

- a) v případě příjemců, kteří jsou identifikováni jako konkrétní osoby nebo právní uspořádání, zjistí jejich jména;
- b) v případě příjemců, kteří jsou určeni na základě určitých vlastností nebo příslušnosti k určité kategorii anebo jinak, o nich získají dostatek informací, aby se úvěrová instituce nebo finanční instituce ujistila, že bude schopna zjistit totožnost příjemce v okamžiku výplaty plnění.

S ohledem na první pododstavec písm. a) a b) se totožnost příjemců ověřuje v okamžiku výplaty plnění. V případě celkového nebo částečného postoupení životního nebo jiného investičního pojištění třetí osobě identifikují úvěrové instituce a finanční instituce, které o postoupení vědí, skutečného majitele v okamžiku postoupení fyzické nebo právnické osobě nebo právnímu uspořádání, v jejichž prospěch plyne hodnota postoupeného pojištění.

6. V případě obmyšlených svěřenských fondů nebo podobných právních uspořádání, kteří jsou určeni na základě určitých vlastností nebo příslušnosti k určité kategorii, získá povinná osoba dostatek informací o obmyšleném, aby se ujistila, že bude schopna zjistit totožnost obmyšleného v okamžiku výplaty výnosů nebo v okamžiku, kdy obmyšlený uplatní svá nabytá práva.

Článek 14

1. Členské státy vyžadují, aby ověření totožnosti klienta a skutečného majitele proběhlo před vznikem obchodního vztahu nebo uskutečněním transakce.

2. Odchylně od odstavce 1 mohou členské státy povolit, aby ověření totožnosti klienta a skutečného majitele bylo dokončeno během vzniku obchodního vztahu, pokud je to nutné, aby nedošlo k přerušení běžného obchodování, a pokud jsou rizika praní peněz a financování terorismu malá. V takovém případě se tyto postupy dokončí co nejdříve po navázání prvního kontaktu.

3. Odchylně od odstavce 1 mohou členské státy povolit otevření účtu u úvěrové instituce nebo finanční instituce, včetně účtů umožňujících obchodování s převoditelnými cennými papíry, pokud existují náležitě záruky zajišťující, že se transakce prováděné klientem nebo jeho jménem uskuteční v souladu s požadavky na hloubkovou kontrolu klienta podle čl. 13 odst. 1 prvního pododstavce písm. a) a b).

4. Členské státy vyžadují, aby povinná osoba v případě, že není schopna splnit požadavky na hloubkovou kontrolu klienta podle čl. 13 odst. 1 prvního pododstavce písm. a), b) nebo c), neprovedla transakci prostřednictvím bankovního účtu, nenavázala obchodní vztah ani neuskutečnila transakci a aby ukončila obchodní vztah a zvážila podání oznámení podezřelé transakce finanční zpravodajské jednotce ve vztahu ke klientovi podle článku 33.

Členské státy neuplatňují první pododstavec na notáře, jiné samostatně výdělečně činné právníky, auditory, externí účetní a daňové poradce výlučně v rozsahu, ve kterém tyto osoby zjišťují právní postavení svého klienta nebo obhajují či zastupují tohoto klienta v soudním řízení nebo v souvislosti s takovým řízením, včetně poradenství ohledně zahájení takového řízení nebo vyhnutí se takovému řízení.

5. Členské státy vyžadují, aby povinné osoby uplatňovaly opatření hloubkové kontroly klienta nejen na všechny nové klienty, ale také ve vhodných okamžicích na stávající klienty při zohlednění míry rizika, včetně okamžiků, kdy se mění relevantní okolnosti klienta.

ODDÍL 2

Zjednodušená hloubková kontrola klienta

Článek 15

1. Pokud členský stát nebo povinná osoba určí oblasti s nižším rizikem, může tento členský stát povinným osobám povolit, aby uplatňovaly opatření zjednodušené hloubkové kontroly klienta.

2. Před použitím opatření zjednodušené hloubkové kontroly klienta povinné osoby ověří, zda daný obchodní vztah nebo daná transakce představuje nižší stupeň rizika.

3. Členské státy zajistí, aby povinné osoby dostatečně sledovaly transakce a obchodní vztahy, aby mohly odhalit neobvyklé nebo podezřelé transakce.

Článek 16

Při posuzování rizik praní peněz a financování terorismu vztahujících se na typy klientů, zeměpisné oblasti a konkrétní produkty, služby, transakce nebo distribuční kanály zohlední členské státy a povinné osoby alespoň faktory pro situace s možným nižším rizikem uvedené v příloze II.

Článek 17

Evropské orgány dohledu vydají do 26. června 2017 obecné pokyny pro příslušné orgány a úvěrové instituce a finanční instituce v souladu s článkem 16 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 a nařízení (EU) č. 1095/2010, pokud jde o rizikové faktory, které je třeba zohlednit, a opatření, jež mají být přijata v případech, kdy jsou vhodná opatření zjednodušené hloubkové kontroly klienta. Zvláště se přihlédně k povaze a velikosti podniku a tam, kde je to vhodné a přiměřené, se stanoví zvláštní opatření.

ODDÍL 3

Zesílená hloubková kontrola klienta

Článek 18

1. V případech uvedených v člancích 19 až 24, při jednání s osobami usazenými v třetích zemích, které Komise označila za vysoce rizikové třetí země, a v jiných případech spojených s vyšším rizikem, které určí členské státy nebo povinné osoby, členské státy vyžadují, aby povinné osoby uplatňovaly opatření zesílené hloubkové kontroly klienta s cílem náležitě řídit a zmírnit uvedená rizika.

Opatření zesílené hloubkové kontroly klienta není nutné uplatňovat automaticky na pobočky nebo většinově vlastněné dceřiné podniky povinných osob usazených v Unii, jež se nacházejí ve vysoce rizikových třetích zemích, jestliže tyto pobočky nebo většinově vlastněné dceřiné podniky plně dodržují skupinové strategie a postupy podle článku 45. Členské státy zajistí, aby povinné osoby tyto případy řešily použitím přístupu založeného na posouzení rizik.

2. Členské státy vyžadují, aby povinné osoby, pokud je to rozumně možné, zkoumaly pozadí a účel všech složitých a neobvykle velkých transakcí a všech neobvyklých způsobů obchodování, které nemají žádný zjevný ekonomický nebo zákonný účel. Povinné osoby musí zvláště zvýšit míru a povahu sledování obchodního vztahu s cílem určit, zda jsou tyto transakce nebo činnosti podezřelé.

3. Při posuzování rizik praní peněz a financování terorismu zohlední členské státy a povinné osoby alespoň faktory pro situace s možným vyšším rizikem uvedené v příloze III.

4. Evropské orgány dohledu vydají do 26. června 2017 obecné pokyny pro příslušné orgány a úvěrové instituce a finanční instituce v souladu s článkem 16 nařízení (EU) č. 1093/2010, (EU) č. 1094/2010 a (EU) č. 1095/2010, pokud jde o rizikové faktory, které je třeba zohlednit, a opatření, jež mají být přijata v případech, kdy jsou vhodná opatření zesílené hloubkové kontroly klienta. Zvláště se přihlédně k povaze a velikosti podniku a tam, kde je to vhodné a přiměřené, se stanoví zvláštní opatření.

Článek 19

Pokud jde o přeshraniční korespondenční vztahy s určitou respondenční institucí ze třetí země, členské státy vedle opatření zesílené hloubkové kontroly klienta stanovených v článku 13 po svých úvěrových institucích a finančních institucích vyžadují, aby:

- a) shromáždily dostatek informací o této respondenční instituci, aby plně porozuměly povaze jejího podnikání a z veřejně dostupných informací zjistily, jakou má pověst a jak kvalitní je dozor;
- b) zhodnotily kontroly prováděné respondenční institucí s ohledem na boj proti praní peněz a financování terorismu;
- c) získaly od vrcholného vedení souhlas před navázáním nových korespondenčních vztahů;
- d) zdokumentovaly příslušné odpovědnosti každé instituce;
- e) ujistily se s ohledem na průběžné korespondenční účty, že respondenční instituce ověřila totožnost klientů, kteří mají přímý přístup k účtům korespondenční instituce, a prováděla jejich průběžnou hloubkovou kontrolu a že na vyžádání je korespondenční instituci schopna poskytnout relevantní údaje o hloubkové kontrole klienta.

Článek 20

Pokud jde o transakce nebo obchodní vztahy s politicky exponovanými osobami, členské státy kromě opatření hloubkové kontroly klienta stanovených v článku 13 po povinných osobách vyžadují, aby:

- a) měly zavedeny náležité systémy řízení rizik včetně postupů založených na posouzení rizik ke zjištění, zda klient nebo skutečný majitel klienta je politicky exponovanou osobou;
- b) v případě obchodních vztahů s politicky exponovanými osobami uplatňovaly tato opatření:
 - i) získaly souhlas vrcholného vedení k navázání nebo rozvoji obchodních vztahů s takovými osobami;
 - ii) přijaly přiměřená opatření s cílem zjistit zdroj majetku a zdroj finančních prostředků, které figurují v obchodních vztazích nebo transakcích s takovými osobami;
 - iii) prováděly zesílené průběžné sledování těchto obchodních vztahů.

Článek 21

Členské státy vyžadují, aby povinné osoby přijaly přiměřená opatření s cílem zjistit, zda příjemci plnění ze životního pojištění nebo jiného investičního pojištění, nebo je-li to vyžadováno, skutečný majitel příjemce plnění jsou politicky exponované osoby. Tato opatření se přijmou nejpozději v okamžiku výplaty nebo v okamžiku celkového nebo částečného postoupení pojištění. Pokud je zjištěno vyšší riziko, členské státy kromě uplatnění opatření hloubkové kontroly klienta stanovených v článku 13 vyžadují, aby povinné osoby:

- a) informovaly vrcholné vedení dříve, než je plnění vyplaceno;
- b) provedly zesílenou kontrolu celého obchodního vztahu s pojistníkem.

Článek 22

Pokud politicky exponovaná osoba již nezastává významnou veřejnou funkci v členském státě, třetí zemi nebo mezinárodní organizaci, musí povinné osoby alespoň po dvanáct měsíců zohledňovat trvajícím riziko představované touto osobou a uplatňovat vhodná opatření při zohlednění míry rizika, dokud se nemá za to, že tato osoba již nepředstavuje žádné další riziko specifické pro politicky exponované osoby.

Článek 23

Opatření podle článků 20 a 21 se použijí rovněž na rodinné příslušníky politicky exponovaných osob nebo osoby blízké politicky exponovaným osobám.

Článek 24

Členské státy zakáží úvěrovým institucím a finančním institucím, aby vstupovaly do korespondenčního vztahu s bankou bez fyzické přítomnosti nebo aby v takovém vztahu pokračovaly. Vyžadují, aby tyto instituce přijaly vhodná opatření s cílem zajistit, aby nevstupovaly do korespondenčního vztahu s úvěrovou institucí nebo finanční institucí, o níž je známo, že umožňuje využívání svých účtů bankou bez fyzické přítomnosti, nebo aby takový vztah ukončily.

ODDÍL 4

Plnění třetími osobami

Článek 25

Členské státy mohou dovolit, aby se povinné osoby při plnění požadavků na hloubkovou kontrolu klienta stanovených v čl. 13 odst. 1 prvním pododstavci písm. a), b) a c) spoléhaly na třetí osoby. Konečná odpovědnost za splnění uvedených požadavků však zůstává na povinné osobě, jež se spoléhá na třetí osobu.

Článek 26

1. Pro účely tohoto oddílu se „třetími osobami“ rozumějí povinné osoby, které jsou uvedeny v článku 2, členské organizace nebo sdružení těchto povinných osob, nebo jiné instituce či osoby, které se nacházejí v členském státě nebo třetí zemi a u nichž platí, že:

- a) uplatňují požadavky na hloubkovou kontrolu klienta a požadavky na vedení záznamů, které jsou v souladu s požadavky stanovenými touto směrnicí, a
- b) dodržování požadavků této směrnice z jejich strany je předmětem dozoru v souladu s kapitolou VI oddílem 2.

2. Členské státy zakáží povinným osobám spoléhat se na třetí osoby usazené ve vysoce rizikových třetích zemích. Členské státy mohou z uvedeného zákazu vyjmout pobočky a většinově vlastněné dceřiné podniky povinných osob usazených v Unii, jestliže tyto pobočky a většinově vlastněné dceřiné podniky plně dodržují skupinové strategie a postupy podle článku 45.

Článek 27

1. Členské státy zajistí, aby povinné osoby získaly od třetí osoby, na niž se spoléhají, nezbytné informace týkající se požadavků na hloubkovou kontrolu klienta uvedených v čl. 13 odst. 1 prvním pododstavci písm. a), b) a c).

2. Členské státy zajistí, aby povinné osoby, na které se klient obrátí, podnikly náležité kroky k zajištění toho, aby třetí osoby na vyžádání neprodleně poskytly příslušné kopie údajů o zjišťování a ověřování totožnosti a další příslušnou dokumentaci o totožnosti klienta nebo skutečného majitele.

Článek 28

Členské státy zajistí, aby příslušný orgán domovského členského státu (pro skupinové strategie a postupy) a příslušný orgán hostitelského členského státu (pro pobočky a dceřiné podniky) mohl mít za to, že povinná osoba dosáhla souladu s předpisy přijatými podle článků 26 a 27 prostřednictvím svého programu pro skupinu, jsou-li splněny všechny tyto podmínky:

- a) povinná osoba se spoléhá na informace poskytnuté třetí osobou, která je součástí stejné skupiny;
- b) uvedená skupina uplatňuje opatření hloubkové kontroly klienta, pravidla pro vedení záznamů a programy proti praní peněz a financování terorismu v souladu s touto směrnicí, nebo rovnocenná pravidla;
- c) účinné uplatňování požadavků uvedených v písmeni b) podléhá dozoru na úrovni skupiny, který provádí příslušný orgán domovského členského státu nebo třetí země.

Článek 29

Tento oddíl se nevztahuje na vztahy s externími poskytovateli služeb nebo s agenturami, u nichž má být na základě smluvního uspořádání externí poskytovatel služby nebo agent považován za součást povinné osoby.

KAPITOLA III

INFORMACE O SKUTEČNÉM VLASTNICTVÍ

Článek 30

1. Členské státy zajistí, aby společnosti a jiné právnické osoby zapsané v rejstříku na jejich území měly povinnost získat a mít adekvátní, přesné a současné informace o svém skutečném vlastnictví, včetně údajů o skutečné držené účasti.

Členské státy zajistí, aby tyto subjekty měly povinnost povinným osobám při provádění opatření hloubkové kontroly klienta v souladu s kapitolou II poskytnout kromě informací o svém právním majiteli i informace o svém skutečném majiteli.

2. Členské státy vyžadují, aby informace uvedené v odstavci 1 byly včas k dispozici příslušným orgánům a finančním zpravodajským jednotkám.

3. Členské státy zajistí, aby informace uvedené v odstavci 1 byly v každém členském státě uchovávány v centrálním registru, například v obchodním rejstříku, podnikovém rejstříku podle článku 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/101/ES ⁽¹⁾ nebo veřejném rejstříku. Členské státy oznámí Komisi charakteristiky těchto vnitrostátních mechanismů. Informace o skutečném vlastnictví obsažené v této databázi mohou být shromažďovány v souladu s vnitrostátními systémy.

4. Členské státy vyžadují, aby informace uchovávané v centrálním registru podle odstavce 3 byly adekvátní, přesné a současné.

5. Členské státy zajistí, aby informace o skutečném vlastnictví byly vždy k dispozici:

- a) příslušným orgánům a finančním zpravodajským jednotkám, a to bez omezení;
- b) povinným osobám v rámci hloubkové kontroly klienta v souladu s kapitolou II;
- c) kterékoli osobě nebo organizaci, která může prokázat oprávněný zájem.

Osoby nebo organizace uvedené v prvním pododstavci písm. c) musí mít přístup přinejmenším k informacím o jméně, měsíci a roku narození, státní příslušnosti a zemi bydliště skutečného majitele a o povaze a rozsahu skutečné držené účasti.

Pro účely tohoto odstavce musí být přístup k informacím o skutečném vlastnictví v souladu s pravidly pro ochranu údajů a může být podmíněn registrací online a zpoplatněn. Poplatky za získání informací nesmějí převyšovat administrativní náklady s tím spojené.

6. Centrální registr uvedený v odstavci 3 zajistí včasný a neomezený přístup pro příslušné orgány a finanční zpravodajské jednotky bez upozornění dotčeného subjektu. Umožní rovněž včasný přístup pro povinné osoby při přijímání opatření hloubkové kontroly klienta.

7. Členské státy zajistí, aby byly příslušné orgány a finanční zpravodajské jednotky schopny informace uvedené v odstavcích 1 a 3 včas poskytovat příslušným orgánům a finančním zpravodajským jednotkám jiných členských států.

8. Členské státy vyžadují, aby se povinné osoby při plnění jejich požadavků na hloubkovou kontrolu klienta v souladu s kapitolou II nespolehaly výhradně na centrální registr uvedený v odstavci 3. Tyto požadavky musí být plněny použitím přístupu založeného na posouzení rizik.

9. Členské státy mohou v jednotlivých případech za výjimečných okolností stanovit výjimku z přístupu ke všem nebo některým informacím o skutečném vlastnictví podle odst. 5 písm. b) a c), pokud by poskytnutí tohoto přístupu skutečného majitele vystavilo riziku podvodu, únosu, vydírání, násilí nebo zastrahování nebo pokud je skutečným majitelem nezletilá nebo jinak nezpůsobilá osoba. Výjimky udělené podle tohoto odstavce se nevztahují na úvěrové instituce a finanční instituce a na ty povinné osoby uvedené v čl. 2 odst. 1 bodě 3 písm. b), které jsou veřejnými činiteli.

10. Do 26. června 2019 předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu, v níž vyhodnotí podmínky a technické specifikace a postupy pro zajištění bezpečného a účinného propojení centrálních registrů uvedených v odstavci 3 prostřednictvím evropské centrální platformy zřízené čl. 4a odst. 1 směrnice 2009/101/ES. V případě potřeby ke zprávě připojí legislativní návrh.

Článek 31

1. Členské státy vyžadují, aby svěřenští správci jakéhokoli výslovně zřízeného svěřenského fondu, který se řídí jejich právem, získali a měli adekvátní, přesné a aktuální informace o skutečném vlastnictví, pokud jde o svěřenský fond. Tyto informace zahrnují údaje o totožnosti:

- a) zakladatele;
- b) svěřenského správce či svěřenských správců;
- c) osoby vykonávající dohled nad správou fondu, existuje-li;

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/101/ES ze dne 16. září 2009 o koordinaci ochranných opatření, která jsou na ochranu zájmů společníků a třetích osob vyžadována v členských státech od společností ve smyslu čl. 48 druhého pododstavce Smlouvy, za účelem dosažení rovnocennosti těchto opatření (Úř. věst. L 258, 1.10.2009, s. 11).

d) obmyšlených nebo kategorie obmyšlených a

e) kterékoli další fyzické osoby, která fakticky řídí svěřenský fond.

2. Členské státy zajistí, aby svěřenští správci o svém postavení informovali povinné osoby a aby jim včas poskytl informace uvedené v odstavci 1, pokud v roli svěřenského správce navazují obchodní vztah nebo provádějí příležitostnou transakci překračující prahové hodnoty stanovené v čl. 11 písm. b), c) a d).

3. Členské státy vyžadují, aby informace uvedené v odstavci 1 byly včas k dispozici příslušným orgánům a finančním zpravodajským jednotkám.

4. Členské státy vyžadují, aby informace uvedené v odstavci 1 byly uchovávány v centrálním registru, má-li daný svěřenský fond daňové dopady. Centrální registr zajistí včasný a neomezený přístup pro příslušné orgány a finanční zpravodajské jednotky bez upozornění příslušných stran dotčeného svěřenského fondu. Může rovněž umožnit včasný přístup pro povinné osoby v rámci hloubkové kontroly klienta v souladu s kapitolou II. Členské státy oznámí Komisi charakteristiky těchto vnitrostátních mechanismů.

5. Členské státy vyžadují, aby informace uchovávané v centrálním registru podle odstavce 4 byly adekvátní, přesné a aktuální.

6. Členské státy zajistí, aby se povinné osoby při plnění požadavků na hloubkovou kontrolu klienta stanovených v kapitole II nespolehaly výhradně na centrální registr uvedený v odstavci 4. Tyto požadavky musí být plněny použitím přístupu založeného na posouzení rizik.

7. Členské státy zajistí, aby byly příslušné orgány a finanční zpravodajské jednotky schopny informace uvedené v odstavcích 1 a 4 včas poskytovat příslušným orgánům a finančním zpravodajským jednotkám jiných členských států.

8. Členské státy zajistí, aby se opatření stanovená v tomto článku vztahovala na další typy právních uspořádání s podobnou strukturou nebo funkcemi jako svěřenské fondy.

9. Do 26. června 2019 předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu, v níž vyhodnotí podmínky a technické specifikace a postupy pro zajištění bezpečného a účinného propojení centrálních registrů. V případě potřeby ke zprávě připojí legislativní návrh.

KAPITOLA IV

OZNAMOVACÍ POVINNOST

ODDÍL 1

Obecná ustanovení

Článek 32

1. Každý členský stát zřídí finanční zpravodajskou jednotku za účelem předcházení praní peněz a financování terorismu, jeho odhalování a účinnému boji proti němu.

2. Členské státy písemně oznámí Komisi název a adresu příslušných finančních zpravodajských jednotek.

3. Každá finanční zpravodajská jednotka musí být provozně nezávislá a samostatná, to znamená, že musí mít pravomoc a schopnost vykonávat své funkce volně, včetně schopnosti samostatně rozhodovat o tom, zda konkrétní informace analyzovat, žádat o ně a šířit je. Jakožto národní ústřední jednotka odpovídá finanční zpravodajská jednotka za příjem a analýzu oznámení podezřelých transakcí a dalších informací týkajících se praní peněz, souvisejících predikativních trestných činů nebo financování terorismu. Finanční zpravodajská jednotka odpovídá za předávání výsledků své analýzy a jakýchkoli dalších relevantních informací všem příslušným orgánům, existují-li důvody k podezření z praní peněz, souvisejících predikativních trestných činů nebo financování terorismu. Musí být schopna získat od povinných osob další informace.

Členské státy poskytnou svým finančním zpravodajským jednotkám náležité finanční, lidské a technické zdroje, aby mohly plnit své úkoly.

4. Členské státy zajistí, aby jejich finanční zpravodajské jednotky měly včasný přímý nebo nepřímý přístup k informacím z oblasti finanční, správní a z oblasti trestního řízení, které potřebují k řádnému plnění svých úkolů. Finanční zpravodajské jednotky musí být schopny odpovídat na žádosti o informace podané příslušnými orgány v jejich členských státech, jsou-li důvodem těchto žádostí obavy týkající se praní peněz, souvisejících predikativních trestných činů nebo financování terorismu. O provedení analýzy nebo předání informací rozhoduje finanční zpravodajská jednotka.

5. Finanční zpravodajská jednotka nemá povinnost žádosti o informace vyhovět, jestliže má objektivní důvody předpokládat, že by poskytnutí takových informací mělo nepříznivý dopad na probíhající vyšetřování nebo analýzy, nebo, ve výjimečných případech, jestliže by poskytnutí informací bylo zjevně nepřiměřené oprávněným zájmům fyzické nebo právnické osoby nebo irelevantní s ohledem na účely, pro které byla žádost podána.

6. Členské státy vyžadují, aby příslušné orgány poskytly finančním zpravodajským jednotkám zpětnou vazbu o použití informací poskytnutých v souladu s tímto článkem a o výsledcích šetření a kontrol na jejich základě provedených.

7. Členské státy zajistí, aby finanční zpravodajská jednotka byla v případě výskytu podezření, že transakce souvisí s praním peněz nebo financováním terorismu, oprávněna přímo či nepřímo přijmout okamžitá opatření spočívající v pozastavení nebo odnětí souhlasu s uskutečňovanou transakcí, aby bylo možné transakci analyzovat, potvrdit podezření a předat výsledky analýzy příslušným orgánům. Finanční zpravodajská jednotka musí být oprávněna takové opatření přímo či nepřímo přijmout na žádost finanční zpravodajské jednotky z jiného členského státu, a to na dobu a za podmínek, které stanoví vnitrostátní právo finanční zpravodajské jednotky přijímající žádost.

8. Analytická role finanční zpravodajské jednotky spočívá:

- a) v operační analýze, která se zaměřuje na jednotlivé případy a konkrétní cíle nebo na příslušné vybrané informace, v závislosti na typu a objemu obdržených informací a předpokládaném použití informací po jejich předání; a
- b) ve strategické analýze, jež se zabývá trendy a způsoby praní peněz a financování terorismu.

Článek 33

1. Členské státy vyžadují, aby povinné osoby a případně jejich ředitelé a zaměstnanci plně spolupracovali tak, že neprodleně:

- a) z vlastního podnětu informují finanční zpravodajskou jednotku, a to i podáním oznámení, pokud povinná osoba ví, má podezření nebo má přiměřené důvody k podezření, že finanční prostředky jakékoli výše jsou výnosy z trestné činnosti nebo mají souvislost s financováním terorismu, a neprodlenou reakcí na žádosti finanční zpravodajské jednotky o další informace v takových případech; a
- b) přímo či nepřímo poskytnou finanční zpravodajské jednotce na její žádost všechny potřebné informace v souladu s postupy stanovenými použitelným právem.

Oznámeny musí být veškeré podezřelé transakce, včetně pokusů o ně.

2. Osoba určená na základě čl. 8 odst. 4 písm. a) předá informace podle odstavce 1 tohoto článku finanční zpravodajské jednotce členského státu, na jehož území je usazena povinná osoba předávající tyto informace.

Článek 34

1. Odchylně od čl. 33 odst. 1 mohou členské státy v případě povinných osob uvedených v čl. 2 odst. 1 bodě 3 písm. a), b) a d) určit vhodný orgán stavovské samosprávy dotčené profese jako orgán, kterému mají být poskytnuty informace uvedené v čl. 33 odst. 1.

V případech uvedených v prvním pododstavci tohoto odstavce předá určený orgán stavovské samosprávy informace neprodleně a v celém rozsahu finanční zpravodajské jednotce, aniž je dotčen odstavec 2.

2. Členské státy neuplatňují povinnosti stanovené v čl. 33 odst. 1 na notáře, jiné samostatně výdělečně činné právníky, auditory, externí účetní a daňové poradce výlučně v rozsahu, v němž se taková výjimka vztahuje na informace, jež příslušníci těchto profesí obdrží od svého klienta nebo které o něm získají během zjišťování jeho právního postavení, během jeho obhajoby nebo zastupování v soudním řízení nebo v souvislosti s takovým řízením, včetně poradenství ohledně zahájení takového řízení nebo vyhnutí se takovému řízení, ať jsou tyto informace obdrženy nebo získány před zahájením tohoto řízení, v jeho průběhu, nebo po jeho skončení.

Článek 35

1. Členské státy vyžadují po povinných osobách, aby se zdržely provádění transakcí, o nichž vědí nebo u nichž mají podezření, že souvisejí s výnosy z trestné činnosti nebo s financováním terorismu, dokud neučiní nezbytné kroky v souladu s čl. 33 odst. 1 prvním pododstavcem písm. a) a nesplní veškeré další konkrétní pokyny vydané finanční zpravodajskou jednotkou nebo příslušnými orgány v souladu s právem příslušného členského státu.

2. Pokud se provedení transakcí uvedených v odstavci 1 nelze zdržet nebo by takové zdržení pravděpodobně zmařilo úsilí o stíhání příjemce výnosů z podezřelé operace, vyrozumí dotyčné povinné osoby neprodleně poté finanční zpravodajskou jednotku.

Článek 36

1. Členské státy zajistí, aby v případě, kdy příslušné orgány odhalí během kontrol prováděných u povinných osob podle článku 48 nebo jakýmkoliv jiným způsobem skutečnosti, které by mohly souviset s praním peněz nebo financováním terorismu, neprodleně informovaly finanční zpravodajskou jednotku.

2. Členské státy zajistí, aby orgány dohledu zmocněné právním předpisem k doзору nad burzou, devizovým trhem a trhem s finančními deriváty informovaly finanční zpravodajskou jednotku, jestliže odhalí skutečnosti, které by mohly souviset s praním peněz nebo financováním terorismu.

Článek 37

Sdělení informací provedené v dobré víře povinnou osobou, zaměstnancem či ředitelem takové povinné osoby v souladu s články 33 a 34 se nepovažuje za porušení jakéhokoli omezení sdělovat informace uloženého smlouvou nebo právními či správními předpisy a nezakládá jakoukoli odpovědnost dotyčné povinné osoby, jejich ředitelů či zaměstnanců, a to ani za okolností, kdy o příslušné trestné činnosti nevěděli přesně, a bez ohledu na to, zda k nezákonné činnosti ve skutečnosti došlo.

Článek 38

Členské státy zajistí, aby fyzické osoby, včetně zaměstnanců a zástupců povinné osoby, které podávají oznámení o podezření na praní peněz nebo financování terorismu interně nebo finanční zpravodajské jednotce, byly chráněny před hrozbami nebo nepřátelským jednáním, zejména před nepříznivým nebo diskriminačním zacházením v zaměstnání.

ODDÍL 2

Zákaz sdělovat informace

Článek 39

1. Povinné osoby a jejich ředitelé a zaměstnanci nesdělí dotčenému klientovi ani jiným třetím osobám skutečnost, že informace jsou předávány, budou předány nebo byly předány v souladu s článkem 33 nebo 34, ani že se provádí nebo může být provedena analýza týkající se praní peněz nebo financování terorismu.

2. Zákaz uvedený v odstavci 1 nezahrnuje sdělování informací příslušným orgánům, včetně orgánů stavovské samosprávy, ani sdělování informací pro účely vyšetřování trestné činnosti.

3. Zákaz uvedený v odstavci 1 nebrání sdělování informací mezi úvěrovými institucemi a finančními institucemi nebo mezi těmito institucemi a jejich pobočkami a většinově vlastněnými dceřinými podniky, které se nacházejí ve třetích zemích, za podmínky, že tyto pobočky a většinově vlastněné dceřiné podniky plně dodržují skupinové strategie a postupy, včetně postupů pro sdílení informací v rámci skupiny, v souladu s článkem 45 a že tyto skupinové strategie a postupy splňují požadavky stanovené v této směrnici.

4. Zákaz uvedený v odstavci 1 nebrání sdělování informací mezi povinnými osobami uvedenými v čl. 2 odst. 1 bodě 3 písm. a) a b) nebo subjekty z třetích zemí, které ukládají požadavky rovnocenné s požadavky této směrnice, pokud tyto osoby vykonávají svou profesní činnost, jako zaměstnanci nebo jinak, v téže právnické osobě nebo téže širší struktuře, k níž osoba patří a která má společné vlastnictví, společné vedení nebo společnou kontrolu dodržování předpisů.

5. U povinných osob uvedených v čl. 2 odst. 1 bodech 1 a 2 a bodě 3 písm. a) a b) nebrání zákaz uvedený v odstavci 1 tohoto článku v případech, které se týkají stejného klienta a stejné transakce a na nichž se podílí dvě nebo více povinných osob, sdělování informací mezi dotyčnými povinnými osobami, pokud jsou z členského státu, nebo subjekty ve třetí zemi, která ukládá požadavky rovnocenné s požadavky této směrnice, a pokud jsou ze stejné profesní kategorie a vztahují se na ně povinnosti profesní mlčenlivosti a ochrany osobních údajů.

6. Pokud se povinné osoby uvedené v čl. 2 odst. 1 bodě 3 písm. a) a b) snaží odradit klienta od zapojení do nezákonné činnosti, nepovažuje se jejich jednání za sdělení informací ve smyslu odstavce 1 tohoto článku.

KAPITOLA V

OCHRANA ÚDAJŮ, VEDENÍ ZÁZNAMŮ A STATISTICKÉ ÚDAJE

Článek 40

1. Členské státy vyžadují, aby povinné osoby uchovávaly následující dokumenty a informace v souladu s vnitrostátním právem za tím účelem, aby finanční zpravodajské jednotky nebo jiné příslušné orgány mohly předcházet možnému praní peněz nebo financování terorismu, odhalovat je a vyšetřovat:

- a) v případě hloubkové kontroly klienta kopii dokumentů a informací, které jsou zapotřebí ke splnění požadavků na hloubkovou kontrolu klienta podle kapitoly II, po dobu pěti let od zániku jejich obchodního vztahu s klientem nebo ode dne příležitostné transakce;
- b) další doklady a záznamy transakcí skládající se z originálů dokumentů nebo kopií přípustných pro účely soudního řízení podle platného vnitrostátního práva, které jsou nezbytné k identifikaci transakcí, po dobu pěti let od zániku jejich obchodního vztahu s klientem nebo ode dne příležitostné transakce.

Členské státy zajistí, aby povinné osoby po uplynutí dob uchování uvedených v prvním pododstavci osobní údaje smazaly, pokud vnitrostátní právní předpisy nestanoví jinak a neurčí, za jakých podmínek povinné osoby smějí nebo musí údaje dále uchovávat. Členské státy mohou další uchování osobních údajů povolit nebo požadovat poté, co provedou důkladné posouzení jeho nezbytnosti a přiměřenosti, a považují-li toto další uchování osobních údajů odůvodněné za nezbytné pro předcházení, odhalování nebo vyšetřování praní peněz a financování terorismu. Doba tohoto dalšího uchování nesmí přesáhnout dodatečných pět let.

2. Pokud k 25. červnu 2015 probíhá v některém členském státě soudní řízení týkající se předcházení domnělému praní peněz nebo financování terorismu nebo jeho odhalování, vyšetřování nebo stíhání a povinná osoba má informace nebo dokumenty vztahující se k tomuto řízení, může je uchovávat v souladu s vnitrostátním právem po dobu pěti let od 25. června 2015. Aniž jsou dotčeny vnitrostátní trestněprávní předpisy týkající se důkazů platné pro probíhající vyšetřování trestné činnosti a soudní řízení, mohou členské státy povolit nebo vyžadovat uchování takových informací nebo dokumentů po dalších pět let, bylo-li zjištěno, že je toto další uchování nezbytné a přiměřené pro předcházení, odhalování, vyšetřování nebo stíhání domnělého praní peněz nebo financování terorismu.

Článek 41

1. Na zpracovávání osobních údajů podle této směrnice se vztahuje směrnice 95/46/ES, jak je provedena ve vnitrostátním právu. Na osobní údaje, které zpracovávají podle této směrnice Komise nebo evropské orgány dohledu, se vztahuje nařízení (ES) č. 45/2001.

2. Osobní údaje smějí povinné osoby zpracovávat na základě této směrnice pouze pro účely předcházení praní peněz a financování terorismu, jak je uvedeno v článku 1, a nesmějí je dále zpracovávat způsobem, který je s těmito účely neslučitelný. Zpracovávání osobních údajů na základě této směrnice pro jakékoli jiné účely, například komerční, se zakazuje.
3. Povinné osoby poskytnou novým klientům informace požadované podle článku 10 směrnice 95/46/ES před navázáním obchodního vztahu nebo provedením příležitostné transakce. Tyto informace obsahují zejména obecné upozornění týkající se právních povinností povinných osob podle této směrnice zpracovávat osobní údaje pro účely předcházení praní peněz a financování terorismu, jak je uvedeno v článku 1 této směrnice.
4. V souvislosti s uplatňováním zákazu sdělovat informace stanoveného v čl. 39 odst. 1 přijmou členské státy legislativní opatření, kterými zcela nebo zčásti omezí právo subjektu údajů na přístup k osobním údajům, které se jej týkají, v rozsahu, v němž je takové omezení potřebné a přiměřené v demokratické společnosti s řádným ohledem na oprávněné zájmy dotčené osoby:
 - a) k tomu, aby povinná osoba nebo vnitrostátní příslušný orgán mohly řádně plnit své úkoly pro účely této směrnice; nebo
 - b) v zájmu zajištění toho, aby se nebránilo úředním nebo právním šetřením, analýzám, vyšetřováním nebo postupům pro účely této směrnice a aby nebylo ohroženo předcházení, vyšetřování a odhalování praní peněz a financování terorismu.

Článek 42

Členské státy vyžadují, aby jejich povinné osoby měly k dispozici systémy, které jim v souladu s vnitrostátním právem umožní úplně a rychle zodpovídat dotazy své finanční zpravodajské jednotky nebo jiných orgánů na to, zda udržují nebo v pěti letech předcházejících dotazu udržovaly obchodní vztah s konkrétními osobami, a na povahu tohoto vztahu, a to prostřednictvím zabezpečených kanálů a způsobem, který zajistí plnou důvěrnost těchto dotazů.

Článek 43

Zpracování osobních údajů na základě této směrnice pro účely předcházení praní peněz a financování terorismu uvedeného v článku 1 se považuje za otázku veřejného zájmu podle směrnice 95/46/ES.

Článek 44

1. S cílem přispět k přípravě posouzení rizik podle článku 7 členské státy zajistí, aby byly schopny přezkoumávat účinnost svých systémů pro boj proti praní peněz nebo financování terorismu tím, že vedou komplexní statistiku o záležitostech relevantních pro účinnost takových systémů.
2. Statistika uvedená v odstavci 1 obsahuje:
 - a) údaje o velikosti a významu jednotlivých odvětví, která spadají do oblasti působnosti této směrnice, včetně počtu osob a hospodářského významu každého odvětví;
 - b) údaje vypovídající o počtu oznámení, vyšetřování a soudních řízení na vnitrostátní úrovni v rámci boje proti praní peněz a financování terorismu, včetně počtu oznámení podezřelých transakcí učiněných u finanční zpravodajské jednotky, o opatřeních přijatých v návaznosti na tato oznámení a v ročních souhrnech o počtu vyšetřovaných případů, počtu stíhaných osob, počtu osob odsouzených za praní peněz nebo financování terorismu, družích predikativních trestných činů, jsou-li tyto údaje k dispozici, a hodnotě zmrazeného, zajištěného nebo odňatého majetku, vyjádřené v eurech;
 - c) jsou-li k dispozici, údaje o počtu a procentním podílu oznámení, která vedla k dalšímu vyšetřování, společně s výroční zprávou pro povinné osoby podrobně popisující užitečnost oznámení, která podaly, a následná opatření;
 - d) údaje o počtu přeshraničních žádostí o informace, které finanční zpravodajská jednotka podala, obdržela a zamítla a kterým plně či částečně vyhověla.
3. Členské státy zajistí, aby byl celkový přehled jejich statistiky zveřejněn.
4. Členské státy předají statistiku uvedenou v odstavci 2 Komisi.

KAPITOLA VI

STRATEGIE, POSTUPY A DOZOR

ODDÍL 1

Vnitřní postupy, školení a zpětná vazba

Článek 45

1. Členské státy vyžadují, aby povinné osoby, které jsou součástí skupiny, zavedly skupinové strategie a postupy, včetně postupů ochrany údajů a strategií a postupů pro sdílení informací v rámci skupiny pro boj proti praní peněz a financování terorismu. Uvedené strategie a postupy musí být účinně zavedeny v pobočkách a většinově vlastněných dceřiných podnicích v členských státech a třetích zemích.
 2. Členské státy vyžadují, aby povinné osoby, které mají provozovny v jiném členském státě, zajistily, že tyto provozovny dodržují vnitrostátní předpisy tohoto jiného členského státu přijaté k provedení této směrnice.
 3. Členské státy zajistí, aby v případě, že povinné osoby mají pobočky nebo většinově vlastněné dceřiné podniky ve třetích zemích, kde jsou minimální požadavky týkající se boje proti praní peněz a financování terorismu méně přísné než požadavky určitého členského státu, tyto pobočky a většinově vlastněné dceřiné podniky v třetí zemi uplatňovaly požadavky dotčeného členského státu, včetně ochrany údajů, v rozsahu, který právo dané třetí země umožňuje.
 4. Členské státy a evropské orgány dohledu se vzájemně informují o případech, kdy právo třetí země nedovoluje použití strategií a postupů vyžadovaných podle odstavce 1. V takových případech lze usilovat o řešení pomocí koordinované činnosti.
 5. Členské státy vyžadují, aby v případech, kdy právo třetí země nedovoluje použití strategií a postupů požadovaných podle odstavce 1, zajistily povinné osoby, aby pobočky a většinově vlastněné dceřiné podniky v této třetí zemi uplatňovaly další opatření k účinnému řešení rizika praní peněz nebo financování terorismu, a informovaly příslušné orgány svého domovského členského státu. Nedostačují-li další opatření, učiní příslušné orgány domovského členského státu další opatření v oblasti dozoru; mohou mimo jiné vyžadovat, aby skupina nenavazovala nebo ukončila obchodní vztahy a neuskutečňovala transakce, případně mohou skupinu požádat, aby ukončila působení v třetí zemi.
 6. Evropské orgány dohledu vypracují návrhy regulačních technických norem upřesňující druh dalších opatření uvedených v odstavci 5 a minimální opatření, která úvěrové instituce a finanční instituce mají přijmout, pokud právo třetí země nedovoluje provádění opatření vyžadovaných podle odstavců 1 a 3.
- Evropské orgány dohledu předloží návrhy regulačních technických norem uvedené v prvním pododstavci Komisi do 26. prosince 2016.
7. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v odstavci 6 tohoto článku v souladu s články 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 a nařízení (EU) č. 1095/2010.
 8. Členské státy zajistí, aby sdílení informací v rámci skupiny bylo možné. Informace o podezřeních, že finanční prostředky jsou výnosy z trestné činnosti nebo mají souvislost s financováním terorismu, která byla oznámena finanční zpravodajské jednotce, musí být sdíleny v rámci skupiny, nevydá-li finanční zpravodajská jednotka jiný pokyn.
 9. Členské státy mohou vyžadovat, aby vydavatelé elektronických peněz ve smyslu čl. 2 bodu 3 směrnice 2009/110/ES a poskytovatelé platebních služeb ve smyslu čl. 4 bodu 9 směrnice 2007/64/ES, kteří jsou usazeni na jejich území v jiné formě, než je pobočka, a jejichž ústředí se nachází v jiném členském státě, určili na jejich území ústřední kontaktní místo, které bude jménem instituce, která je určila, zajišťovat dodržování pravidel v oblasti boje proti praní peněz a financování terorismu a usnadňovat dohled ze strany příslušných orgánů, mimo jiné i tím, že na požádání poskytnou příslušným orgánům dokumenty a informace.

10. Evropské orgány dohledu vypracují návrhy regulačních technických norem, jež stanoví kritéria pro určení okolností, za nichž je vhodné určit ústřední kontaktní místo podle odstavce 9, a funkce, které by měla ústřední kontaktní místa plnit.

Evropské orgány dohledu předloží návrhy regulačních technických norem uvedených v prvním pododstavci Komisi do 26. června 2017.

11. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v odstavci 10 tohoto článku v souladu s články 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 a nařízení (EU) č. 1095/2010.

Článek 46

1. Členské státy vyžadují, aby povinné osoby přijaly opatření přiměřená svým rizikům, povaze a velikosti tak, aby si jejich zaměstnanci byli vědomi předpisů přijatých podle této směrnice, včetně relevantních požadavků na ochranu údajů.

Uvedená opatření zahrnují účast jejich zaměstnanců na zvláštních průběžných školicích programech, které jim pomohou rozpoznávat operace, jež mohou souviset s praním peněz nebo financováním terorismu, a poskytnou jim návod, jak v takových případech postupovat.

Pokud fyzická osoba spadající do kterékoli z kategorií uvedených v čl. 2 odst. 1 bodě 3 provozuje profesní činnost jako zaměstnanec právnické osoby, vztahují se povinnosti stanovené v tomto oddíle na tuto právnickou osobu, nikoli na dotýčnou fyzickou osobu.

2. Členské státy zajistí, aby povinné osoby měly přístup k aktuálním informacím o praktikách těch, kdo perou peníze a financují terorismus, a o náznacích vedoucích k rozpoznání podezřelých transakcí.

3. Členské státy zajistí, aby byla povinným osobám tam, kde je to proveditelné, poskytována včasná zpětná vazba o účinnosti oznámení o podezření na praní peněz nebo financování terorismu a o následném šetření.

4. Členské státy vyžadují, aby povinné osoby případně určily člena správní rady, který bude odpovědný za uplatňování právních a správních předpisů nezbytných pro dosažení souladu s touto směrnicí.

ODDÍL 2

Dozor

Článek 47

1. Členské státy stanoví, že směnárny, provozovny poskytující proplácení šeků a poskytovatelé služeb pro svěřenské fondy a obchodní společnosti musí mít licenci nebo registraci a že poskytovatelé služeb hazardních her podléhají regulaci.

2. Členské státy vyžadují, aby příslušné orgány zajistily, že osoby, které zastávají v subjektech uvedených v odstavci 1 řídicí funkci nebo jsou skutečnými majiteli takových subjektů, jsou způsobilé a vhodné.

3. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány přijaly nezbytná opatření, která by zabránila odsouzeným pachatelům relevantních trestných činů nebo jejich společníkům zastávat řídicí funkci v povinných osobách uvedených v čl. 2 odst. 1 bodě 3 písm. a), b) a d) nebo být jejich skutečnými majiteli.

Článek 48

1. Členské státy vyžadují, aby příslušné orgány účinně sledovaly dodržování této směrnice a aby pro tento účel přijaly nezbytná opatření.

2. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány měly odpovídající pravomoci, včetně pravomoci vyžadovat předložení veškerých informací potřebných ke sledování dodržování předpisů a provádění kontrol, a měly odpovídající finanční, lidské a technické zdroje pro výkon svých funkcí. Členské státy zajistí, aby pracovníci těchto orgánů dodržovali vysoké profesní standardy, včetně standardů mlčenlivosti a ochrany údajů, a byli bezúhonní a náležitě kvalifikovaní.

3. V případě úvěrových institucí a finančních institucí a poskytovatelů služeb hazardních her musí mít příslušné orgány posílené pravomoci v oblasti dozoru.

4. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány členského státu, v němž má povinná osoba provozovny, dohlížely na to, že tyto provozovny dodržují vnitrostátní předpisy daného členského státu přijaté k provedení této směrnice. V případě provozoven uvedených v čl. 45 odst. 9 může být součástí takového dozoru přijetí vhodných a přiměřených opatření k řešení závažných nedostatků, které vyžadují okamžitou nápravu. Tato opatření musí být dočasná a musí být zrušena, když jsou zjištěné nedostatky vyřešeny, a to i za pomoci příslušných orgánů domovského členského státu povinné osoby nebo ve spolupráci s nimi, v souladu s čl. 45 odst. 2.

5. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány členského státu, v němž má povinná osoba provozovny, spolupracovaly s příslušnými orgány členského státu, v němž má povinná osoba ústředí, za účelem zajištění účinného dozoru nad plněním požadavků této směrnice.

6. Členské státy zajistí, aby při uplatňování přístupu k dozoru založeného na posouzení rizik příslušné orgány:

- a) dobře rozuměly rizikům praní peněz a financování terorismu vyskytujícím se v jejich členském státě;
- b) měly přístup, na místě i dálkový, ke všem relevantním informacím o konkrétních vnitrostátních a mezinárodních rizicích souvisejících s klienty, produkty nebo službami povinných osob; a
- c) odvozovaly četnost a intenzitu dozoru, na místě i dálkového, od rizikového profilu povinné osoby a od rizik praní peněz a financování terorismu vyskytujících se v tomto členském státě.

7. Posouzení rizikového profilu povinných osob v souvislosti s praním peněz a financováním terorismu, včetně rizik nedodržování předpisů, se přezkoumává pravidelně a v případě závažných událostí nebo vývoje v jejich řízení a fungování.

8. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány zohledňovaly míru vlastního uvážení, která je povinné osobě umožněna, a náležitě přezkoumávaly posouzení rizik, jež byla podkladem pro toto vlastní uvážení, a adekvátnost a uplatňování vnitřních strategií, kontrol a postupů povinné osoby.

9. V případě povinných osob uvedených v čl. 2 odst. 1 bodě 3 písm. a), b) a d) mohou členské státy povolit, aby funkce uvedené v odstavci 1 tohoto článku vykonávaly orgány stavovské samosprávy, splňují-li požadavky odstavce 2 tohoto článku.

10. Evropské orgány dohledu vydají do 26. června 2017 obecné pokyny pro příslušné orgány v souladu s článkem 16 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 a nařízení (EU) č. 1095/2010, pokud jde o charakteristiky přístupu k dozoru vycházejícího z posouzení míry rizika a o opatření, která se použijí při výkonu dozoru založeného na posouzení rizik. Zvláště se přihlíží k povaze a velikosti podniku a tam, kde je to vhodné a přiměřené, se stanoví zvláštní opatření.

ODDÍL 3

Spolupráce

Pododdíl I

Spolupráce na úrovni členských států

Článek 49

Členské státy zajistí, aby tvůrci politiky, finanční zpravodajské jednotky, orgány dohledu a další příslušné orgány, které se podílejí na boji proti praní peněz a financování terorismu, měli účinné mechanismy, které jim umožní spolupráci a koordinaci na vnitrostátní úrovni týkající se vypracování a provádění strategií a činností v oblasti boje proti praní peněz a financování terorismu, mimo jiné i za účelem splnění svých povinností podle článku 7.

Pododdíl II

Spolupráce s evropskými orgány dohledu

Článek 50

Príslušné orgány poskytují evropským orgánům dohledu všechny nezbytné informace, aby jim umožnily plnit jejich úkoly podle této směrnice.

Pododdíl III

Spolupráce mezi finančními zpravodajskými jednotkami a s Komisí

Článek 51

Komise může poskytnout pomoc potřebnou k usnadnění koordinace, včetně výměny informací mezi finančními zpravodajskými jednotkami v Unii. Může pravidelně svolávat zasedání Platformy finančních zpravodajských jednotek EU, kterou tvoří zástupci finančních zpravodajských jednotek členských států, za účelem usnadnění spolupráce mezi finančními zpravodajskými jednotkami, výměny názorů a poskytnutí poradenství ohledně otázek v oblasti provádění významných pro finanční zpravodajské jednotky a subjekty podávající zprávy a otázek souvisejících se spoluprací, jako jsou účinná spolupráce finančních zpravodajských jednotek, identifikace podezřelých transakcí s přeshraničním rozměrem, standardizace oznamovacích formátů prostřednictvím FIU.net či jejího nástupce, společná analýza přeshraničních případů a identifikace trendů a faktorů souvisejících s posuzováním rizik praní peněz a financování terorismu na vnitrostátní a nadnárodní úrovni.

Článek 52

Členské státy zajistí, aby finanční zpravodajské jednotky navzájem spolupracovaly v největším možném rozsahu bez ohledu na své organizační postavení.

Článek 53

1. Členské státy zajistí, aby si finanční zpravodajské jednotky vyměňovaly, z jejich vlastního podnětu nebo na vyžádání, veškeré informace, které mohou být relevantní pro jejich zpracování a analýzu informací o praní peněz nebo financování terorismu a o zapojených fyzických nebo právnických osobách, a to i když druh predikativního trestného činu, o který se pravděpodobně jedná, není v okamžiku výměny informací určen.

Žádost musí obsahovat relevantní skutečnosti, podkladové informace, důvody žádosti a způsob, jak budou požadované informace využity. Pokud se tak finanční zpravodajské jednotky dohodnou, mohou se uplatnit různé mechanismy výměny informací, zejména pokud jde o výměnu prostřednictvím FIU.net či jejího nástupce.

Jestliže finanční zpravodajská jednotka obdrží oznámení podle čl. 33 odst. 1 prvního pododstavce písm. a), které se týká jiného členského státu, neprodleně je předá finanční zpravodajské jednotce daného členského státu.

2. Členské státy zajistí, aby finanční zpravodajská jednotka, jíž je žádost adresována, byla povinna při zodpovídání žádosti o informace podle odstavce 1 od jiné finanční zpravodajské jednotky použít veškeré své dostupné pravomoci, které by k získání a analýze informací obvykle použila na vnitrostátní úrovni. Finanční zpravodajská jednotka, které je žádost adresována, odpoví včas.

Usiluje-li finanční zpravodajská jednotka o získání dalších informací od povinné osoby usazené v jiném členském státě, která působí na jejím území, podává se žádost finanční zpravodajské jednotce členského státu, na jehož území je povinná osoba usazena. Finanční zpravodajská jednotka předává žádosti a odpovědi bezodkladně.

3. Finanční zpravodajská jednotka může odmítnout výměnu informací pouze ve výjimečných případech, pokud by daná výměna mohla být v rozporu se základními zásadami jejího vnitrostátního práva. Tyto výjimky musí být stanoveny tak, aby bránily zneužívání a nepatřičnému omezování volné výměny informací k analytickým účelům.

Článek 54

Informace a dokumenty získané podle článků 52 a 53 se použijí v zájmu plnění úkolů finanční zpravodajské jednotky tak, jak stanoví tato směrnice. Při výměně informací a dokumentů podle článků 52 a 53 může předávající finanční zpravodajská jednotka stanovit omezení a podmínky pro použití těchto informací. Přijímající finanční zpravodajská jednotka musí tato omezení a podmínky dodržet.

Článek 55

1. Členské státy zajistí, aby byly informace vyměňované podle článků 52 a 53 použity pouze k účelu, ke kterému byly vyžádány či poskytnuty, a aby jakékoli předání těchto informací přijímající finanční zpravodajskou jednotkou jinému orgánu, agentuře nebo útvaru nebo jejich použití k účelům nad rámec účelů původně odsouhlasených bylo podmíněno předchozím souhlasem finanční zpravodajské jednotky, která informace poskytl.

2. Členské státy zajistí, aby byl předchozí souhlas dožádané finanční zpravodajské jednotky s předáním informací příslušným orgánům poskytnut neprodleně a v největším možném rozsahu. Dožádaná finanční zpravodajská jednotka nesmí souhlas s takovým předáním informací odmítnout, ledaže by takové předání překračovalo oblast působnosti jejich předpisů týkajících se boje proti praní peněz a financování terorismu, mohlo vést k narušení vyšetřování trestné činnosti, bylo zjevně nepřiměřené ve vztahu k oprávněným zájmům fyzických či právnických osob nebo členského státu dožádané finanční zpravodajské jednotky nebo by jinak odporovalo základním zásadám vnitrostátního práva uvedeného členského státu. Každé takové odmítnutí udělit souhlas musí být náležitě vysvětleno.

Článek 56

1. Členské státy vyžadují, aby jejich finanční zpravodajské jednotky používaly mezi sebou chráněné komunikační kanály, a podporují je k využívání FIU.net či jejího nástupce.

2. Členské státy zajistí, aby jejich finanční zpravodajské jednotky v zájmu plnění svých úkolů podle této směrnice spolupracovaly na používání nejmodernějších technologií v souladu s jejich vnitrostátním právem. Tyto technologie umožní finančním zpravodajským jednotkám, aby anonymně propojily své údaje s údaji jiných finančních zpravodajských jednotek a zajistily úplnou ochranu osobních údajů za účelem odhalení osob, které jsou v centru pozornosti finanční zpravodajské jednotky v jiných členských státech, a identifikovaly jejich výnosy a finanční prostředky.

Článek 57

Rozdíly ve vymezení daňových trestných činů mezi právními řády členských států nesmí bránit tomu, aby finanční zpravodajské jednotky byly schopny vyměňovat si informace a poskytovat pomoc jiné finanční zpravodajské jednotce v největším možném rozsahu podle vnitrostátního práva.

ODDÍL 4

Sankce

Článek 58

1. Členské státy zajistí, aby povinné osoby nesly odpovědnost za porušení vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice v souladu s tímto článkem a články 59 až 61. Veškeré sankce nebo opatření musí být účinné, přiměřené a odrazující.

2. Aniž je dotčeno právo členských států stanovit a ukládat trestní sankce, stanoví členské státy pravidla pro správní sankce a opatření, zajistí, aby jejich příslušné orgány měly možnost ukládat takové sankce a opatření v případě porušení vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice, a zajistí jejich uplatňování.

Členské státy se mohou rozhodnout, že nestanoví pravidla pro správní sankce nebo opatření za ta porušení předpisů, na která se podle jejich vnitrostátního práva vztahují trestní sankce. V takovém případě sdělí členské státy Komisi příslušná trestněprávní ustanovení.

3. Členské státy zajistí, aby v případě, že se určité povinnosti vztahují na právnické osoby, mohly být při porušení vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice sankce a opatření uloženy členům vedoucího orgánu a dalším fyzickým osobám odpovědným podle vnitrostátního práva za toto porušení.

4. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány měly veškeré dozorové a vyšetřovací pravomoci, které jsou nezbytné pro výkon jejich funkcí.

5. Příslušné orgány vykonávají své pravomoci ukládat správní sankce a opatření v souladu s touto směrnicí a vnitrostátním právem kterýmkoli z těchto způsobů:

- a) přímo;
- b) ve spolupráci s jinými orgány;
- c) v rámci vlastní odpovědnosti přenesením na jiné orgány;
- d) podáním návrhu příslušným justičním orgánům.

Při výkonu svých pravomocí ukládat správní sankce a opatření příslušné orgány úzce spolupracují, aby zajistily, že správní sankce či opatření povedou k žádoucím výsledkům, a v přeshraničních případech své kroky koordinují.

Článek 59

1. Členské státy zajistí, aby se tento článek použil alespoň v případech, kdy povinné osoby závažným způsobem, opakovaně nebo soustavně porušují požadavky stanovené v:

- a) člancích 10 až 24 (hloubková kontrola klienta);
- b) člancích 33, 34 a 35 (oznamování podezřelých transakcí);
- c) článku 40 (vedení záznamů); a
- d) člancích 45 a 46 (vnitřní kontroly).

2. Členské státy zajistí, aby v případech uvedených v odstavci 1 zahrnovaly správní sankce a opatření, které lze uložit, minimálně:

- a) veřejné oznámení, které uvádí fyzickou nebo právnickou osobu a povahu daného porušení předpisů;
- b) příkaz, aby fyzická nebo právnická osoba upustila od daného chování a vyvarovala se jeho opakování;
- c) podléhá-li povinná osoba povolení, odnětí nebo pozastavení tohoto povolení;
- d) dočasný zákaz výkonu vedoucích funkcí v povinných osobách pro kteroukoli osobu, která v povinné osobě plní řídicí úkoly, nebo pro kteroukoli jinou fyzickou osobu, která byla shledána odpovědnou za dané porušení předpisů;
- e) maximální správní pokuty ve výši nejméně dvojnásobku výhody, která byla porušením předpisů získána, pokud lze tuto výhodu stanovit, nebo nejméně 1 000 000 EUR.

3. Členské státy zajistí, aby bylo odchýleně od odst. 2 písm. e) v případě, že je dotčená povinná osoba úvěrovou institucí nebo finanční institucí, možné uložit rovněž tyto sankce:

- a) v případě právnické osoby maximální správní pokuty ve výši nejméně 5 000 000 EUR nebo 10 % z celkového ročního obrátu podle nejnovější dostupné účetní závěrky schválené vedoucím orgánem; je-li povinná osoba mateřským podnikem nebo dceřiným podnikem mateřského podniku, který je povinen sestavovat konsolidovanou účetní závěrku v souladu s článkem 22 směrnice 2013/34/EU, je příslušným celkovým ročním obrátem celkový roční obrat nebo odpovídající druh výnosů podle příslušných účetních směrnic vyplývající z poslední dostupné konsolidované účetní závěrky schválené vedoucím orgánem vrcholného mateřského podniku;

- b) v případě fyzické osoby maximální správní pokuty ve výši nejméně 5 000 000 EUR nebo v členských státech, jejichž měnou není euro, v odpovídající hodnotě v národní měně k 25. červnu 2015.
4. Členské státy mohou oprávnit příslušné orgány, aby uložily další druhy správních sankcí vedle těch, které jsou uvedeny v odst. 2 písm. a) až d), nebo aby uložily správní pokuty přesahující částky uvedené v odst. 2 písm. e) a odstavci 3.

Článek 60

1. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány zveřejnily na svých oficiálních internetových stránkách rozhodnutí o uložení správní sankce nebo opatření za porušení vnitrostátního předpisu přijatého k provedení této směrnice, proti němuž již nelze podat opravný prostředek, bezprostředně poté, co byla o tomto rozhodnutí vyrozuměna osoba, jíž byly sankce nebo opatření uloženy. Zveřejní se přinejmenším informace o typu a povaze porušení předpisů a o totožnosti odpovědné osoby. Členské státy nejsou povinny tento pododstavec uplatňovat na rozhodnutí ukládající opatření vyšetřovací povahy.

Pokud má příslušný orgán na základě individuálního posouzení přiměřenosti zveřejnění údajů za to, že by zveřejnění totožnosti odpovědné osoby uvedené v prvním pododstavci nebo osobních údajů takové osoby bylo nepřiměřené, nebo pokud by zveřejnění ohrozilo stabilitu finančních trhů nebo probíhající vyšetřování, příslušné orgány:

- a) odloží zveřejnění rozhodnutí o uložení správní sankce nebo opatření, dokud důvody pro nezveřejnění nepominou;
- b) rozhodnutí o uložení správní sankce nebo opatření zveřejní anonymně způsobem, který je v souladu s vnitrostátním právem, pokud toto anonymní zveřejnění zajistí skutečnou ochranu dotčených osobních údajů; v případě rozhodnutí zveřejnit správní sankci nebo opatření anonymně může být zveřejnění příslušných údajů o přiměřenou dobu odloženo, pokud se předpokládá, že důvody pro anonymní zveřejnění po uplynutí této doby pominou;
- c) rozhodnutí o uložení správní sankce nebo opatření nezveřejní vůbec, pokud se má za to, že možnosti uvedené v písmenech a) a b) dostatečně nezajišťují:
- i) že nebude ohrožena stabilita finančních trhů; nebo
 - ii) přiměřenost zveřejnění takového rozhodnutí s ohledem na opatření považovaná za méně významná.

2. Pokud členské státy povolí zveřejnění rozhodnutí, proti nimž lze podat opravný prostředek, zveřejní příslušné orgány bezprostředně na svých oficiálních internetových stránkách rovněž tuto informaci a veškeré následné informace o výsledku tohoto opravného prostředku. Zveřejněno navíc musí být jakékoli rozhodnutí, kterým se ruší dříve přijaté rozhodnutí o uložení správní sankce nebo opatření.

3. Příslušné orgány zajistí, aby jakékoli zveřejnění v souladu s tímto článkem zůstalo na jejich oficiálních internetových stránkách po dobu pěti let od zveřejnění. Osobní údaje, jež taková zveřejněná informace obsahuje, jsou však na oficiálních internetových stránkách uchovávány pouze po nezbytnou dobu, v souladu s platnými předpisy o ochraně údajů.

4. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány při určování druhu a výše správních sankcí nebo opatření zohlednily všechny relevantní okolnosti, případně včetně:

- a) závažnosti a doby trvání porušení předpisů;
- b) míry odpovědnosti fyzické nebo právnické osoby považované za odpovědnou;
- c) finanční síly fyzické nebo právnické osoby považované za odpovědnou, kterou udává například celkový obrat právnické osoby považované za odpovědnou nebo roční příjem fyzické osoby považované za odpovědnou;
- d) výhody získané porušením předpisů, které dosáhla fyzická nebo právnická osoba považovaná za odpovědnou, pokud lze tuto výhodu stanovit;
- e) ztrát třetích stran způsobených porušením předpisů, pokud je možné je stanovit;

- f) míry spolupráce fyzické nebo právnické osoby považované za odpovědnou s příslušným orgánem;
- g) předchozích porušení předpisů fyzickou nebo právnickou osobou považovanou za odpovědnou.

5. Členské státy zajistí, aby právnické osoby mohly být činěny odpovědnými za porušení předpisů uvedená v čl. 59 odst. 1 spáchaná v jejich prospěch jakoukoli osobou jednající samostatně nebo jako člen orgánu právnické osoby a působící v této právnické osobě ve vedoucím postavení na základě:

- a) oprávnění zastupovat tuto právnickou osobu;
- b) pravomoci přijímat rozhodnutí jménem této právnické osoby; nebo
- c) pravomoci vykonávat kontrolu v rámci této právnické osoby.

6. Členské státy rovněž zajistí, aby právnické osoby mohly být činěny odpovědnými v případech, kdy nedostatek dohledu nebo kontroly ze strany osoby uvedené v odstavci 5 tohoto článku umožnil spáchání porušení předpisů uvedených v čl. 59 odst. 1 ve prospěch této právnické osoby osobou spadající do její pravomoci.

Článek 61

1. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány zavedly účinné a spolehlivé mechanismy na podporu hlášení potenciálních nebo skutečných případů porušení vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice příslušným orgánům.

2. Mechanismy uvedené v odstavci 1 musí zahrnovat alespoň:

- a) zvláštní postupy pro přijímání hlášení o případech porušení předpisů a jejich následné vyřízení;
- b) vhodnou ochranu pro zaměstnance povinné osoby nebo osoby ve srovnatelném postavení, kteří případy porušení uvnitř povinné osoby nahlásí;
- c) vhodnou ochranu obviněné osoby;
- d) ochranu osobních údajů týkajících se osoby, která ohlásí porušení předpisů, i fyzické osoby, která je za porušení předpisů údajně odpovědná, v souladu se zásadami stanovenými ve směrnici 95/46/ES;
- e) jasná pravidla, která zajistí ve všech případech důvěrnost osoby, která ohlásí porušení předpisů uvnitř povinné osoby, ledaže je zveřejnění vyžadováno vnitrostátním právem v souvislosti s dalším vyšetřováním nebo následným soudním řízením.

3. Členské státy vyžadují, aby měly povinné osoby zavedeny vhodné vnitřní postupy pro své zaměstnance nebo osoby ve srovnatelném postavení pro interní hlášení případů porušení předpisů prostřednictvím specifického, nezávislého a anonymního komunikačního kanálu, jež jsou přiměřené povaze a velikosti dotčené povinné osoby.

Článek 62

1. Členské státy zajistí, aby jejich příslušné orgány informovaly evropské orgány dohledu o veškerých správních sankcích a opatřeních uložených v souladu s články 58 a 59 úvěrovým institucím a finančním institucím, včetně jakéhokoli opravného prostředku proti nim a výsledků tohoto opravného prostředku.

2. Členské státy zajistí, aby jejich příslušné orgány v souladu s jejich vnitrostátním právem ověřily existenci záznamů o relevantním odsouzení dotčené osoby v rejstříku trestů. Jakákoli výměna informací pro tyto účely musí proběhnout v souladu s rozhodnutím 2009/316/SVV a rámcovým rozhodnutím 2009/315/SVV, jak jsou provedena ve vnitrostátním právu.

3. Evropské orgány dohledu spravují internetové stránky s odkazy na zveřejnění provedená příslušnými orgány, pokud jde o správní sankce a opatření uložené v souladu s článkem 60 úvěrovým institucím a finančním institucím, a uvádějí období, po které jednotlivé členské státy správní sankce a opatření zveřejňují.

KAPITOLA VII

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 63

V čl. 25 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 ⁽¹⁾ se písmeno d) nahrazuje tímto:

„d) ústřední protistrana je usazena nebo povolena ve třetí zemi, u níž Komise v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/849 ^(*) neshledala, že její vnitrostátní režim pro boj proti praní peněz a financování terorismu vykazuje strategické nedostatky představující významnou hrozbu pro finanční systém Unie.

^(*) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/849 ze dne 20. května 2015 o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES a směrnice Komise 2006/70/ES (Úř. věst. L 141, 5.6.2015, s. 73).“

Článek 64

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v tomto článku.
2. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedená v článku 9 je svěřena Komisi na dobu neurčitou počínaje 25. červnem 2015.
3. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v článku 9 kdykoli zrušit. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určené. Rozhodnutí nabývá účinku prvním dnem po zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie*, nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů přijatých v přenesené pravomoci.
4. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.
5. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle článku 9 vstoupí v platnost, pouze pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada nevysloví námitky ve lhůtě jednoho měsíce ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi o tom, že námitky nevysloví. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o jeden měsíc.

Článek 65

Do 26. června 2019 vypracuje Komise zprávu o provádění této směrnice a předloží ji Evropskému parlamentu a Radě.

Článek 66

Směrnice 2005/60/ES a 2006/70/ES se zrušují s účinkem ode dne 26. června 2017.

Odkazy na zrušené směrnice se považují za odkazy na tuto směrnici v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze IV.

Článek 67

1. Členské státy uvedou v platnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 26. června 2017. Jejich znění sdělí neprodleně Komisi.

Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 ze dne 4. července 2012 o OTC derivátech, ústředních protistranách a registrech obchodních údajů (Úř. věst. L 201, 27.7.2012, s. 1).

Článek 68

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 69

Tato směrnice je určena členskými státy.

Ve Štrasburku dne 20. května 2015.

Za Evropský parlament
předseda
M. SCHULZ

Za Radu
předsedkyně
Z. KALNIŇA-LUKAŠEVICA

PŘÍLOHA I

Toto je demonstrativní výčet rizikových proměnných, které povinné osoby musí zohlednit při určování toho, do jaké míry uplatnit opatření hloubkové kontroly klienta podle čl. 13 odst. 3:

- i) účel účtu nebo obchodního vztahu;
 - ii) výše aktiv, která mají být klientem uložena, nebo objem uskutečněných transakcí;
 - iii) pravidelnost nebo délka trvání obchodního vztahu.
-

PŘÍLOHA II

Toto je demonstrativní výčet faktorů a typů důkazů možného nižšího rizika podle článku 16:

1) Rizikové faktory klienta:

- a) akciové společnosti kotované na burze a podléhající požadavkům na zveřejnění (buď podle pravidel burzy, nebo právních předpisů nebo vynutitelných prostředků), které ukládají požadavky na zajištění přiměřené transparentnosti, pokud jde o skutečné vlastnictví;
- b) orgány veřejné správy nebo státní podniky;
- c) klienti usazení v zeměpisných oblastech s nižším rizikem, jak je stanoveno v bodě 3.

2) Faktory týkající se produktů, služeb, transakcí nebo distribučních kanálů:

- a) životní pojištění, za něž je pojistné nízké;
- b) pojištění v rámci systémů důchodového zabezpečení, jestliže neexistuje žádná možnost odkupu pojištění a pojištění nemůže být použito jako zajištění;
- c) zaměstnanecký systém důchodového, výsluhového nebo podobného zabezpečení, ze kterého se zaměstnancům vyplácí důchod, pokud jsou příspěvky placeny srážkou ze mzdy a pravidla systému nedovolují postoupení členského podílu v rámci systému;
- d) finanční produkty nebo služby, které poskytují vhodně vymezené a omezené služby určitým typům klientů s cílem zvýšit přístup za účelem finančního začlenění;
- e) produkty, u nichž rizika praní peněz a financování terorismu snižují další faktory, jako například limity u elektronické peněženky nebo transparentnost vlastnictví (například některé typy elektronických peněz).

3) Faktory zeměpisného rizika:

- a) členské státy;
- b) třetí země uplatňující účinné systémy v boji proti praní peněz a financování terorismu;
- c) třetí země, které byly ve věrohodných zdrojích označeny jako země s nízkou úrovní korupce nebo jiné trestné činnosti;
- d) třetí země, které podle věrohodných zdrojů, jako jsou vzájemná hodnocení, zprávy z podrobného hodnocení nebo zveřejněné navazující zprávy, mají požadavky týkající se boje proti praní peněz a financování terorismu v souladu s revidovanými doporučeními FATF a které tyto požadavky účinně uplatňují.

PŘÍLOHA III

Toto je demonstrativní výčet faktorů a typů důkazů možného vyššího rizika podle čl. 18 odst. 3:

1) Rizikové faktory klienta:

- a) obchodní vztah je realizován za neobvyklých okolností;
- b) klienti jsou usazeni v zeměpisných oblastech s vyšším rizikem, jak je stanoveno v bodě 3;
- c) právnické osoby nebo právní uspořádání jsou osobními nástroji držby aktiv;
- d) společnosti mají pověřené akcionáře nebo společníky nebo akcie ve formě na doručitele;
- e) podniky ve velké míře využívají hotovost;
- f) vlastnická struktura společnosti se zdá neobvyklá nebo příliš složitá vzhledem k povaze její obchodní činnosti.

2) Faktory týkající se produktů, služeb, transakcí nebo distribučních kanálů:

- a) privátní bankovníctví;
- b) produkty nebo transakce, které by mohly napomáhat anonymitě;
- c) obchodní vztahy nebo transakce bez osobní přítomnosti partnera a bez určitých bezpečnostních opatření, jako jsou elektronické podpisy;
- d) platby získané od neznámých nebo nespřízněných třetích osob;
- e) nové produkty a nové obchodní postupy, včetně nových distribučních systémů, a použití nových nebo rozvíjejících se technologií pro nové i již existující produkty.

3) Faktory zeměpisného rizika:

- a) aniž je dotčen článek 9, země, které byly ve věrohodných zdrojích, jako jsou vzájemná hodnocení, zprávy z podrobného hodnocení nebo zveřejněné navazující zprávy, označeny jako země, které nemají účinné systémy pro boj proti praní peněz a financování terorismu;
 - b) země, které byly ve věrohodných zdrojích označeny jako země s významnou úrovní korupce nebo jiné trestné činnosti;
 - c) země, na něž byly uvaleny sankce, embarga nebo podobná opatření uložená například Unií nebo Organizací spojených národů;
 - d) země, které poskytují finanční prostředky nebo podporu pro teroristickou činnost nebo ve kterých působí identifikované teroristické organizace.
-

PŘÍLOHA IV

Srovnávací tabulka

Tato směrnice	Směrnice 2005/60/ES	Směrnice 2006/70/ES
—		Článek 1
—		Článek 3
—		Článek 5
—		Článek 6
—		Článek 7
Článek 1	Článek 1	
Článek 2	Článek 2	
Čl. 2 odst. 3 až 9		Článek 4
Článek 3	Článek 3	
Čl. 3 body 9, 10 a 11		Čl. 2 odst. 1, 2 a 3
Článek 4	Článek 4	
Článek 5	Článek 5	
Články 6 až 8	—	
Článek 10	Článek 6	
Článek 11	Článek 7	
Článek 13	Článek 8	
Článek 14	Článek 9	
Čl. 11 písm. d)	Čl. 10 odst. 1	
—	Čl. 10 odst. 2	
Články 15, 16 a 17	Článek 11	
—	Článek 12	
Články 18 až 24	Článek 13	
Článek 22		Čl. 2 odst. 4
Článek 25	Článek 14	
—	Článek 15	
Článek 26	Článek 16	
—	Článek 17	
Článek 27	Článek 18	
Článek 28	—	
Článek 29	Článek 19	
Článek 30	—	
Článek 31	—	
—	Článek 20	
Článek 32	Článek 21	
Článek 33	Článek 22	

Tato směrnice	Směrnice 2005/60/ES	Směrnice 2006/70/ES
Článek 34	Článek 23	
Článek 35	Článek 24	
Článek 36	Článek 25	
Článek 37	Článek 26	
Článek 38	Článek 27	
Článek 39	Článek 28	
—	Článek 29	
Článek 40	Článek 30	
Článek 45	Článek 31	
Článek 42	Článek 32	
Článek 44	Článek 33	
Článek 45	Článek 34	
Článek 46	Článek 35	
Článek 47	Článek 36	
Článek 48	Článek 37	
Článek 49	—	
Článek 50	Článek 37a	
Článek 51	Článek 38	
Články 52 až 57	—	
Články 58 až 61	Článek 39	
—	Článek 40	
—	Článek 41	
—	Článek 41a	
—	Článek 41b	
Článek 65	Článek 42	
—	Článek 43	
Článek 66	Článek 44	
Článek 67	Článek 45	
Článek 68	Článek 46	
Článek 69	Článek 47	

OPRAVY**Oprava nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 ze dne 11. července 2007,
kterým se zavádí evropské řízení o drobných nárocích**

(Úřední věstník Evropské unie L 199 ze dne 31. července 2007)

Strana 12, bod 4.7:

místo: „4.7 Dohoda stran o volbě soudu

“;

má být: „4.7 Dohoda stran o volbě soudu

“.

ISSN 1977-0626 (elektronické vydání)
ISSN 1725-5074 (papírové vydání)

Úřad pro publikace Evropské unie
2985 Lucemburk
LUCEMBURSKO

CS